

Đoạt Tình Quân Sư!

Contents

Đoạt Tình Quân Sư!	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	29
10. Chương 10	33
11. Chương 11	37
12. Chương 12	41

Đoạt Tình Quân Sư!

Giới thiệu

Thể loại: danmei, hiện đại, huyền huyễn, phúc hắc cường công x ôn nhu thụ, ăm áp, sinh tử vănEditor: analinh, zuuney

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doat-tinh-quan-su>

1. Chương 1

Vô số tia sáng huỳnh quang chiếu sáng xuống căn phòng vốn u ám thành tựa như giữa ban ngày, tự nhiên làm nổi bật một đám người ở trong phòng, bọn họ đang tập trung xung quanh một người.

“Joga, xin hỏi cậu và Trầm Tinh Dư có phải đang quen nhau?” Các ký giả mục giải trí xung quanh cố gắng cầm micro hỏi vấn đề chủ yếu của cuộc phỏng vấn này.

Joga, một ca sĩ mới nổi hai năm gần đây, nhờ vào giọng hát trong suốt truyền cảm đã chinh phục không biết bao nhiêu người nghe, hiện nay được xem như thiên vương siêu sao của nhạc đàn. Là minh tinh được mọi người hoan nghênh như thế, tự nhiên sẽ là mục giải trí của các tuần san, được ký giả săn tin trở thành đề tài được người hâm mộ quan tâm.

Từ lúc xuất hiện đến nay, các vụ tai tiếng của Joga có thể nói gần như không có. Thân ở trong giới giải trí dễ tiềm ẩn, lại không có một tai tiếng nào, cái này thật không thể nghi ngờ là một kỳ tích! Có thể nói công lao thuộc về công ty quản lý đã bảo vệ Joga rất tốt.

Nhưng mà gần đây thường thấy Joga cùng với nữ nghệ sĩ Trầm Tinh Dư xuất hiện ở nơi công cộng, điều này làm mọi người hoài nghi bọn họ có khi nào đang quen nhau?

Đối mặt với vấn đề của ký giả, tất cả mọi người đều khẩn trương nhìn về phía nhân vật chính, Joga thản nhiên nói.

“Các vị đã hiểu lầm, tôi cùng Trầm tiểu thư không có một chút quan hệ nào.” Từ đầu đến cuối Joga vẫn duy trì thái độ đạm nhiên, điều này làm cho ký giả ở hiện trường cùng với những người hâm mộ đang trước màn hình TV không khỏi thật sâu cảm thán: Đây mới là khí chất của minh tinh a!

Không ai biết bản thân Joga đã nhanh thấy bị làm phiền gần chết! Mặc xác cô nào là Trầm Tinh Dư, Joga cũng không muốn bản thân xuất hiện trên tạp chí hàng tuần. Loại cuộc sống hoàn toàn không có một chỗ riêng tư này Joga đã chịu đủ rồi, một chút gió thổi cỏ lay cũng có thể làm chuyện bé xé ra to, nói đến cùng thì người mệt mỏi cũng là chính mình.

Lúc đầu là vì để trả hết nợ trong nhà mà Joga mới ghi danh tham gia cuộc thi tuyển chọn nghệ sĩ của công ty. Không ngờ bản thân chỉ mang tâm trạng thử một lần xem sao kết quả lại trúng tuyển, dựa vào niềm nhiệt tình say mê ca hát mà bản thân nhanh chóng trở thành đại minh tinh nổi tiếng. Có thể thoải mái trả hết nợ, ngược lại còn tìm cho cha mẹ một khoảng tiền đủ cho bọn họ sinh hoạt nửa đời sau.

Nhưng trời nào theo ý người, ngay khi bản thân chưa kịp mừng rỡ với vận may thì liên tiếp các sự việc kéo đến làm bản thân chỉ muốn chửi ầm lên trong micro trước mặt, không cần quan tâm đến hình tượng gì!

Mọi người chỉ nói cuộc sống minh tinh náo nhiệt như thế nào, lại không biết cuộc sống thật sự có thể so sánh như một con chim hoàng yến bị nhốt trong ***g. Để thỏa mãn nhu cầu của mọi người, bản thân liên tục phải huấn luyện để đưa ra mặt tốt nhất, còn phải lúc nào cũng bị tước đi quyền tự do, càng không thể nói từ “Không”!

Càng nghĩ đến trong lòng càng nóng, Joga đối mặt với một đồng vấn đề trước mắt không khỏi giận dữ, ngay khi chuẩn bị không quan tâm hình tượng mà chửi ầm lên, thì bên tai truyền đến thanh âm của người đại diện Hình Minh.

“Thật ngại, các vị, buổi chiều đãi ký giả ngày hôm nay đến đây kết thúc.” Cản ngay trước lúc Joga phát hỏa, Hình Minh đơn giản kết thúc buổi họp báo này.

Mặc kệ ký giả vẫn ở phía sau truy hỏi, Joga cũng không quay đầu lại đi ra hướng cửa. Hình Minh bên cạnh cũng âm thầm thở dài, nếu mình là Joga chắc cũng sẽ tức giận như vậy.

Một mình tựa trên sofa, Joga uống trà xanh xem TV, hoàn toàn không để ý đến Hình Minh đang nói thao thao bất tuyệt.

“Được rồi, đây là lịch trình ngày mai của cậu, có gì chưa rõ không?” Thở ra một hơi Hình Minh cuối cùng cũng nói xong lịch trình của ngày mai, ngẩng đầu lên thấy Joga dĩ nhiên một chút phản ứng cũng không có, không khỏi đau đầu ần ần huyết thái dương, chỉ có thể hỏi lại lần nữa “Lời nói của tôi cậu có nghe thấy không?”

“Ừ.” Joga đến cả liếc mắt cũng lười bỏ thí chỉ lo xem TV, nghe câu hỏi của Hình Minh chỉ một tiếng ừ cho có lệ.

Nhìn thấy phản ứng của Joga, Hình Minh lại thở dài “Joga, tôi biết chuyện ngày hôm nay cho dù là ai thì cũng sẽ tức giận, thế nhưng cậu hẳn là hiểu rõ, là minh tinh đương nhiên không thể thoát khỏi chuyện này. Cho nên hãy nhìn thoáng một chút, cậu sẽ cảm thấy thoải mái hơn nhiều.”

Tuy rằng làm cho người khác tức giận, thế nhưng đây là chuyện minh tinh không thể tránh được, ai cũng chạy không khỏi. Thay vì tổn hao phí sức để tức giận không bằng nhìn thoáng một chút, như vậy đối với tất cả mọi người đều tốt.

“Tôi đã biết.” Joga vẫn nhu trước không vội không nóng trả lời.

Mình đương nhiên biết vì loại chuyện này tức giận không đáng, mình sẽ không quan tâm đến những tin đồn không có thật này! Điều này Hình Minh từ đầu đến cuối không bao giờ biết, mà Joga cũng không dự định

nói cho anh ta nghe. Mặc dù công ty quản lý đều lấy lợi nhuận ra so sánh, nhưng bọn họ đồng thời cũng biết áp bức quá thì “chó cũng sẽ nhảy tường”, huống chi là người!

Cho nên mỗi lần Joga tức giận, công ty sẽ tương ứng giảm một ít lịch trình, cái này coi như là một loại quan tâm đối với bản thân.

“Ok, cậu biết là được. Sớm nghỉ ngơi một chút, ngày mai tám giờ tối đến đón cậu.” Vỗ nhẹ vai Joga, Hình Minh mang theo giấy tờ rời khỏi nhà ở công ty cấp cho Joga.

Cho đến khi truyền đến tiếng cửa đóng, Joga mới đứng dậy đi vào phòng tắm. Đơn giản rửa mặt chải đầu, rồi lấy quần áo đã chuẩn bị từ trước để ở dưới ngăn thấp nhất, quần áo đã chỉnh tề liền đi đến cái gương trước mặt.

Nhìn người trong kính, Joga không khỏi đắc ý nở nụ cười. Vuốt lại ngay ngắn tóc giả màu đen che đi mái tóc dài nhuộm nâu ở bên trong, mắt kính thô to màu đen càng hữu hiệu che đi phần lớn khuôn mặt, mặc trên người bộ quần áo ngay ngắn có phần cũ kỹ quê mùa làm cho mình giống như một người bình thường, đi trên đường sẽ không bị mọi người chú ý.

Người trước mắt lúc này không phải thiên vương siêu sao Joga quần áo sáng lạng luôn luôn nở nụ cười, mà là một người bình thường đến mức còn bình thường hơn so với những người khác – Hạ Mộc.

Xem ra lúc đầu che giấu đi tên thật của mình với công ty quản lý là việc làm chính xác, hôm nay mọi người chỉ biết Hạ Mộc gọi là Joga chứ không biết bản thân là Hạ Mộc. Đến lúc bọn họ muốn điều tra người nhà của Hạ Mộc khi bản thân không còn liên hệ với bọn họ nữa, thì cũng không tra ra được tung tích của Hạ Mộc.

Hiện tại tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng, bây giờ chỉ còn chờ đồng hồ báo thức lúc hai giờ sáng. Hạ Mộc đã lên mạng tra xem lúc hai giờ sáng là thời gian mọi người ngủ say nhất, phần trăm cơ hội Hạ Mộc có thể rời khỏi đây cao hơn.

Có lẽ đây là cách Hạ Mộc chuẩn bị trước, chỉ là chưa quyết định hành động mà thôi, còn cuộc họp báo buổi chiều chính là ngòi nổ, làm Hạ Mộc đưa ra quyết tâm rời khỏi. Nhìn chăm chú vào ba lô hành lý bên giường, tất cả đều là quần áo trước đây của Hạ Mộc. Hạ Mộc không khỏi hoài niệm lại khoảng thời gian vui vẻ trước đây, tuy rằng khổ cực nhưng lại hạnh phúc không gì sánh được.

Dù sao mà nói thì chỉ còn một tháng nữa thì Hạ Mộc với công ty quản lý hết hạn hợp đồng, trong hai năm nay Hạ Mộc đã kiếm tiền về rất nhiều so với tưởng tượng của bọn họ. Hôm nay Hạ Mộc biến mất đi sớm một tháng, cũng sẽ không ảnh hưởng cái gì, bớt một người như Hạ Mộc cũng không ít đi là bao.

Lần nữa nhìn lại xung quanh, đây là căn phòng mà công ty quản lý khen thưởng cho khi đĩa nhạc của Hạ Mộc bán được với số lượng lớn. Nếu là trước đây, Hạ Mộc khẳng định sẽ rất cao hứng khi có thể ở căn hộ của một khu nhà cao cấp như vậy, có thể mang ba mẹ đến hưởng phúc. Mà hiện tại lại làm Hạ Mộc cảm thấy hít thở không thông, hôm nay Hạ Mộc phải rời khỏi, sao lại cảm thấy không hưng phấn?

Hạ Mộc nằm trên giường lẳng lặng đợi thời gian tới, trong đầu suy nghĩ cuộc sống sau này của bản thân, thỉnh thoảng sẽ nhớ đến bản thân mình khi dưới những hào quang của ánh đèn, thế nhưng còn lại là chờ mong và hy vọng của Hạ Mộc cho sau này.

Về phần sau khi rời khỏi sẽ tạo thành sóng gió đều không phải chuyện Hạ Mộc có khả năng lo được, ban đầu Hạ Mộc chỉ nhiệt tình say mê ca hát, vẫn không nghĩ đến sẽ làm mình tỉnh, tất cả ngày hôm nay chỉ là khôi phục lại tình trạng trước kia mà thôi. Theo thời gian trôi qua, Hạ Mộc tin tưởng mọi người sẽ rất nhanh quên bản thân, một lần nữa chạy theo một người khác, mà Hạ Mộc chỉ còn lại trong lịch sử.

Khi đồng hồ báo thức kêu vang lúc hai giờ sáng, Hạ Mộc mang theo ba lô đi ra khỏi tòa nhà. Không ngoài dự tính, bảo an tòa nhà vừa nhìn thấy Hạ Mộc thì chỉ nhìn thoáng qua không hứng thú đi lại hỏi.

Cho đến khi ngồi lên taxi thì trái tim Hạ Mộc mới có thể khống chế không đập kịch liệt nữa, giờ phút này Hạ Mộc mới biết bản thân mình khẩn trương và sợ hãi cỡ nào. Với câu hỏi của tài xế cho Hạ Mộc phát huy khả năng diễn xuất của mình, nói ông chủ nửa đêm gọi điện thoại đánh thức yêu cầu sáng sớm đi công tác làm Hạ Mộc phần nộ và bất mãn muốn “chu đi tam tộc” tên kia, diễn một cách vô cùng nhuần nhuyễn, chiếm được sự đồng tình của tài xế.

Sau khi xuống xe, Hạ Mộc cảm ơn tài xế đã an ủi mình, đi về hướng sân bay trước mặt. Cho đến khi xe đã chạy xa, Hạ Mộc mới xoay người gọi chiếc taxi khác chạy tới đích đến. Sắp xếp như vậy có thể làm chậm lại khả năng điều tra, mà hết thấy những chuyện này đều là Hạ Mộc lên mạng tìm được.[ana: hóa ra trên mạng đa năng như vậy a ==||]

Ở trong nhà trọ trang bị đơn sơ nhưng lại sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, Hạ Mộc thỏa mãn mang theo nụ cười chìm vào mộng đẹp. Chờ đến khi Hạ Mộc mở mắt lần nữa thì tin tưởng bản thân đã gần đến với hạnh phúc cùng tự do.

“Ừm...”

Ánh sáng mặt trời buổi trưa nóng cháy xuyên qua màn cửa thô ráp chiếu sáng khắp căn phòng, Hạ Mộc chậm rãi mở mắt, thấy đồng hồ báo thức chỉ lúc ba giờ trưa không khỏi nở một nụ cười.

Hạ Mộc chưa từng có cảm giác ngủ an bình như thế, không cần phải suy nghĩ hôm nay phải làm cái gì cũng không phải lo ngày mai phải như thế nào, Hạ Mộc thật sự muốn có thể vĩnh viễn được ngủ như vậy. Nếu không phải cái bụng đã đói biểu tình, có thể Hạ Mộc vẫn còn tiếp tục say giấc ngủ.

Nhanh chóng rửa mặt chải đầu, Hạ Mộc đi xuống dưới lầu chào hỏi với ông chủ kinh doanh nhà trọ rồi đi ra ngoài. Sau khi đã lấp đầy bao tử, nhìn đoàn người rộn rảng trên đường, không khỏi cảm thấy sáng khoái không gì sánh được.

Đã lâu rồi không có cảm giác tự do như thế này, so với cuộc sống bận rộn khi thức dậy trước đây quả thực có thể nói là xa xỉ. Mỗi ngày vội vàng luyện hát, tuyên truyền, thu bài hát... Hiện tại nghĩ đến, Hạ Mộc thật đúng là bội phục bản thân, lại còn có thể chịu được cuộc sống như vậy.

Bất quá lúc đó không có biện pháp, ai kêu ba kinh doanh thua lỗ mắc phải nợ nần. Là con một trong nhà Hạ Mộc đương nhiên phải gánh vác trách nhiệm trả khoản nợ này, cũng may hiện tại mọi việc đều đã ổn. Xem ra ông trời đối với Hạ Mộc cũng nhân từ, Hạ Mộc thở dài chuẩn bị quay về nhà trọ nhưng thấy cách đó không xa có một đoàn người đang tụ tập nên không khỏi hiếu kỳ đi về phía trước.

“Công ty quản lý của Joga mở cuộc họp báo ký giả thông báo Joga gần đây thân thể không khỏe sẽ tạm ngừng một thời gian không thể tham gia các hoạt động công chúng, đối với những người hâm mộ thì đây quả thực là một tin tức không may. Ở đây chúng ta mong Joga có thể mau chóng hồi phục sức khỏe, không làm thất vọng kỳ vọng của những người hâm mộ...”

Sau khi xem xong tin tức, Hạ Mộc căn bản không hề động đậy, Hạ Mộc từ lâu đã đoán được lí do họ sẽ đưa ra. Mặc kệ thế nào, nếu Hạ Mộc đã quyết định đi, việc này đã không còn liên quan đến bản thân nữa.

“Trời ạ, thân thể Joga lại không khỏe?! Vậy không phải nói, trong khoảng thời gian này không thể thấy anh ấy! Oa..., quả thật là một cực hình a!”

“Ai, cũng không có biện pháp khác, joga, không biết thân thể không khỏe thế nào a...”

...

Nghe đám người không ngừng kêu rên, Hạ Mộc có chút xúc động. Không ngờ, bản thân rời đi lại có sức ảnh hưởng lớn như vậy. Mặc kệ bọn họ là vì cái gì, hẳn tự đáy lòng Hạ Mộc cảm tạ những người đã từng nghe bản thân hát.

Hít một hơi thật sâu, Hạ Mộc xoay người rời khỏi đám người. Xem ra, gần nhất không thể ra ngoài tìm việc, cũng may Hạ Mộc có tích góp một ít tiền không đến nỗi chết đói.

“A.”

Hạ Mộc vẫn còn trầm tư cho đến khi đụng phải người đang đi đến, nhìn trước mắt là ba tên học sinh có điệu bộ lưu manh, có chút sững sốt. Từ lúc nào Hạ Mộc đã đụng vào bọn họ?

“Này, ông chú, đụng vào người khác cũng không biết nói tiếng xin lỗi hả.” Một học sinh cạo 3 nhuộm tóc vàng cao giọng chất vấn.

“A, à, xin lỗi.” Đầu do Hạ Mộc đang suy nghĩ nhập thần mới có thể đụng vào người khác mà không biết.

Thấy người đàn ông trước mặt ăn mặc cũ kỹ quê mùa thực sự xin lỗi bọn họ, ba người lộ ra một tia cười xảo quyệt.

2. Chương 2

“Ông cho là nói xin lỗi là được, bị ông đụng phải vai anh em bọn tôi đều đau nhức, ít nhất ông cũng phải chịu một ít tiền thuốc men.”

“Cái gì?!” Liếc mắt nhìn nam sinh dáng người nhỏ bé chẳng bị sao cả, Hạ Mộc sợ hãi kêu lên. Người bị đụng trúng là Hạ Mộc mới đúng, cho tới bây giờ vai Hạ Mộc vẫn còn ầm ouch a!

“Ông chú, ông đừng nói ông bị chứng già ngu ngốc chứ? Tôi đây không thể làm gì khác hơn là phải nhắc lại một lần nữa, ông đụng bị thương anh em của tôi, bồi thường một ít tiền thuốc men đã tính là nhân từ rồi.” Hạ Mộc ngốc lảng lăm ba người không còn kiên nhẫn bắt đầu cau mày.

“Các người xảo trá! Rõ ràng là hấn đụng phải tôi, phải bồi thường cũng là hấn bồi thường mới đúng!” Buồn cười, cậu cũng không phải kẻ ngốc dư tiền, huống chi là bọn họ sai trước.

“Bớt nói nhảm đi, ông rốt cuộc có bồi thường hay không?” Phản bác của Hạ Mộc làm ba người tưởng cậu là người hiền lành sững sốt một chút, phản ứng lúc sau cũng không làm bộ nhân từ nữa, hung tợn hỏi.

“Không bồi thường, nói các người bồi thường cho tôi mới đúng đó!” Thấy mặt ba người hung tợn, Hạ Mộc nói càng khẳng định. Tốt xấu cậu cũng đã trưởng thành, nếu thực sự đánh nhau cũng chưa chắc đã thất bại.

“Ông chú, đây chính là do ông tự tìm. Các anh em, lên.” Nói xong, nam sinh dáng cao lao đầu nhảm về phía Hạ Mộc, hai tên kia cũng theo sau tiến lên.

Khi bị người một quyền đánh bay mất kính, Hạ Mộc ảo não không gì sánh được khi thấy mất kính trên mặt đất bị một bàn chân thô to đạp vỡ. Còn chưa kịp thương tiếc, thì cậu đã bị một cước vào bụng đau đến nỗi không nói được lời nào.

Trời ạ, thật đúng là không phải đau bình thường đâu! Học sinh cấp 3 bây giờ đều mạnh như thế sao? Với tình trạng hiện tại Hạ Mộc hít sâu một hơi xoay người bỏ chạy, không có cách nào khác, cậu đánh không lại bọn họ cũng không muốn bồi thường tiền. Nói như vậy, Hạ Mộc thà làm người nhu nhược vậy.

“Đứng lại, đừng chạy!” Mắt thấy Hạ Mộc bỏ chạy vào ngõ hẻm ba người liền chia nhau ra đuổi theo. Thử nghĩ, từ trên trời khi không rơi xuống một cái bánh ai lại không ham?

Nghe tiếng kêu gào phía sau càng ngày càng gần, Hạ Mộc cắn chặt răng chạy về phía trước, mắt thấy chuẩn bị chạy ra khỏi hẻm thì không ngờ đột nhiên xuất hiện một người qua đường. Vì quán tính quá lớn làm Hạ Mộc không thể dừng lại được, chỉ còn cách va vào người đi đường cùng ngã lên mặt đất. May mắn cậu ngã lên trên người đàn ông nên không có thương tổn gì, ách, phải nói là đụng vào ngực đàn ông rắn chắc làm cho đầu Hạ Mộc có chút choáng váng.

Sau khi hết hoa mắt choáng váng, nhớ tới mình còn đang dè trên người đàn ông kia, Hạ Mộc vội vã đứng lên, áy náy nói. “Xin lỗi, tôi không cố ý.” Hướng nhìn nam nhân giây tiếp theo, lập tức ngăn ngắt cả người.

Con người màu xám, con mắt của anh ta kia lại có thể là màu xám! Hạ Mộc chưa từng thấy qua ai có đôi mắt màu xám nên không khỏi ngây ngẩn cả người, cho đến khi bên tai truyền đến giọng nói hỗn hển.

“Hừ, để xem ông còn có thể chạy đi đâu!”

Bị phát hiện, cậu đã quên phía sau còn có người đang đuổi theo! Nhìn người đàn ông mắt xám lần nữa, Hạ Mộc nhắc chân chuẩn bị bỏ chạy thì bị một tên nam sinh chặn ngay lối đi. Hạ Mộc bị bao vây xung quanh bắt đắc dĩ thở dài, hối hận hôm nay ra cửa không xem ngày.

“Này, không muốn xen vào chuyện của người khác thì mau tránh ra! Miễn cho da thịt chịu khổ.” Toàn thân người đàn ông trên dưới đều là hàng hiệu, vừa nhìn là biết kẻ có tiền, mà đôi mắt màu xám của người đàn ông không hề có một tia cảm tình làm nam sinh dáng cao cảm thấy một loại áp lực khó hiểu.

“Đại ca, làm chi kêu hẩn tránh đi? Quần áo và trang sức trên người thằng này nhìn cũng biết là kẻ có tiền, vả lại chúng ta gần đây đang thiếu tiền, thế nào lại không tìm một ít tiền để tiêu xài.” Nghe đại ca nói, nam sinh dáng người thấp bé khó hiểu nói.

Không chờ nam sinh dáng cao phản ứng, Hạ Mộc đi tới chắn trước người đàn ông, tức giận nói “Các người đừng quá đáng, không liên quan chút nào tới anh ta! Tội bây có biết không, hành vi của tội bây chính là trái pháp luật, tao có thể đi tố cáo tội bây!”

“Tố cáo, chú lấy gì tố cáo chúng tôi? Đừng nói đùa, nếu phải tố cáo thì cùng lắm là chúng tôi bị giữ lại vài ngày, chú cũng đứng quên, chúng tôi là vị thành niên! Ha ha...” Hạ Mộc đơn thuần không khỏi làm ba người không khỏi cười to.

“Tội bây...” Đang muốn phản bác thì Hạ mộc bị người đàn ông kéo ra phía sau, cậu khó hiểu nhìn anh ta.

Không đợi mọi người phản ứng, người đàn ông vung nắm đấm đánh vào nam sinh dáng cao, song song xoay người đá về phía người thứ hai, người thứ ba đã bị y bóp cổ. Một loạt động tác quá nhanh làm cho không kịp phản ứng, Hạ Mộc ngốc lăng mớ to hai mắt.

“Biến.” Lời nói cùng với con người màu xám của người đàn ông cũng giống nhau không hề có một chút cảm tình, người bên ngoài nghe vào trong tai càng thêm nghĩ y lãnh khốc.

Chưa bao giờ gặp qua một người có thân thủ mạnh mẽ như thế làm ba người từ lâu đã toát mồ hôi lạnh chảy ròng, vừa nghe được giống như mệnh lệnh đặc xá nhanh chóng chạy trốn chết.

Nhìn bóng lưng chạy đi của đám nam sinh cấp 3, Hạ Mộc không khỏi thở dài. Theo góc độ của người lớn mà nói, bọn họ cũng là người bị hại. Thanh thiếu niên phạm tội đa số đều là vì quan hệ gia đình và xã hội bạc bẽo tạo thành, nếu dành cho bọn họ một ít quan tâm tin rằng kết quả tuyệt sẽ không như thế này.

Nhớ tới mình còn chưa có cảm tạ với đối phương, Hạ mộc vội vàng quay đầu nhưng phát hiện đã không còn thấy bóng dáng của người đàn ông mắt xám từ lâu.

Ai, sớm biết nên cùng y tìm phương thức liên lạc! Như vậy mới có thể cảm tạ ơn cứu mạng của anh ta, nhưng mà... thân thủ của anh ta thật rất tuyệt!

Trung Quốc có một câu ngạn ngữ “Có duyên ắt sẽ gặp lại”, Hạ Mộc tin tưởng còn có thể gặp lại, đến lúc đó sẽ cảm tạ người đó thật tốt. Sau khi nghĩ thông suốt, Hạ Mộc mỉm cười đi về nhà trọ, nụ cười rạng rỡ không chút nào bị ảnh hưởng bởi khuôn mặt bì bầm xanh.

“Thiếu gia, ngài lần này lưu lại bao lâu?” Lão quản gia Ước Hàn cung kính đứng ở một bên, nhìn thiếu gia từ nhỏ do mình hầu hạ đến lớn trong lòng có một niềm kiêu ngạo không nói nên lời.

Thiếu gia tuổi còn trẻ đã ngồi lên chức vị quân sư ngoại trừ đầu óc thông minh, cùng với xúc giác nhạy cảm còn có tâm tư nhìn xa trông rộng thì trừ Xà vương đã lui vị thì tin rằng xà giới không ai có thể thắng được thiếu gia.

Nhưng mà, tất cả cái làm cho người ta vui mừng lại đồng thời cũng làm lòng người chua xót. Từ rất sớm, thiếu gia đã biết trong mắt lão gia và phu nhân bất quá thiếu gia chỉ là một công cụ để trọng chấn danh dự gia tộc. Mặc dù như vậy, thiếu gia vẫn như mong muốn của bọn họ hoàn thành tất cả, những đắng cay cùng với khổ cực trong đó người ngoài cuộc làm sao hiểu được.

Ước Hàn vẫn không rõ, thiếu gia đối với bất kỳ kẻ nào cũng thể hiện niềm kiêu ngạo không thể khống chế sao lại có thể đồng ý làm theo ý nguyện của lão gia cùng phu nhân? Cho đến lúc được phong làm quân sư, ông mới biết thiếu gia không phải vì bọn họ mà là vì chính mình, muốn nắm giữ số phận của mình trước hết phải cường đại sức mạnh của chính mình. Mà điểm này, thiếu gia dĩ nhiên làm được.

Điều đáng mừng nhất chính là thiếu gia kết giao được nhiều bạn bè có sức ảnh hưởng lớn trong xà giới, bọn họ như sương sớm cho cõi lòng đã khô cạn của thiếu gia, làm cho thiếu gia chưa bao giờ cảm thụ được tình

thân có được hữu tình, bù đắp một góc tâm lý thiếu thốn. Mỗi lần thấy thiếu gia phát ra nụ cười từ nội tâm làm Ước Hàn cảm động đến rơi nước mắt.

Nhìn phần lớn bạn bè xã giới của thiếu gia đều tìm được người bầu bạn suốt đời có cuộc sống hạnh phúc, Ước Hàn cũng chờ đợi ngày nào đó cũng đến lượt thiếu gia của ông. Thế nhưng... bất đắc dĩ lại thở dài, ông so với người khác càng hiểu rõ, nhìn thiếu gia nhà nhận so với người khác đều khó có thể động tâm, huống chi là ưng thuận hứa hẹn suốt đời! Ông chỉ hi vọng sẽ có một người như vậy tồn tại, tồn tại ở một ngõ ngách nào đó trên thế gian này.

“Không chắc chắn, đến thăm một chút.” Còn hơn ở lại xã giới, Hi Nhĩ thích ở lại nhân giới, không chỉ bởi vì nơi này có bạn bè của bản thân, quan trọng là không cần phải đối mặt với người Hi Nhĩ không muốn nhìn thấy.

“Vương đồng ý sao?” Nếu là xã vương trước đây, khẳng định sẽ không quản việc Hi Nhĩ ở lại nhân giới bao lâu. Vấn đề là Xã vương hiện tại — em trai của Xã vương tiền nhiệm, y là một người thích thối thác trách nhiệm. Luôn đem chuyện mà y phải thẩm lý và xử lý đẩy cho thiếu gia, còn mình thì cùng Vương hậu du ngoạn khắp nơi.

Nhớ tới, Ước Hàn lại cảm thấy xấu hổ. Thế nào trước đây lại không phát hiện Lôi Mông lại đáng ghét như thế! Cho dù trực tiếp gọi tên của Vương ra là tội mất đầu, thế nhưng núi cao hoàng đế xa nên ông mặc kệ. Huống chi còn có thiếu gia, Ước Hàn tin tưởng thiếu gia nhất định sẽ không để mình xảy ra chuyện gì, hiện tại để ông cười rửa thỏa thích đi.

“Ông nói đi?” Mắt xám lóe ra ý cười rõ ràng, nụ cười đọng ở khóe miệng càng khoái trá không gì sánh được.

“Ha ha.” Nhìn biểu tình của thiếu gia, Ước Hàn chỉ biết Lôi Mông chắc chắn tức giận. Bất quá, thật đúng là làm lòng người sáng khoái!

Nhìn cảnh đêm rực rỡ bên ngoài cửa sổ, Hi Nhĩ có chút hoảng hốt. Cảnh tượng rực rỡ như vậy Hi Nhĩ hình như đã từng gặp qua ở đâu? Trong đầu hiện lên khuôn mặt mỉm cười của người con trai bị bầm xanh buổi chiều, trước khi rời đi Hi Nhĩ vô tình nhìn thoáng qua.

Nụ cười rạng rỡ như ánh mắt trời chiếu rọi tỏa sáng chói mắt không gì sánh được, trách không được lúc đó Hi Nhĩ lại sững sốt. Nụ cười chói mắt như thế Hi Nhĩ cũng chưa từng gặp qua, Hi Nhĩ không khỏi chờ mong lần gặp mặt tiếp theo với người con trai ấy. Nếu như thực sự có cơ hội...

Thời gian mới trước mắt mọi người rồi lại biến mất, mặc kệ là người, hay rắn, họ đều đã định trước sẽ phát sinh sự tình. Phải tin tưởng, trên đời không có cái gì tuyệt đối ngẫu nhiên, có chỉ là tất nhiên.

Ai, cậu thật đúng là không may! Thật vất vả chờ vết bầm xanh trên khuôn mặt giảm bớt để ra ngoài hoạt động, kết quả... Thế nào vừa đúng ngay lúc, đụng phải người đại diện Hình Minh cũng đến đây ăn cơm!

Không có cặp kính to bự che lấp, cho dù Hạ Mộc có đội tóc giả thế nhưng chỉ một chút hóa trang như vậy thì đối với Hình Minh đã chiếu cố Hạ Mộc hai năm sinh hoạt làm sao không thể nhận ra. Có thể nói, lúc Hạ Mộc đẩy cửa nhà hàng bước vào thì đã bị Hình Minh phát hiện không thể làm gì khác hơn là tông của xông ra, còn lo gì người bán hàng gọi ở phía sau.

Từ phía sau xe thể thao nhô đầu ra nhìn trên đường, xác định không có thấy bóng dáng của Hình Minh mới làm cậu yên tâm thở phào. Nguy hiểm thật a, nếu như bị bắt được là có thể nói xong đời rồi! Còn một tháng nữa mới hết hạn hợp đồng, Hạ Mộc cũng không muốn quay trở về.

“Cậu dự định ngồi chồm hổm tới khi nào?”

Hạ Mộc đang trầm tư đột nhiên nghe một câu nói nhất thời sợ hãi kêu lên, cái ót đụng vào càng xe làm Hạ Mộc đau đến chảy nước mắt.

“A, đau quá.” Hai tay nhỏ gầy đang xoa chỗ đau bị một bàn tay thon dài bắt lấy, bên tai truyền đến lời nói nhẹ nhàng làm Hạ Mộc tự nhiên ngẩng đầu lên. Xuyên thấu qua đường nhìn lơ mơ nhìn thấy con người màu xám lẫn nửa kêu lên sợ hãi, cảm giác mừng rỡ tràn ngập toàn thân làm Hạ Mộc quên đi đau đớn.

“Là anh!”

So với hưng phấn của Hạ Mộc, Hi Nhĩ chỉ là nhàn nhạt đánh giá người con trai trước mặt. Điều không chỉ có một nụ cười chói mắt, đôi mắt gột qua nước mắt lại càng đen láy chiếu sáng bất giác làm cho con người xúc động. Chú ý tới ánh mắt khó hiểu của Hạ Mộc, Hi Nhĩ chậm rãi mở miệng nói.

“Còn đau không?” Trong giọng nói không kìm lòng có chút quan tâm.

Nhẹ nhàng lắc đầu, Hạ Mộc xoa xoa sau ót. Cậu thật đúng là mắt mặt, đau đến nước mắt đều chảy, cái này cũng khó trách ai bảo trời sinh Hạ Mộc rất sợ đau chứ.

“Cái đó, lần trước chưa kịp nói một tiếng cảm ơn với anh, thực sự rất cảm ơn anh đã giúp đỡ.” Dựa vào xe thể thao Hạ Mộc chuẩn bị đứng lên, nhưng đã quên ngồi chồm hổm lâu làm cho hai chân tê dại, căn bản không kịp phản ứng đã gục vào trong lòng Hi Nhĩ.

“A, xin lỗi, tôi không phải cố ý.” Vội vàng xin lỗi đồng thời Hạ Mộc suy nghĩ rối loạn đứng thẳng, bất đắc dĩ hai chân vẫn còn nghe lệnh. Giữa lúc đang ảo não không ngừng thì đột nhiên bị nhấc lên trên không làm cậu vội vàng ôm lấy cổ Hi Nhĩ, Hạ Mộc chỉ có thể ngốc lảng nhìn chằm chằm Hi Nhĩ.

“Đã ăn gì chưa?” Sau khi ngồi vào trong xe, Hi Nhĩ không vội lái xe, Hi Nhĩ thích cảm giác Hạ Mộc chỉ nhìn bản thân mình.

3. Chương 3

Ngượng ngùng lắc đầu, vừa rồi chỉ nghĩ làm sao để không bị Hình minh phát hiện, liền quên mất chuyện ăn uống. Đường như nghĩ đến cái gì, Hạ Mộc đột nhiên nói.

“Đúng rồi, anh cũng chưa ăn phải không. Vậy để tôi mời, xem như là bày tỏ lòng cảm ơn.” Khi cậu nói xong thì xe cũng đồng thời dừng lại, Hạ Mộc khó hiểu nhìn chung quanh. Đang nhìn quanh thì thấy một nhà hàng sang trọng, cả người nhất thời cứng đờ.

Hạ Mộc có phải tự lấy đá đập lên chân mình hay không a?! Hạ Mộc tuy là nói mời khách, thế nhưng... Nhà hàng sang trọng như vậy khẳng định giá cả rất cao, với tình hình kinh tế hiện tại của Hạ Mộc không thể nghĩ ngờ mà nói là “đã rét vì tuyết còn lạnh vì sương”. Má ơi, Hạ Mộc không có khả năng đi vào a!

Biểu tình khóc không ra nước mắt của Hạ Mộc làm sao thoát khỏi đôi mắt sắc bén của Hi Nhĩ, Hi Nhĩ làm sao có thể cho phép Hạ Mộc lâm trận bỏ chạy. Cầm tay Hạ Mộc đi vào cửa xoay tròn, sau khi đặt Hạ Mộc vào chỗ bình thường Hi Nhĩ vẫn hay ngồi thì mới mở miệng nói.

“Cậu muốn ăn cái gì?”

“A?” Hạ Mộc lo quan sát bốn phía căn bản không nghe được Hi Nhĩ nói cái gì, một lòng nghĩ đến bản thân mình sắp phải cháy túi. Không khỏi lo lắng cho cuộc sống sau này, Hạ Mộc làm sao để vượt qua?

“Tôi nghĩ cậu có khả năng hiểu lầm, tôi cũng chưa có đồng ý lời mời cơm của cậu, nếu tôi đưa cậu đến thì đương nhiên là tôi mời. Suy nghĩ xem, cậu muốn ăn cái gì? Có muốn tôi giới thiệu một chút hay không?” Nhìn bộ dạng ỉu xìu của Hạ Mộc, làm Hi Nhĩ muốn an ủi mọi lo âu của cậu.

“Ách, anh nói là anh mời?” Thấy Hi Nhĩ gật đầu thì toàn thân đang căng thẳng thần kinh lúc này mới bình tĩnh lại, Hạ Mộc liền tươi cười “Cảm ơn, vậy lần sau đến lượt tôi mời. Nhưng mà tôi nói trước một tiếng, tôi không có nhiều tiền cho nên...”

“Tôi biết, hiện tại chúng ta ăn cơm trước.” Cắt đứt lời Hạ Mộc muốn nói tiếp, Hi Nhĩ ôn nhu cười nói.

Thưởng thức thức ăn mỹ vị, Hạ Mộc cũng muốn uống một chút chai rượu vang đỏ thắm kia. Bởi vì uống rượu không tốt cho giọng hát nên công ty quy định Hạ Mộc không được uống rượu, mà trước đây Hạ Mộc cao lắm cũng chỉ uống một chai bia mà thôi, cái vị đắng chát sau khi uống làm Hạ Mộc hoàn toàn không muốn thử lại. Hôm nay, ngồi được hương rượu nồng nàn, nhìn mắt Hi Nhĩ, Hạ Mộc cười xấu hổ.

“Cái đó, tôi có thể uống thử một ly không?” Đôi mắt tràn ngập mong đợi đang nhìn dung dịch đỏ thắm tràn đầy trong ly rượu Hi Nhĩ đưa tới thì phát ra ánh sáng lấp lánh như chòm sao, nụ cười hạnh phúc ở khóe miệng làm Hi Nhĩ sửng sốt.

Đến khi Hi Nhĩ phát giác, thì Hạ Mộc đã uống hết ly rượu vang khá mạnh, lúc này còn đưa ly hỏi Hạ Mộc thêm ly thứ hai.

“Ha ha, tôi còn muốn.” Thực sự uống rất ngon, trách không được bọn họ lại thích uống rượu. Cầm cái ly cười ha ha, thấy lâu không có trả lời Hạ Mộc liền trực tiếp đưa tay lấy chai rượu vang.

“Cậu, đừng uống! Như vậy rất dễ say.” Hạ Mộc uống thả cửa như vậy sẽ rất dễ dàng say, huống chi là Hi Nhĩ còn đã chọn loại rượu vang có tác dụng chậm đi mười phần, đối với người lần đầu uống rượu mà nói không thể nghĩ ngờ là tự mình chúc lấy khổ cực.

Sau khi thấy chai rượu không còn lại bao nhiêu, Hi Nhĩ nổi lên dự cảm bất thường. Bên tai truyền đến tiếng khóc làm Hi Nhĩ nhũn mảy.

“Oa... Anh khi dễ... tôi...” Hạ Mộc đang uống rượu hăng say đột nhiên bị người khác giật đi chai rượu nhất thời lú lú khóc lên, hai mắt ỷ khuất nhìn Hi Nhĩ.

Sau khi lau đi giọt nước mắt trong suốt, Hi Nhĩ thở dài bất đắc dĩ. Định xoay người rời đi nhờ nhân viên phục vụ lấy khăn mặt thì góc áo Hi Nhĩ bị người kéo lại, không cần nghĩ cũng biết là ai.

“Anh... muốn đi... hả?” Hai tay gắt gao kéo lấy góc áo, chỉ sợ Hi Nhĩ bỏ lại cậu một mình. Cuối cùng Hạ Mộc đơn giản ôm chặt lấy Hi Nhĩ, hai tay hai chân song song cuốn lấy thân thể thon dài. “Ha ha, như vậy anh... hắc, sẽ không bỏ lại tôi được. Ha ha...”

Hi Nhĩ nhìn hết thấy dở khóc dở cười, trước tiên chỉ có thể đặt Hạ Mộc ngồi xuống. Như vậy càng làm Hạ Mộc liên tục ôm cứng không thể động đậy, đừng nói đến rời đi. “Ngoan, cậu trước tiên ngồi xuống, tôi bảo đảm sẽ không rời đi. Được không?”

“Ừm... được rồi.” Nghiêng ngả cúi đầu, Hạ Mộc thả lỏng lực đạo, nhưng mà vẫn còn bám trên người Hi Nhĩ.

Bất đắc dĩ lần thứ hai thở dài, rõ ràng mình căn bản đang ông nói gà bà nói vịt. Không hề do dự Hi Nhĩ ôm lấy Hạ Mộc rời khỏi ghế, mà Hạ Mộc cũng tự hiểu càng rút sâu vào trong lòng Hi Nhĩ. Trước mặt mọi người ghen hòng nhìn trân trân vào, Hi Nhĩ không thèm để ý đi tới chỗ người phục vụ đang mở sẵn cửa xe.

Bởi vì Hạ Mộc say đến thiếp đi nhưng vẫn nắm chặt vạt áo không buông, Hi Nhĩ chỉ có thể ôm Hạ Mộc lái xe. Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải tình trạng như vậy, nhìn khuôn mặt bình thản của Hạ Mộc, không khỏi bật cười. Thông minh như Hi Nhĩ còn không biết phải làm sao, tình cảnh này quả là làm người khác không tưởng được.

“Thế này, cậu muốn buông cũng sẽ không buông tay được.” Khẽ hôn lên đôi môi hồng mịn của Hạ Mộc, nhẹ giọng thì thầm khẳng định.

Mông lung như là nghe thấy lời nói của Hi Nhĩ, Hạ Mộc mở ra đôi mắt mơ màng, thấy một cặp mắt màu xám chăm chú nhìn vào mình.

“Anh... là ai?” Trong trí nhớ cũng từng gặp một đôi mắt màu xám như thế, thế nhưng... cậu vì sao lại không nhớ được gì a?

“Hi Nhĩ, cậu a?” Ôm Hạ Mộc bước xuống chiếc xe thể thao, thoáng nhìn Ước Hàn vẽ mặt góc lăng biểu tình vô cùng kinh hãi, khóe miệng không khỏi tươi cười. Xem ra, Hi Nhĩ đã làm vị quân gia giết mình không nhỏ!

“Thiếu... thiếu gia, cậu ta... cậu ta...” Đầu lưỡi đảo qua vài lần vẫn không cách nào nói ra một câu hoàn chỉnh, chỉ có thể run run chỉ vào người đang nằm trong lòng Hi Nhĩ.

“Hạ... Mộc...” Trả lời lại Ước Hàn cũng chính là người đã say đến bất tỉnh nhân sự, nghe Hạ Mộc trả lời lão quân gia thoáng cái góc lăng không biết làm sao, cho đến khi bên cạnh vang lên tiếng cười sang sảng.

“Ước Hàn, ông gọi em ấy là phu nhân.” Lời nói của Hạ Mộc cũng làm Hi Nhĩ giật mình, nhưng không giống với Ước Hàn lúc này Hi Nhĩ nói. Chắc hẳn không ai so với Hi Nhĩ bất ngờ hơn cả, có thể Hi Nhĩ thực sự đã tìm được một bảo vật cũng nói không chừng.

“!” Nghe lời nói của thiếu gia như sét đánh ngang tai, nhìn bóng lưng thiếu gia rời đi Ước Hàn không khỏi nước mắt vui mừng. Ông rốt cục cũng đợi được, đợi được ngày này! Không cần biết thiếu gia lựa chọn là người nào giới tính gì, chỉ cần Hi Nhĩ hạnh phúc là được rồi, hạnh phúc là được rồi...

Vui mừng thở dài, Ước Hàn bước nhanh đuổi theo Hi Nhĩ đã đi xa.

Nhẹ nhàng đặt Hạ Mộc lên trên giường, Hi Nhĩ cũng không ngần đầu lên nói: “Ước Hàn, ông đi lấy một cái khăn ẩm đến đây.”

“Vâng.” Liếc mắt nhìn gương mặt cực kỳ đỏ hồng của Hạ Mộc, Ước Hàn xoay người rời đi.

Chưa bao giờ thấy qua Hi Nhĩ đối với ai ôn nhu làm Ước Hàn vui mừng đồng thời cũng nghi hoặc hỏi “Thiếu gia, phu nhân làm sao vậy?”

“Không có việc gì, em ấy uống say. Ông xuống phía dưới lo công việc đi, nơi này có ta chăm sóc được rồi.”

Cho đến khi tiếng đóng cửa vang lên, Hi Nhĩ mới cởi quần áo của Hạ Mộc. Thân thể gầy mảnh làm Hi Nhĩ không khỏi cau mày, nâng người lại lần nữa mê man, Hi Nhĩ vỗ nhẹ gương mặt Hạ Mộc nói.

“Ngoan, khoan ngủ đã, tỉnh tỉnh.”

“Ừm...” Cảm giác có người đang ở bên quấy rầy làm Hạ Mộc tỉnh lại, nhìn đầu sỏ Hạ Mộc bất mãn bĩu môi.

Biểu tình hờn dỗi làm Hi Nhĩ không khỏi rạo rức, nhưng mà Hi Nhĩ có việc quan trọng hơn còn phải làm. Đưa chén trà đến đôi môi đang hơi bĩu ra, dụ dỗ nói: “Này, mở miệng uống trà, như vậy em sẽ thoải mái hơn.” Nếu không chờ đến khi cậu tỉnh lại khẳng định sẽ đau đầu.

“A... Không được... Rất đắng...” Sau khi uống một ngụm trà đắng, Hạ Mộc không chịu uống nữa, Hi Nhĩ không còn cách nào đành phải tự mình uống một ngụm rồi rót vào trong miệng cậu.

Sau khi cho Hạ Mộc uống hết chén trà, Hi Nhĩ đang chuẩn bị rời đi không ngờ cổ bị một đôi tay mảnh gầy gắt gao ôm lấy, hai đôi môi không ngờ dán vào nhau, cái lưỡi mềm nhuyễn không ngừng liếm lên đôi môi mỏng gợi cảm.

Cảm giác được thân thể đang tiếp xúc với cái gì đó không xương mềm mại không khỏi trong nháy mắt xiết chặt, con người màu xám trở nên sâu thẳm không thấy đáy, âm thanh mềm mại truyền đến bên tai làm lý trí của Hi Nhĩ hoàn toàn mất đi.

“A... Thật thoải mái...”

Hóa bị động thành chủ động, hai tay mạnh mẽ ôm lấy thân thể gầy mỏng, đầu lưỡi linh hoạt quấn lấy đầu lưỡi ngây ngô đẩy lên lửa nóng khiêu loạn. Hạ Mộc lần đầu tiên hôn môi đột nhiên chuyển thành nụ hôn sâu nóng rực làm Hạ Mộc kêu lên sợ hãi, nhưng bởi vì đôi môi đã bị ngăn chặn nên chỉ có thể hàm lại trong miệng phát ra những thanh âm ư ư.

“Ừ... Ừm...”

Cho đến không thở được thì khi hai tay gầy yếu bắt đầu kháng cự lại lòng ngực rắn chắc, Hi Nhĩ mới buông Hạ Mộc ra. Đôi mắt đen ướt át mơ màng nhìn chăm chú Hi Nhĩ, đôi môi sưng đỏ mở rồi đóng kịch liệt thở dốc, dường như bị mê hoặc Hi Nhĩ lại cúi xuống lần nữa hôn Hạ Mộc. Không nóng bỏng như vừa rồi, lần này là sự ôn nhu cùng triền miên, nhưng Hạ Mộc vẫn bị động như ban nãy tùy ý Hi Nhĩ muốn hôn bao nhiêu thì hôn.

Phản ứng ngây ngô của người trong lòng làm trong đôi mắt màu xám ánh lên một tia sáng, tinh tế từ từ hôn xuống những điểm mẫn cảm ở cổ, ở vành tai, làm Hạ Mộc một trận run rẩy. Sợ hãi ngứa ngáy đẩy ra cái ôm của Hi Nhĩ thì Hạ Mộc lại càng bị Hi Nhĩ gắt gao giữ chặt vào trong khuôn ngực rộng lớn của mình, Hạ Mộc khó hiểu ngẩng đầu lên nghi hoặc nhìn Hi Nhĩ.

“Đừng sợ, không có việc gì.” Hiểu rõ Hạ Mộc không quen với tình trạng này, Hi Nhĩ ôn nhu dỗ dành nói, hai tay liên tục xoa lấy tấm lưng thon gầy.

Nghe bên tai lời nói dịu dàng, cảm giác mình được bọc trong thân thể ôn nhu, Hạ Mộc không khỏi nở một nụ cười thỏa mãn.

“Hi... Nhĩ... Em... thích... anh...”

“Đồ ngốc, anh không chỉ muốn em thích mà thôi.” Khẽ hôn lên cái trán trơn bóng của Hạ Mộc, Hi Nhĩ ôn nhu cười nói “Anh muốn là người em yêu.”

“Yêu?” Nghiêng đầu suy nghĩ chữ yêu trong miệng Hi Nhĩ, nửa ngày sau kiên định nói “Được, nếu Hi Nhĩ muốn em liền cho anh, cho anh tình yêu của em.” Nói xong lập tức nũng nịu vùi đầu vào trong tấm ngực ấm áp.

Bộ dạng ngây thơ của Hạ Mộc không khỏi làm Hi Nhĩ càng tăng lực hai tay xiết chặt, cúi xuống bên tai mềm mại thì thầm thâm tình. Hi Nhĩ không nghĩ ra Hạ Mộc trong tình huống không biết gì lại có thể không nghi ngờ đem cho Hi Nhĩ tình yêu của bản thân như vậy, chỉ vì Hi Nhĩ cần!

“Anh yêu em, Mộc nhi.”

Vừa dứt lời, tình cảm nồng nàn cúi xuống nâng đôi môi của Hạ Mộc lên hôn. Cùng lúc đó, quang sáng màu xám vây quanh bọn họ, ánh sáng thẩm sâu rồi từ mỏng dần cho đến khi biến mất. Sau khi ánh sáng tán đi thì xuất hiện một mảng xà máu xám bay lượn, nhưng mà nó cũng chỉ là ảo ảnh. Mảng xà màu xám từ từ quần xung quanh Hạ Mộc, cho đến khi hoàn toàn bao trùm trên người Hạ Mộc rồi mới biến mất.

Nhìn trên thân thể mỏng gầy của cậu xuất hiện hình xăm mảng xà màu xám Hi Nhĩ thỏa mãn tươi cười, yêu thương hôn theo mình mảng xà uốn lượn từ cổ chân, bắp đùi, thắt lưng, lưng, vai cuối cùng là đầu mảng xà nằm ở ngay vị trí trái tim.

“A... A...”

Ướt át làm thân thể ngây ngô nếm thử *** liên tục giây dựa, hình xăm mảng xà màu xám trên thân thể trần trơn đang giây dựa giống như đang uốn lượn.

“Mộc nhi, anh yêu em.” Mong muốn em sau khi tỉnh lại sẽ không sợ hãi, bởi vì khi anh không có bên cạnh em thì đã có nó sẽ bảo vệ cho em.

Ánh mặt trời ngoài phòng tươi đẹp, nhưng so ra lại không bằng nhiệt tình trong phòng. Nhớ một người hiểu chuyện đã từng nói qua “Người càng lí trí một khi đã động tình thì càng nhiệt tình”, hy vọng Hạ Mộc có thể tiêu hóa được lửa nóng đang dần phát ra.

4. Chương 4

“A...”

Hạ Mộc toàn thân trên dưới đều đau nhức mở mí mắt nặng trĩu, nhìn ánh mặt trời chói mắt ngoài cửa sổ, không khỏi có một tia ảo giác. Ngốc lăng một hồi mới nhìn bốn phía xung quanh, TV kiểu cũ đã được thay thế bằng một dàn âm thanh hiện đại cực “xịn”, tủ áo đơn sơ hôm nay hoàn toàn không thấy bóng, không gian vốn chật hẹp thoáng cái đã mở rộng hơn rất nhiều, rất nhiều vật dụng trong nhà chưa từng xuất hiện đều ở tất cả chỗ này...

Tất cả những cái này có thể nói một cách rõ ràng — Hạ Mộc căn bản đang không ở căn phòng thiết kế đơn sơ ở nhà trọ! Trời, đây rốt cuộc là đâu? Hạ Mộc làm sao lại ở chỗ này?

Hoàn cảnh lạ lẫm làm Hạ Mộc kinh hoảng bật dậy trên giường, nhưng một giây sau lập tức liền ngã lại trên giường, động tác quá kích động làm cơ thể toàn thân đau đớn đến nỗi Hạ Mộc hít một hơi liền nhăn cả khuôn mặt.

“Làm sao vậy?” Vừa lúc Hi Nhĩ bước vào liền thấy Hạ Mộc sắc mặt trắng xanh ngã ở trên giường, không khỏi lo lắng bước nhanh hơn về phía Hạ Mộc.

Hạ Mộc được bọc lấy trong ***g ngực ấm áp hít sâu mấy hơi mới hoãn được cơn đau nhức, miễn cưỡng nói: “Rất... đau nhức...”

Đau nhức? Khóe mắt thoáng nhìn da thịt trắng nõn đầy vết ứ ngân, không khỏi bật cười. Mình thật đúng là sơ ý, thân thể mới nếm thử hoan ái làm sao chịu được sự nhiệt tình của bản thân. Không nói gì, Hi Nhĩ ôm lấy Hạ Mộc đi đến phòng tắm.

“A!”

Đột nhiên bị nhấc lên không trung Hạ Mộc kêu lên sợ hãi, ngay khi phát hiện bản thân mình toàn thân xích lôa lại càng ngưỡng ngừng đến cả mặt đều đỏ hồng. Chờ đến khi Hạ Mộc lấy lại tinh thần, Hi Nhĩ đã ôm cậu ngồi vào trong bồn tắm to lớn. Nước ấm thật hữu hiệu trong việc thư hoãn đau nhức toàn thân, không khỏi làm Hạ Mộc thoải mái ngâm nga.

“Khá hơn chưa?” Nhìn thấy người trong lòng giãn vùng lông mày làm Hi Nhĩ yên tâm không ít, nhưng những ngón tay thon dài vẫn không ngừng xoa lưng cho Hạ Mộc.

Hạ Mộc vốn định gật đầu nhưng lại đột nhiên nghĩ đến cái gì luống cuống ngẩng đầu lên, vội vàng hỏi: “Đây... Đây là đâu? Vì sao tôi lại ở chỗ này?”

Hoang mang trong đôi mắt đen làm Hi Nhĩ thương tiếc ôm chặt thân thể vào trong lòng, vuốt ve gương mặt non mịn dịu dàng nói.

“Đừng sợ, nơi này là nhà của anh. Em còn nhớ rõ tất cả ngày hôm qua chứ?”

“Ngày hôm qua? Tôi... tôi chỉ nhớ rõ chúng ta đi ăn, sau đó... sau đó tôi hình như đã uống say, lúc... tôi không nhớ rõ nữa.” Nhìn đôi mắt xám của Hi Nhĩ, Hạ Mộc có một tia mơ hồ “Sau lại... sau lại xảy ra chuyện gì, đúng không? Còn... còn có vì sao tôi... tôi lại không mặc quần... áo?” Nói đến khúc sau, một màn đỏ ửng bao lấy toàn thân, đôi mắt màu đen càng ngưỡng ngừng không dám nhìn chủ nhân của đôi mắt màu xám.

Biết Hạ Mộc thật sự không nhớ rõ chuyện ngày hôm qua, Hi Nhĩ cầm lấy ngón tay thon gầy của Hạ Mộc đặt lên dấu ấn đỏ ở trên môi của hắn.

Hi Nhĩ tiếng lại gần làm Hạ Mộc khó hiểu đồng thời cũng có một tia hoảng loạn cùng với xấu hổ, nhưng khi cảm giác đôi môi chạm nhau làm Hạ Mộc mở to đôi mắt đen, đầu trống rỗng. Hôn môi ngày càng sâu, hai mắt từ từ nhắm lại, trong đầu thoáng hiện một ít đoạn ngắn, triền miên nồng nhiệt kích thích làm Hạ Mộc e thẹn lần nữa lại đỏ bừng hai gò má. Nhưng sau khi nghe lời nói yêu thương thâm tình, tất cả đều có vẻ như không còn quan trọng, nụ cười xán lạn xuất hiện trên khuôn mặt cậu.

“Anh yêu em, Mộc Nhi.”

Thấy nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt ngưỡng ngừng, Hi Nhĩ cũng cười theo. Mộc nhi của mình, đã tiếp nhận tình cảm của mình.

“Anh... Quần áo của anh bị ướt.” Giải quyết nghi vấn trong lòng, Hạ Mộc mới phát hiện người ôm mình quần áo toàn thân ướt đầm không khỏi thẹn thùng quăn bách nói.

Liếc mắt Hạ Mộc, Hi Nhĩ động tay bắt đầu cởi quần áo trên người mình, không đến một cái chớp mắt đã cùng da thịt Hạ Mộc tiếp xúc. Kỳ thực, Hi Nhĩ có thể vung tay lên dùng ma thuật làm quần áo bản thân tự động cởi ra, nhưng mà để không hù dọa người trong lòng không thể làm gì khác hơn là tự mình động tay.

Nhìn Hạ Mộc theo quần áo từ từ ít đi mà cúi đầu, đôi mắt máu xám hiện lên một tia đùa dai. Cúi đầu dán sát vào bên tai Hạ Mộc, cố ý dùng từ ngữ mập mờ nói, hơi thở nóng ấm như có như không thổi vào lỗ tai mẫn cảm. Cảm nhận được thân thể gầy mỏng hơi run sợ muốn đẩy Hi Nhĩ ra, nhưng lại đụng tới bờ ngực cứng rắn thì lập tức thu tay về.

“Anh...” Tiếp xúc với Hi Nhĩ da thịt xích lôa Hạ Mộc liền nhớ lại vài hình ảnh thoáng hiện trong đầu, vội vàng muốn đẩy bờ ngực làm mình mơ màng ra, nhưng vừa đụng đến da thịt nóng bỏng liền cả kinh rút tay về. Muốn nói Hi Nhĩ không nên lại gần mình như vậy, rồi lại nói không nên lời.

“Cái gì?” Cố ý lơ đi sự lúng túng xấu hổ của Hạ Mộc, Hi Nhĩ khó hiểu nói, bờ môi mỏng từ từ rơi lên cổ cậu, làm Hạ Mộc kêu lên sợ hãi.

“A!” Nụ hôn đột ngột làm Hạ Mộc thực sự cả kinh, phản ứng lúc sau đã bị khóa trong bờ ngực rộng không thể động đậy. Chỗ bắt đầu cảm nhận được lửa nóng làm Hạ Mộc không biết làm sao, nhớ tới toàn thân đau nhức không khỏi làm Hạ Mộc khiếp đảm.

“Đừng sợ, anh sẽ không tổn thương em.” Hi Nhĩ yêu thương ôm chặt thân thể đang cứng ngắt trong lòng, thương tiếc chậm rãi hôn lên mặt Hạ Mộc.

“Thế nhưng... em... em... rất... đau nhức...” Mặc dù Hi Nhĩ làm Hạ Mộc yên tâm không ít, thế nhưng đau nhức của thân thể làm Hạ Mộc vẫn nói ra miệng, cho dù giọng nói nhỏ như tiếng muỗi vo ve. Thính lực hạn nhất của Hi Nhĩ đương nhiên nghe thấy được nỗi sợ hãi của Hạ Mộc, thương tiếc song song với dục hỏa trong cơ thể lại cháy sạch hoàn toàn.

“Tin tưởng anh, lần này sẽ không đau. Được chứ? Anh bảo đảm.” Nghe nói ở trong nước làm chuyện này sẽ giảm bớt đau đớn, tin tưởng làm vài lần thì sẽ quen.

Cảm giác được dục vọng Hi Nhĩ càng lúc càng nóng rực, đáp ứng không được cự tuyệt cũng không xong Hạ Mộc chỉ có thể nhìn cặp mắt màu xám trước mắt. Hít sâu mấy hơi, Hạ Mộc vươn hai tay vòng lấy bờ vai rộng, Hạ Mộc vịn lấy vai Hi Nhĩ không nói gì biểu thị đồng ý. Thế nhưng thân thể vẫn run nhẹ để lộ nỗi sợ hãi.

“Đừng sợ, không sao đâu.” Vui mừng Hạ Mộc tin tưởng bản thân, rồi lại thương tiếc nỗi sợ của Hạ Mộc. Nhưng mà lửa nóng hết sức căng thẳng dưới bụng giục Hi Nhĩ nhanh lên tiến nhập vào thân thể trong lòng, hiểu rõ phải từ từ nên Hi Nhĩ hít một hơi thật sâu hòa hoãn căng cứng ở dưới bụng.

Lần theo lưng xuống tới cái mông vểnh lên, cảm thụ được người trong lòng đang run, Hi Nhĩ vươn ngón tay thăm dò vào mật huyết vừa trải qua một chút hoan ái ngày hôm qua vẫn còn sưng đỏ. Chỉ trong chớp lát bên tai đã truyền đến âm thanh hút khí, đỡ lấy tấm lưng gầy mỏng, ngón tay tiếp tục thông thả ra vào.

Nước nóng xuyên thấu qua khe nơi ngón tay ra vào không ngừng tuông vào mật huyết, hữu hiệu hòa hoãn cảm giác khó chịu của Hạ Mộc. Từ từ ngón tay tăng nhanh tốc độ, mật huyết cũng từ từ thích ứng với sự tồn tại của dị vật. Chỗ mẫn cảm trong cơ thể bị ngón tay liên tục xoa ấn, trên cổ bị ẩm ướt trơn mềm liếm dần dọc theo đường đi qua những vết tích ái muội. Hai tay ôm lấy Hi Nhĩ xiết chặt lại, bờ môi nhỏ nhắn càng không hề kiềm chế phát ra những tiếng rên mềm mại.

“Đừng... Ừm... A...”

Bên tai truyền đến tiếng rên rỉ làm Hi Nhĩ cũng căng thẳng cơ thể, cảm thụ được mật huyết đã hoàn toàn mềm mại không ngừng phun ra nuốt vào ngón tay của bản thân. Tách hai chân Hạ Mộc để Hạ Mộc ngồi lên đùi mình, nâng mông lên làm nó từ từ nuốt lửa nóng của chính mình đến khi hoàn toàn chôn vào trong cơ thể.

Khi Hi Nhĩ rút ngón tay trong cơ thể ra làm cho nơi đó một trận cảm thấy trống rỗng, hai mắt mông lung ướt át mở to khó hiểu nhìn chủ nhân của đôi mắt màu xám, thân thể càng bất mãn hơi giãy dụa, bờ môi nhỏ nhắn như có như không chạm vào đôi môi mỏng kêu gọi.

Sau một khắc, trong cơ thể bị vật nóng rực to lớn xâm nhập làm Hạ Mộc không khỏi bủn rủn lại còn bị chiếm đoạt tại nơi chạm nhau với đôi môi mỏng.

“A... Ừ... A...”

Khẽ liếm đôi môi đỏ mọng kịch liệt thở hổn hển, đợi Hạ Mộc thích ứng với tồn tại của Hi Nhĩ, Hi Nhĩ mới bắt đầu trườn sát, những đường sóng trên mặt nước theo sự trườn sát từ thông thả rồi gấp rút mà dập dờn.

Lửa nóng kích tình làm Hạ Mộc vô lực dựa vào người Hi Nhĩ, trong đầu trống rỗng chỉ có cơ thể theo bản năng đong đưa. Sau lần thứ ba phóng ra dục vọng của mình, rốt cục chống đỡ không nổi mà ngắt trong lòng của Hi Nhĩ.

Nhẹ hôn lên đôi môi sưng đỏ, cảm nhận dục hỏa trong cơ thể vẫn chưa tắt làm Hi Nhĩ bất đắc dĩ nở nụ cười. Vẫn duy trì tư thế bên trong cơ thể Hạ Mộc, ôm lấy Hạ Mộc rời khỏi phòng tắm.

Nhìn khuôn mặt mệt mỏi ngủ trong lòng, thương tiếc hạ lên vầng trán trơn bóng của cậu một nụ hôn.

“Xin lỗi, đã làm mệt em.” Vuốt ve vùng bụng bằng phẳng của Hạ Mộc, cảm giác được sự nhu động mỏng manh, Hi Nhĩ không khỏi nở nụ cười “Ồ đây, rất nhanh sẽ có sinh mệnh mới.”

Xúc động khi bản thân mình sắp được làm ba ba, nhưng lại lo lắng phản ứng của Hạ mộc, Mặc kệ ra sao, Hi Nhĩ cũng sẽ không cho cậu rời khỏi bản thân, cho dù nói tất cả làm Hạ Mộc sợ bản thân cũng vậy.

Vì kế hoạch có thể có những biến hóa không ngăn được, Hi Nhĩ có những điều phải chuẩn bị để Hạ Mộc không thể rời thân ảnh khỏi mình.

Bởi vì tiếng ồn ào bên ngoài làm Hạ Mộc từ trong giấc ngủ say tỉnh lại, nhìn vãi lụa xung quanh sững sốt, nhớ tới đây là căn phòng của Hi Nhĩ mới thông thả thở ra. Cũng may Hi Nhĩ hiện không có ở đây, bằng không... hai gò má đỏ bừng, Hạ Mộc đi vào phòng tắm.

Hạ Mộc chưa từng phác giác, mình lại là một người dễ dàng xấu hổ như vậy. Là bởi vì đụng tới Hi Nhĩ? Hay do mình trời sinh như vậy? Khi lần đầu tiên Hạ Mộc diễn xuất trên truyền hình thì Hạ Mộc cũng không quá xấu hổ. Lẽ nào... đây là tình yêu! Nếu như không phải, Hạ Mộc sao lại giao bản thân cho một người xa lạ? Huống chi là một người đàn ông!

Cho nên... nghĩ tới đây, Hạ Mộc không khỏi nở một nụ cười. Không nghĩ tới, cậu dĩ nhiên thích là con trai. Cũng giống như những người khác, Hạ Mộc khi hiểu được cũng giật mình, nhưng mà cũng không cảm thấy chán ghét. Có thể là bởi vì đối phương là người mình thích.

Thích? Nhớ tới lời yêu thương Hi Nhĩ nói với Hạ Mộc, Hạ Mộc cảm thấy trong lòng tràn đầy ngọt ngào. Nhìn người trong gương nở nụ cười đầy hạnh phúc, không khỏi cảm thấy một tia ảo giác. Cách đây không lâu, cậu còn vì tự do mà chạy ra khỏi ***g chim đang ở, hôm nay... không khỏi làm Hạ Mộc cảm thán thế sự vô thường, mong muốn cảm tình Hi Nhĩ dành cho Hạ Mộc sẽ là cả đời.

“Được rồi được rồi, không nghĩ nữa, còn nghĩ nữa đầu sẽ phình to.” Không ngừng vỗ nhẹ hai má mình, sau khi quãng đi những suy nghĩ đang tràn ngập trong đầu, Hạ Mộc đi ra khỏi phòng tắm.

Nhưng khi Hạ Mộc vừa xoay người, hình ảnh trong gương làm Hạ Mộc cứng đờ. Như một pha quay chậm, Hạ Mộc chậm rãi quay đầu lại. Trên tấm lưng thon gầy của người trong gương có một đoạn hình xăm màu xám, lớp vảy màu xám xếp trùng nối tiếp nhau trùng điệp vẽ trên da thịt trắng nõn, phần tiếp theo biến mất chỗ áo tắm.

Hai tay run run cởi áo tắm, Hạ Mộc thấy vai, thắt lưng, bắp đùi, cẳng chân đều có hình xăm màu xám. Nhìn vật thể vẽ chỗ trái tim rất sống động, đôi mắt màu xám khiến người ta không khỏi sợ hãi, hàm răng sắc nhọn như có thể đâm thủng da thịt mơ hồ tản ra khí lạnh.

Đây... đây không phải là rắn chứ?! Vì sao trên người bản thân lại có hình xăm rắn!? Lẽ nào nói Hi Nhĩ khi Hạ Mộc ngủ lén xăm lên? Thế nhưng... vuốt hình xăm trên người, Hạ Mộc một điểm cũng không cảm thấy được đau đớn, cảm giác như là da thịt trời sinh sinh trưởng ở trên người. Cái nhận thức này làm khuôn mặt Hạ Mộc tái xanh, ngốc lăng nhìn về phía đôi mắt màu xám trong gương.

Ánh mắt này... Hạ Mộc hình như đã gặp qua ở nơi nào? Hai tròn mắt màu xám, đôi mắt màu xám vô cảm... Hi Nhĩ! Ngoại trừ Hi Nhĩ cậu chưa bao giờ thấy qua ai có đôi mắt màu xám, nếu như hỏi Hi Nhĩ thì nhất định sẽ biết vì sao.

Hạ Mộc vội vàng mặc vào áo tắm chạy ra khỏi phòng tắm, lại thấy trong phòng có ba người đang đứng.

5. Chương 5

“Phu nhân, người đã thức dậy. Thiếu gia đã phân phó, nếu như người thức dậy thì trước hết dùng cơm, ngài có việc phải đi ra ngoài sẽ rất nhanh trở về.” Thấy Hạ Mộc từ phòng tắm bước ra, Ước Hàn cung kính nói lại chuyện Hi Nhĩ đã phân phó.

Xưng hô từ miệng của Ước Hồ làm ba người khác ở đây không hện mà cùng lấy làm kinh hãi. Nhất là cô gái tóc dài xinh đẹp, càng bực tức hét lên.

“Phu nhân? Sao lại có thể như vậy! Đại ca thế nào lại cho người gọi người khác là phu nhân? Càng không nói đến hẳn ta chỉ là một con người, một con người thấp kém ngu xuẩn!” Từ trong góc lẳng tỉnh lại Lộ Xuyên liền nhin không được lớn tiếng chất vấn Ước Hàn.

Từ nhỏ, cô chỉ thích mỗi một mình đại ca. Mặc kệ người khác nói như thế nào, cô cũng sẽ không thay đổi, cho dù đại ca đối với cô lãnh đạm đến một tia cảm tình cũng không có. Lớn lên theo năm tháng, nhìn thấy đại ca ngày càng tuấn kiệt, trong lòng lại càng si mê.

Hy vọng có một ngày, đại ca có thể tiếp nhận tình cảm của cô và ở bên cô. Hôm nay... Lộ Xuyên mang theo vui mừng đến đây, nhưng lại thấy cái con người vốn không nên có ở đây, đôi mắt màu nâu phát ra sự ghen ghét không ai có thể sánh được.

So với sự căm tức rõ ràng của Lộ Xuyên, La Khắc giết mình cũng không nhỏ. Từ nhỏ, y luôn sống phía sau hình bóng của đại ca, mọi người đều chỉ nhìn đến thành tựu của đại ca mà chưa bao giờ nhìn vào y. Ngay cả cha mẹ cũng vậy, chỉ đem ước nguyện trọng chấn gia tộc ký thác lên trên người đại ca, cũng là con nhưng y chỉ được nghe không hỏi. Với y mà nói đây là một điều bất công!

Dựa vào gì anh ta có thể có được tất cả? Mà y chỉ có thể sống với một cuộc sống không được coi trọng! Ngay cả trong lòng người con gái y thích cũng chỉ có một mình đại ca, nhìn cũng không thèm liếc mắt y một cái! Hận, oán hận tràn ngập trong lòng làm La Khắc chưa có một ngày vui sướng! Không giờ nào phút nào mà không nghĩ làm cách nào lật đổ Hi Nhĩ, hôm nay có được một nhược điểm như thế có thể nào không làm y hưng phấn?

Sự ghen ghét của Lộ Xuyên và đôi mắt tràn đầy thâm ý khác của La Khắc đương nhiên đều rơi vào trong mắt Ước Hàn, nhưng ông cũng chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ. Tất cả chuyện này, ông so với ai khác đều biết người không muốn thấy cảnh này nhất chính là thiếu gia. Sự đố kỵ của anh em, tình yêu vi phạm luân lý của em gái, quân cờ trong mắt của cha mẹ, tất cả chuyện này làm cho thiếu gia thất vọng, trái tim băng giá!

Cũng may bây giờ phu nhân xuất hiện, tin tưởng thiếu gia sẽ sống hạnh phúc cả đời. Đi tới trước mặt Hạ Mộc, Ước Hàn cung kính nói.

“Phu nhân, vị này là em trai của thiếu gia – thiếu gia La Khắc, bên cạnh là Lộ Xuyên tiểu thư – em gái của thiếu gia. Người cứ gọi là Ước Hàn được rồi, thiếu gia cũng gọi là Ước Hàn.”

“A, à.” Hạ Mộc góc lẳng lấy lại tinh thần, tùy tiện gật đầu.

Cậu còn tưởng vị tiểu thư xinh đẹp kia là người bạn nào đó của Hi Nhĩ, không nghĩ tới là em gái của Hi Nhĩ! Vậy cũng khó trách, ghen ghét trong mắt Lộ Xuyên cho dù là ai cũng thấy được chỉ có người con gái đang sa vào tình yêu thì mới có, mà Hạ Mộc tự nhiên sẽ không nghĩ chuyện này xảy ra trong mối quan hệ anh em gái! Khóe mắt thoáng nhìn thấy nụ cười đầy ý đồ của La Khắc, Hạ Mộc không khỏi cau mày.

Trực giác của cậu không thích hai người kia, nhưng mà dù sao bọn họ cũng là người nhà của Hi Nhĩ, Hạ Mộc không thể làm gì khác hơn là nét mặt mỉm cười bắt chuyện với hai người bọn họ.

“Xin chào.”

“Hừ, con người thấp kém.” Lộ Xuyên khinh thường hừ một tiếng, lườm một cái.

“Lộ Xuyên tiểu thư!” Lộ Xuyên vô lễ làm Ước Hàn khê trách, nói như thế nào cũng không nên đối đãi với Hạ Mộc như thế.

Thoáng nhìn tức giận trong mắt Ước Hàn, Lộ Xuyên đành phải lần nữa lên tiếng bắt chuyện với Hạ Mộc. Ai kêu đại ca coi trọng lão già sống dai này! Chờ cô lên làm phu nhân, xem cô trừng trị lão thế nào!

“Xin chào, tôi là La Khắc.” Nở nụ cười ra dáng như một thân sĩ, La Khắc đi tới trước mặt Hạ Mộc. Cầm lấy tay cậu chuẩn bị hôn, nhưng một giây sau liền bị bỏ qua, làm sắc mặt lập tức thay đổi, một con người lại dám trước mặt làm y khó xử!

“Không có gì, tôi không quen với phương thức chào hỏi loại này.” Khi mọi người không chú ý, tay Hạ Mộc vừa mới bị hôn vừa rồi đưa ra phía sau quần áo mạnh mẽ lau chùi. Đụng chạm của La Khắc làm cậu cảm thấy khó chịu, thậm chí là chán ghét.

Sau khi nhìn thấy cử chỉ của Hạ Mộc, La Khắc tức đến sùi bọt mép nhưng không thể không bày ra nụ cười biểu thị không ngại. Quan về với việc bản thân cần để tâm, y cũng không tin tổn thương con người này có thể lật đổ được Hi Nhĩ.

“Phu nhân, người đã đói bụng chứ, lão chuẩn bị cơm trưa, mời theo lão.”

Động tác của Hạ Mộc đương nhiên Ước Hàn mắt có thể nhìn thấy, thấy La Khắc tức giận đến khuôn mặt nhần nhúm không khỏi bật cười. Hiểu rõ nếu cười khăng định sẽ khiến phiền phức không cần thiết, Ước Hàn đành phải nhịn cười dẫn Hạ Mộc đi đến nhà ăn.

Ăn món ngon, Hạ Mộc mới phát hiện bao tử mình rất đói. Sau khi ăn xong, cậu vốn định trở về phòng nghỉ ngơi nhưng khi đi ngang qua phòng khách thì bị lời nói của Lộ Xuyên làm cho sững sốt.

“Em tuyệt đối không đồng ý, cha mẹ cũng sẽ không đồng ý. Đường đường là quân sư của xà giới thế nào lại có thể lấy một con người làm vợ?” Nghĩ đến mình không còn tia hy vọng nào nhận được tình yêu của Hi Nhĩ, Lộ Xuyên kiên quyết không đồng ý.

“Không ngờ đại ca lại hồ đồ như thế, thế nào lão cũng hồ đồ như thế? Đây là vấn đề danh dự của gia tộc chúng ta, em nói chúng ta sẽ mặc kệ không can thiệp sao?” Xem ra cha mẹ đã tính toán nhầm rồi, muốn mượn quan hệ thông gia để văn hồi đại ca, nghĩ đến thì không có khả năng.

Bất qua... Y còn không thật sự nghĩ tới, kể từ đó, cha mẹ nhất định đem nguyện vọng ký thác trên người y. Đến lúc đó, chỉ cần biểu hiện cho tốt, thì việc đạt được vinh quang sẽ không còn xa.

“Lão nghĩ, chuyện này thiếu gia sẽ có quyết định. Huống hồ, Lôi Mông đại nhân cùng với Xà vương tiền nhiệm đều không phải lấy con người làm vợ sao? Hiện tại họ đều trải qua cuộc sống hạnh phúc còn có đứa con của chính mình, tin tưởng thiếu gia tương lai không lâu sau cũng sẽ giống như họ.” Phản đối của Lộ Xuyên và La Khắc, Ước Hàn căn bản không để vào mắt, ông tin tưởng thiếu gia sẽ xử lý tốt.

Sau khi nghe Ước Hàn nói, hai người ở đây không còn lời nào để nói. Dù sao ông nói đều là sự thật, mà Lôi Mông và Xà vương tiền nhiệm càng là nhân vật bọn họ không thể chọc vào. Lẽ nào phải banh mắt trừng trừng nhìn Hi Nhĩ lấy một con người làm vợ sao?

Nhìn hai người trầm mặc, Ước Hàn biết rõ lời ông nói có tác dụng, còn không vui vẻ thì lại thấy Hạ Mộc ngốc lẳng đứng trong một góc phòng khách, trong đầu hiện lên một tia dự cảm bất hảo.

“Xin hỏi, các người... rốt cuộc là loại... người gì?” Nghe đến đó, Hạ Mộc mang nghi vấn trong lòng ra hỏi. Nếu như cùng là con người, không khả năng lại xuất hiện... Xà vương, cái từ loại con người này! Bọn họ rốt cuộc là ai?

Nhìn khiếp sợ trên mặt Hạ Mộc, La Khắc hết sức kinh ngạc, người khác nhìn thấy như thế nào cũng rất gian trá.

“Thế nào, đại ca vẫn chưa nói cho cậu sao? Nghĩ đến cũng phải, thân phận của chúng ta không phải người bình thường có thể tiếp thu được. Nhưng mà người cũng đã hỏi, chúng ta cũng không muốn che giấu như vậy. Cũng giống như tưởng tượng của cậu, chúng ta không phải con người mà là đến từ một thế giới khác – Xà giới.”

“!” Tuy rằng đã chuẩn bị tốt nhưng khi chính tai nghe La Khắc nói xong, Hạ Mộc vẫn ngây ngốc đầu trống rỗng. Không biết qua bao lâu mới lắp bắp nói: “Làm... sao... các người lại... có hình dạng... của con người?”

“Cái này đương nhiên là chúng ta có ma pháp, nếu như cậu muốn xem nguyên hình của chúng ta, tôi nghĩ tôi rất vui lòng thực hiện nguyện vọng này của cậu.” Nói xong, không đợi mọi người phản ứng La Khắc lập tức biến đổi thành thân rắn.

Mới nhìn một phút trước là hình người mà La Khắc ngay một phút sau đã biến thành một con mãng xà thật lớn mà chỉ có thể nhìn thấy trong TV, Hạ Mộc không khỏi sợ tái xanh mặt mày liên tục lui về phía sau.

“La Khắc thiếu gia!” Ước Hàn không kịp ngăn cản tức giận nhìn La Khắc khôi phục hình người, biết làm thế nào cũng không thể thay đổi được sự thật không khỏi lo lắng nhìn về phía Hạ Mộc “Phu nhân, xin lỗi, người có khỏe không?”

Từ trong khiếp sợ Hạ Mộc lấy lại tinh thần, nhìn khuôn mặt lo lắng của Ước Hàn, nụ cười đắc ý của La Khắc, cùng với ánh mắt xem kịch của Lộ Xuyên, văng vẳng nhớ tới trên người cậu. Thẳng lưng, nở ra một nụ cười trấn an, kiên cường nói.

“Không sao, tôi mệt mỗi quay về nghỉ ngơi trước, các người chậm rãi trò chuyện.” Nói xong, cùng không quay đầu lại rời khỏi phòng khách.

Nhìn theo bóng lưng thẳng tắp của Hạ Mộc, lưu lại trong lòng ba người một chút suy nghĩ. Nhìn khuôn mặt như bình tĩnh nhưng nội tâm nói vậy đã nổi sóng cuộn trào mãnh liệt, mầm móng sợ hãi đã được gieo rắc không biết sẽ có hiệu quả như thế nào. La Khắc không khỏi chờ mong kết quả, chắc hẳn sẽ làm lòng người khủng hoảng.

Mặc kệ là La Khắc đang diễn xiếc cái gì, chỉ cần mang người kia cưỡng chế rời đi là được. Đây là nguyên nhân Lộ Xuyên không ngăn cản La Khắc, cái này không bằng mượn dao giết người lại rất có hiệu quả. Quay lại mà nói đến lúc đó đại ca truy cứu cũng không phải trách nhiệm của nàng.

Xà, trời sinh máu lạnh, để được mục đích không từ thủ đoạn. Để đạt được tình yêu của Hi Nhĩ, Lộ Xuyên mặc kệ kết quả của La Khắc khi chọc giận Hi Nhĩ.

Từ đầu đến cuối, Ước Hàn sao lại không thấy tâm tư của hai người. Tuy rằng người đã già, nhưng tâm chưa già. Nếu sự tình đã xảy ra, cũng chỉ có thể tin vào thiếu gia.

Ngay khi vừa đóng cửa phòng chớp mắt sức lực đều biến mất, Hạ Mộc suy yếu ngồi lên trên mặt đất. Che lại còn tim đập kịch liệt, hồi tưởng lại hình ảnh mới vừa nhìn thấy, vùng xung quanh chân mày không khỏi nhíu lại, miệng há ra từng ngum từng ngum thở dốc.

Thì ra, bọn họ thực sự không phải con người...

Thế nhưng... từng giọt từng giọt nước mắt chảy xuống từ khóe mắt làm nhòa đi tầm nhìn, rót lên trên tấm thảm trắng toát thấm ướt một mảng lớn. Hạ Mộc không rõ nước mắt thành linh bị làm sao vậy, chỉ biết nó giống như có sinh mệnh đang không ngừng dâng ra.

Là cậu thương xót cho tình yêu mới chớm nở còn chưa bắt đầu đã bị tuyên cáo kết thúc sao? Chính là đoạn tình yêu người và rắn làm cho mọi người kinh sợ mà cảm thấy hoang đường? Hoặc là cười nhạo chính mình... không phân biệt nặng nhẹ thích một người con trai, một người con trai không cùng thế giới với cậu.

Đúng vậy, Hi Nhĩ và cậu xác thực là thuộc về hai thế giới, đã là người không cùng thế giới làm sao lại có thể ở chung một chỗ chứ? Hơn nữa bọn họ còn là đàn ông...

Nhìn chăm chú vào ánh nắng ngoài cửa sổ, nhưng Hạ Mộc lại cảm thấy xung quanh đều vô cùng tối đen. Không biết nhìn bao lâu, mới bắt đầu cử động thân thể đã tê dại từ lâu.

Sau khi đi ra khỏi phòng, nhìn chăm chú hoàn cảnh xung quanh lạ lẫm không mục đích đi, qua một hồi Hạ Mộc mới nhớ tới không thấy được Ước Hàn, đang muốn quay trở lại, lại bị một bóng người chặn lại.

“Joga, tôi cuối cùng cũng tìm thấy cậu.” Nhìn Hạ Mộc trước mặt vẻ mặt mờ mịt, cho dù Hình Minh có rất nhiều vấn đề để hỏi cậu. Thế nhưng... để ý đến hoàn cảnh xung quanh đặc biệt là ngay sau khi y hô lên Joga liền không ngừng có một đám người náo loạn, Hình Minh lập tức liền quyết định mang Hạ Mộc về trước rồi hãy nói.

“Hình Minh?” Vì sao cậu ở chỗ này lại gặp y? Khóe mắt thoáng nhìn đám người xung quanh, không nói lời nào liền hiểu rõ. Thì ra cậu bắt tri bắt giác đã đi tới trên đường, nhìn xung quanh từ lâu đã không còn thấy căn nhà cậu đã ở hai ngày ở đâu.

Nghĩ đến đây là hiện thực, liền không lời nào theo Hình Minh vào trong xe. Hạ Mộc trầm mặc nhìn bốn phía ngoài cửa sổ, đám người phấn khích không có truyền được cho cậu bất cứ tâm tình vui vẻ gì. Có thể... cứ kết thúc như vậy cũng không tệ, thế nhưng ai có thể nói cho cậu biết nước mắt ở khóe mắt vì sao cứ chảy liên tục?

“Joga!” Chưa từng thấy qua vẻ mặt ưu thương của Hạ Mộc càng đừng nói đến nước mắt của cậu, Hình Minh khiếp sợ trừng lớn hai mắt. Khoảng thời gian Hạ Mộc rời đi đã xảy ra chuyện gì?

“Tôi còn chưa muốn về.” Nhìn chằm chằm vào đám người tụ tập dưới tầng, Hi Nhĩ mặt không cảm xúc nói.

Hi Nhĩ cũng không hiểu kỳ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra mà gây rối loạn như vậy, lúc này Hi Nhĩ thâm nghĩ nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện này mà mau chóng về nhà. Nghĩ đến lúc gần đi Hạ Mộc làm nũng ôm chặt không cho Hi Nhĩ đi, bên miệng bất giác toát ra nụ cười mang một tia yêu chiều.

Tưởng tượng đến sau khi Hi Nhĩ đáp ứng trở về là có thể cùng với vợ yêu du lịch lần nữa, nhưng khi Lôi Mông nghe xong giống như vừa mới nghe tuyên phán hai chữ tử hình, sững sốt tại chỗ. Đang muốn xuất ra uy quyền của Xà vương mà ra lệnh thì thấy khóe miệng Hi Nhĩ chợt lóe lên nụ cười rồi biến mất, lập tức thay đổi chủ ý liền nhẹ nhàng không phát ra tiếng động đi đến sau lưng Hi Nhĩ quỳ dì nói.

“Người đang yêu.”

Bốn chữ đơn giản vô cùng như hơi hột lại làm Khải Dực cũng vô cùng kinh ngạc từ trong đồng văn kiện ngẩng đầu lên nhìn về phía Hi Nhĩ.

Không nhìn ánh mắt dò xét của Khải Dực, Hi Nhĩ đạm nhiên cầm ly rượu nhẹ uống, nhàn nhã dường như không đếm xỉa đến, mở miệng nói chính là khẳng định suy đoán của Lôi Mông.

“Nếu như với lý do này có thể bỏ đi ý niệm trong đầu người, như vậy tôi ta thừa nhận.”

“Trời a! Người người này... Bất quá, anh em, chúc mừng người, hôm nào dẫn ra cho mọi người biết một chút.” Nghe được khẳng định của Hi Nhĩ, Lôi Mông tự đáy lòng chúc mừng nói, nhưng mà vừa nghĩ đến nguyện vọng của mình không có khả năng thực hiện được không khỏi kêu rên.

6. Chương 6

Liếc mắt nhìn Lôi Mông vẫn còn than khóc, Hi Nhĩ gạt đầu với Khải Dực chuẩn bị xoay người rời đi, lại bị một câu nói của Lôi Mông mà dừng bước chân.

“Hi Nhĩ, cha mẹ của người muốn ta đáp ứng hôn nhân của người cùng với Ly Ân.”

Ly Ân là con gái một của thừa tướng, bằng vào điều kiện và địa vị của gia đình đã làm rất nhiều người theo đuổi cô. Nhưng mà, mọi người đều biết đối tượng Ly Ân thích là quân sư nổi danh của xà giới – Hi Nhĩ. Vì nguyên nhân như vậy, cha mẹ của Hi Nhĩ mới mượn cuộc hôn nhân này để xoay chuyển chú ý của Hi Nhĩ.

Bất quá, xem tình trạng hiện tại của Hi Nhĩ, bọn họ định trước đã phải thất vọng rồi.

“Người không cần để ý đến bọn họ.” Sau khi hạ xuống một câu không một tia cảm tình, Hi Nhĩ cũng không quay đầu lại xoay người rời đi.

Nhìn cửa phòng đóng lại, Lôi Mông lắc đầu bất đắc dĩ: “Ai, thực sự là đáng thương a!” Xem ra Ly Ân vĩnh viễn cũng không nhận được tình yêu của Hi Nhĩ.

“Có thời gian nhiều chuyện lo cho người khác, còn không mau chóng trở về.” Lời nói Khải Dực lạnh lùng kết thúc Lôi Mông vẫn còn đang cảm thán.

Nghe được lời nói giễu cợt của đại ca, Lôi Mông chỉ phải đứng dậy rời đi. Không có biện pháp, ai bảo y lại sợ nhất là đại ca lạnh như băng này! Nghĩ đến, đại ca là Xà vương cũng thấy thật rất là phiền muộn.

Cho đến khi Lôi Mông rời đi, Khải Dực mới ngẩng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ.

Nhìn Hi Nhĩ nhả nhặn nhưng kỳ thực so với bất kỳ kẻ nào càng cố chấp hơn, Hi Nhĩ so với băng sơn ngàn năm còn lạnh khốc hơn. Hôm nay Hi Nhĩ đã động tâm, hy vọng bọn họ có thể tự giải quyết cho tốt, bằng không cho dù là người thân, tin rằng Hi Nhĩ cũng sẽ không bỏ qua.

“Thiếu gia, ngài đã về rồi!” Ước Hàn nôn nóng bất an nhìn thấy Hi Nhĩ càng gấp đến độ đầu toát đầy mồ hôi, lại không biết làm sao nói ra.

“Làm sao vậy?” Lẽ nào khi bản thân không có ở nhà Mộc nhi đã xảy ra chuyện gì? Nghĩ đến khả năng đó, Hi Nhĩ nhanh bước đến phòng ngủ.

Hít sâu một hơi, Ước Hàn nói rằng: “Thiếu gia, phu nhân không thấy.” Chỉ thấy một bóng lưng luôn luôn thẳng tắp đứng lại, không thấy rõ biểu tình của khuôn mặt.

Đi tới bên quầy bar Hi Nhĩ rót cho mình trước một chén rượu rồi đi tới sát bên cửa sổ, nhìn khung cảnh xinh đẹp bên ngoài cửa sổ, trầm mặc không nói.

Ước Hàn biết thiếu gia đang đợi ông giải thích liên kể lại sự việc từ đầu tới đuôi, nhìn vẫn là khuôn mặt lạnh lùng không biểu tình trong lòng ông thở dài. Nói đến đều là lỗi của ông, thiếu gia thật vất vả mới gặp được người mình thích nhưng kết quả bởi vì sự sơ sót của ông mà rời đi, điều này làm ông không thể nào tha thứ cho bản thân!

“Ước Hàn, người đi nghỉ ngơi trước đi.” Sau khi uống hết rượu trong ly, Hi Nhĩ đạm mạc nói. Không ai biết Hi Nhĩ lúc này đang nghĩ cái gì, ngay cả Ước Hàn hầu hạ nhiều năm cũng không rõ.

Không còn cách nào khác, Ước Hàn chỉ có thể cung kính một câu rồi xoay người rời đi.

Cho đến khi màn đêm buông xuống Hi Nhĩ mới buông chén rượu, đi đến phòng ngủ. Nằm trên chiếc giường lạnh lẽo, khóa miệng chậm rãi cong lên một nụ cười.

Xem ra Hạ Mộc đã tiếp nhận thân phận của bản thân, như vậy việc còn lại là làm sao thuyết phục cha mẹ của mình. Về phần La Khắc, Hi Nhĩ lần đầu biết ơn sự coi trọng của cha mẹ. Nếu không có bọn họ, nói vậy cũng sẽ không tạo thành kết quả hiện tại. Bọn họ hẳn là sẽ không nghĩ đến, nhìn như tạo thành một chuyện thương tổn đối với Hi Nhĩ nhưng vừa khéo lại giúp Hi Nhĩ một đại ân.(ana: ta chịu ko beta thêm nỗi câu này. Tuy nghĩ nó liên quan đến cấu trúc gì nhưng chịu. Ngu muội quá đi)

Bất quá, Hi Nhĩ có một khoảng thời gian không thể đi gặp Hạ Mộc. Không biết lần sau lúc hai người gặp lại sẽ như thế nào? Hy vọng Hạ Mộc sẽ không oán giận bản thân lâu không đi gặp cậu, dù sao Hi Nhĩ cũng không phải hoàn toàn rảnh rỗi. Việc quan trọng hơn là, trong khoảng thời gian này Hạ Mộc nhất định sẽ phát hiện trong bụng đã tồn tại đứa trẻ, đến lúc đó đồng ý hay phủ nhận toàn bộ đều phải xem ở bản thân.

Có thể trong mắt người khác nhìn thấy, cách làm của Hi Nhĩ có phần quá tàn khốc. Nhưng mà, đây là điều cần phải làm, Hi Nhĩ không cho phép Hạ Mộc sợ bản thân, càng đừng nói đến chuyện cự tuyệt bản thân. Hi Nhĩ tiếp nhận đáp án chỉ có thể là “YES”, không có “NO”.

Một thợ săn giỏi là phải biết làm sao để bắt được con mồi của mình, mà Hi Nhĩ thân là quân sư sao lại không biết? Nếu như làm quá nhanh có khi kết quả sẽ phản lại, thả lỏng thích hợp mới có thể giúp cho việc đi săn bắt tốt được.

Hy vọng tin cậy của Hạ Mộc đối với bản thân đủ để duy trì đến lần gặp mặt tiếp theo của bọn họ.

“Oe.” Rốt cuộc là lần thứ mấy rồi?

Nhìn khuôn mặt tái nhợt trong gương, Hạ Mộc vô lực chống lên bàn rửa tay. Từ sau khi trở về, công ty càng tăng thêm nhiều nhân viên coi chừng cậu. Ban ngày thì một loạt hoạt động bận bịu làm Hạ Mộc không có thời gian để suy nghĩ đến chuyện chạy trốn, mà buổi tối lại cấm Hạ Mộc không được một mình rời khỏi nhà, đáng ghét hơn là bọn họ còn đặt ở cửa nhà cậu camera theo dõi!

Vừa mới bắt đầu Hạ Mộc còn có thể phản kháng chuyện đặt cái camera này, thế nhưng vài ngày sau lại thấy một cái giống như vậy ở cửa nhà nên Hạ Mộc không tiếp tục đấu tranh vô nghĩa nữa. Dù sao thì Hạ Mộc cũng không nghĩ đến chuyện chạy trốn, so với quá khứ thì bây giờ Hạ Mộc có thể nói là đã học được cách chấp nhận, huống chi Hạ Mộc hiện tại có thể đi đâu?

Mất thấy chỉ còn hơn một tuần nữa là hết hạn hợp đồng, để có thể thu được càng nhiều tiền và lợi nhuận hiện tại, bọn họ từ lâu đã sắp xếp một lịch trình dày đặc, có thể tưởng tượng thời gian nghỉ ngơi cũng chẳng có bao nhiêu. Bất quá những ngày tiếp theo sợ còn bận rộn hơn, để lưu lại cây hái ra tiền như Hạ Mộc bọn họ nhất định càng thêm nỗ lực thuyết phục cậu ký tiếp hợp đồng.

Nhưng mà bọn họ sợ là phải thất vọng, Hạ Mộc tuyệt sẽ không lại làm theo nguyện vọng của bọn họ. Giây tiếp theo, suy nghĩ của Hạ Mộc lại bị cơn nôn ọe không ngừng cắt đứt, cho đến khi không còn cái gì mới có thể mệt mỗi thở hổn hển.

Không biết vì sao gần đây Hạ Mộc thường buồn nôn? Triệu chứng này bắt đầu từ một tuần trước, Hạ Mộc lúc đầu còn tưởng do ăn uống làm bao tử không khỏe, thế nhưng một tuần tiếp theo hoàn toàn phủ định suy đoán của cậu. Ngửi đến hải sản sẽ muốn nôn, không thể ăn thức ăn dầu mỡ chỉ thích ăn món nào đó chua chua, thỉnh thoảng còn cảm giác được trong bụng có cái gì đó đang động đậy.

Một loạt triệu chứng quái lạ này làm Hạ Mộc lo lắng không biết bản thân bị bệnh gì, cho đến khi trong lúc vô tình nghe được đoạn đối thoại của hai nhân viên công tác hậu trường mới hiểu được.

“Ai, con nói ba nên làm cái gì bây giờ?” Đỡ lấy cái bụng nhỏ hơi nổi lên, Hạ Mộc bất đắc dĩ thở dài.

Hạ Mộc thực sự không có biện pháp tưởng tượng một người con trai... mang thai sẽ như thế nào, thế nhưng hiện tại loại chuyện này lại xảy ra trên người bản thân! Không cần hỏi ai là cha của đứa trẻ, đôi mắt màu xám khắc sâu trong trí nhớ dù bất cứ thế nào cũng không xóa đi được.

“Joga, cậu không sao chứ?” Phát hiện Hạ Mộc nửa ngày vẫn chưa ra khỏi toilet, Hình Minh không khỏi lo lắng gõ cửa.

Đối với việc Hạ Mộc bị công ty ra cấm lệnh, tuy rằng cảm thấy đồng tình với cậu nhưng bất lực. Dù sao đây là công việc của bọn họ, bất quá có những nơi họ có thể mắt nhắm cố gắng xem như không thấy. Lòng người đều vì chén cơm lâu dài, hai mắt nhìn thấy Hạ Mộc dần dần mất đi hào quang làm sao tâm lý bọn họ thoải mái được. Nhưng mà... aiii, chỉ hy vọng cậu có thể hiểu được là tốt rồi.

Giữa lúc Hình minh chuẩn bị gõ cửa lần thứ hai thì Hạ Mộc đã xuất hiện trước mặt y. Nhìn chăm chú vào khuôn mặt tái nhợt của Hạ Mộc, chân mày không khỏi cau lại.

“Cậu không sao chứ, có muốn gọi bác sĩ đến khám không?” Biết rõ Hạ Mộc sẽ cự tuyệt, Hình Minh lại nhắc lại.

“Không cần, nghỉ ngơi sẽ không sao.” Lấy ra ô mai mang theo bên người cho vào miệng, Hạ Mộc không nói gì nữa.

Sớm thành thói quen với phản ứng lãnh đạm của Hạ Mộc, Hình Minh đem bản ghi chép ra tiếp tục nói: “Buổi tối 7 giờ có một buổi dạ hội từ thiện, ban tổ chức mời đông đảo minh tinh hàng đầu và nhân sĩ thương giới đến tham gia. Tuy nói chúng ta chỉ là thân lừa làm việc, nhưng mà nếu đã được mời thì tương lai của chúng ta cũng sẽ rộng mở.” Đây cũng là điểm mà Hình Minh vui mừng, hai năm khổ cực cuối cùng cũng không uổng phí. Liếc mắt nhìn Hạ Mộc đang nhắm mắt dưỡng thần tiếp tục nói “Joga, công ty dự định dạ hội này sẽ tìm một đối tác đầu tư tốt tài trợ con đường sau này của cậu, hiện nay đối tượng tốt nhất là Hoàn Dực. Có người nói tổng giám đốc của tập đoàn Khải Thị mà Hoàn Dực trực thuộc cũng sẽ xuất hiện, công ty mong muốn cậu có thể tranh thủ chú ý của Khải Dực tiên sinh.”

Mọi người mang tiếng tốt là tới quyên góp từ thiện, trên thực tế đều là có mưu đồ, mà những trò trong giới giải trí này vốn đã không quen mắt. Nhưng mà, bản tính lần này của công ty nói vậy đã không được tính tốt. Hạ Mộc không hề báo trước đã rời đi đã là một chuyện lớn ngoài dự liệu của bọn họ, tư liệu hoàn toàn giả tạo càng làm bọn họ kinh ngạc.

Cho đến lúc đó Hình Minh mới hiểu được, Hạ Mộc nhìn như đạm mạc nhưng thật ra đã chuẩn bị kế hoạch tốt từ lâu. Chỉ là, y không hiểu cậu rất vất vả mới có thể lấy được tự do sao lại để bọn họ tìm được? So với trước đây, Hạ Mộc hiện tại càng có vẻ trầm tĩnh thỉnh thoảng còn toát ra ưu sầu nhân nhạ.

“Lúc nào đi?” Lời nói bình thản làm Hình minh tập trung trở lại, sững sờ một giây mới phản ứng “Chờ người thiết kế trang phục mang quần áo đến cho chúng ta mới đi.”

Vừa nói xong đồng thời chuông cửa cũng vang lên, Hình Minh đứng dậy ra cửa khi quay lại trên tay mang thêm một cái túi, không cần hỏi cũng biết cái này khẳng định là quần áo phải mặc đêm nay.

Nhìn chăm chú vào người trong gương chói lọi nhưng không khoa trương, Hạ Mộc không khỏi thở dài. Nếu như đổi lại cho người khác khẳng định sẽ thật cao hứng, có thể được mời đến dạ tiệc từ thiện chỉ có những

minh tình hàng đầu. Còn đối với Hạ Mộc mà nói, tình nguyện ngồi yên trong nhà không có tiếng tăm gì cũng không bị người khác dòm ngó. Nhưng mà, dù sao cũng chỉ là bộ dạng đã trang điểm mà thôi, khi cậu rời đi tin rằng mọi người cũng sẽ không ai để ý.

Suy nghĩ xong hết thấy, Hạ Mộc theo Hình Minh rời khỏi nhà. Cậu chỉ nghĩ buổi tối có thể trở về sớm một chút tuyệt đối không ngờ hợp đồng có thể sớm kết thúc luôn.

Hạ Mộc vừa đến đã bị đèn flash chói lòa làm đau hai mắt, đợi cho đến khi nhìn rõ thì trong đại sảnh đã cực kỳ ồn ào. Tưởng mình đã đến sớm nửa tiếng không ngờ bản thân lại tới muộn một chút, xem ra dạ tiệc tối nay sẽ bị nhiều người nhìn kỹ.

Nhìn mọi người đây đó trò chuyện, lời nói lộ vẻ nghĩ một đằng nói một nẻo, Hạ Mộc không khỏi bật cười. Đây nếu không phải là nói chuyện với nhau, thì gọi là nịnh hót cho nhau cũng không khác gì mấy!

“Joga, người mặc âu phục màu đen bên kia là Khải Dực tiên sinh, nhưng mà người bên cạnh vị kia cho tới bây giờ chưa từng thấy qua.” Đều là đàn ông như nhau, vì sao bọn họ thoát nhìn đều chói mắt như vậy... Quả nhiên so sánh người với người có thể làm người khác tức chết a!

Theo ánh mắt của Hình Minh, Hạ Mộc nhìn thấy một người đàn ông mặt y phục màu đen. Khí tức băng lãnh quanh thân làm cho người xung quanh không dám đến gần, duy nhất cùng y nói chuyện chỉ có một người... Sao lại là hắn ta? Hắn ta sao lại ở chỗ này?!

Nhìn người đàn ông nhả khói bên cạnh Khải Dực, Hạ Mộc không khỏi sửng sốt, thân thể không dám tin run lên nhẹ nhẹ. Xác định hắn ta vẫn chưa thấy cậu, Hạ Mộc hít một hơi thật sâu, cũng không chờ Hình Minh phản ứng bỏ xuống một câu rồi xoay người rời đi.

“Tôi trong người khó chịu, về trước đây.”

“Cái gì? Joga, chờ một chút!” Chờ Hình Minh phản ứng, Hạ Mộc đã rời khỏi hội trường từ lâu hướng đi đến bãi đỗ xe, cùng lúc đó cũng có một bóng người khác biến mất theo.

Sau khi qua một bồn hoa nhỏ, thấy bãi đậu xe cách đó không xa Hạ Mộc vội bước nhanh hơn. Lúc này cậu không khỏi ảo não ban tổ chức sao lại chọn nơi tổ chức dạ hội có phần quá lớn, nhưng đã quên lúc đến mình nhìn cảnh sắc trên đường còn không ngừng khen ngợi phong cảnh xinh đẹp.

Hạ Mộc một lòng trầm nghĩ sớm một chút trở về không chú ý đến ghế ngồi bố trí ở bên đường, khi cậu gần sắp va vào thì bị một bàn tay to lớn mạnh mẽ kéo lại. Khí tức quen thuộc bao lấy xung quanh mình làm thân thể cao gầy nhất thời cứng đờ, ngốc lăng nói.

“Buông, buông ra.”

“Đừng sợ, là tôi.” Thân thể trong lòng gầy mỏng đi làm Hi Nhĩ nhíu mày, thân thể cứng ngắc làm cho Hi Nhĩ càng thêm thương tiếc muốn vượt gương mặt trơn bóng, lại bị Hạ Mộc nghiêng đầu đi làm sửng sốt “Mộc nhi?”

“Anh... nhận nhầm người.” Lời nói ôn nhu làm Hạ Mộc muốn khóc, cho tới bây giờ cậu mới biết cậu lại nhớ Hi Nhĩ đến như vậy. Thế nhưng... cậu vĩnh viễn không quên được tình cảnh ngày đó, thân rắn rất lớn, lưỡi rắn đỏ thẫm, đôi mắt màu nâu làm người khác sợ hãi.

Nửa đêm giật mình từ trong mơ Hạ Mộc luôn luôn sợ đến một thân toàn mồ hôi lạnh, hình xăm trên người càng làm cậu không dám đối mặt. Mỗi lần vừa nghĩ đến đôi mắt màu xám kia, Hạ Mộc luôn luôn không khỏi nhớ tới mình lại với một con rắn... ân ái. Hôm nay lại mang đứa con của hắn ta, vừa nghĩ đến đứa con vài tháng nữa sẽ chào đời, Hạ Mộc không khỏi bắt đầu lo lắng sẽ sinh ra cái gì!

Điều quan trọng hơn là, cậu là đàn ông làm sao sinh con?! Ngày đó vào bệnh viện, như vậy có thể là toàn bộ thế giới đều biết, đến lúc đó báo chí, tạp chí, ký giả, tin tức... Nói thế nào về cậu, nghĩ tới Hạ Mộc không khỏi bắt đầu sợ.

7. Chương 7

Cậu nghĩ tới nếu như tất cả mọi chuyện phát sinh đều bởi vì đứa trẻ trong bụng, như vậy biện pháp tốt nhất chính là hủy nó đi. Thế nhưng... vuốt ve chậm rãi cảm nhận được nhịp tim đang đập ở bụng, Hạ Mộc do dự.

Dù nói như thế nào, nó cũng là một sinh mệnh! Mà sinh mệnh này còn chưa ra đời đã bị bóp chết, điều này làm cho cậu không có cách nào có thể tha thứ cho bản thân mình.

Chợt nghe lời nói lãnh đạm của người trong lòng, đôi mắt xám không khỏi trầm xuống. Nâng cằm của Hạ Mộc vẫn cúi đầu từ nãy giờ lên, thấy trong đôi mắt đen lầy long lanh rõ ràng một tia sợ hãi, đôi mắt màu xám trong nháy mắt trở nên sâu thẳm không thấy đáy.[analin91](#)

“Em sợ anh?” Cho dù Hạ Mộc có nguyên nhân để sợ hãi, thế nhưng Hi Nhĩ tuyệt đối không chấp nhận sự thực cậu sợ bản thân. Cậu có thể e sợ bất cứ kẻ nào, duy nhất trừ Hi Nhĩ ra![analin91](#)

“Tôi...” Bị ép nhìn thẳng vào đôi mắt màu xám sâu thẳm, Hạ Mộc một câu cũng không nói nên lời. Thì ở phương diện nào đó mà nói, cậu quả thực là sợ người đàn ông đang ở trước mặt.

Sự trầm mặc của Hạ Mộc làm cho đôi mắt màu xám sâu không thấy đáy mơ hồ tản ra ra một tia hàn quang nhẹ nhẹ, vừa nghe thấy bên tai truyền đến giọng nói băng lãnh “Em không nên sợ anh”, chưa kịp phản ứng thì đôi môi đã bị che lấp.

Nụ hôn sâu mang theo sự trừng phạt, hôn đến đầu lưỡi cũng phát đau, toàn bộ khoang miệng bị xâm chiếm triệt để, thân thể gầy mỏng bị giam cầm vững chắc trong bờ ngực rộng. Cho đến khi trên da thịt ẩm áp cảm giác được lạnh lạnh làm Hạ Mộc cả kinh trừng lớn hai mắt, âm thanh kinh ngạc chỉ có thể bị nuốt hết giữa hai đôi môi đang dán lấy nhau.

“Ừm... Ừ...”[analin91](#)

Cho đến khi dưỡng khí trong ***g ngực bị hôn đến nỗi không còn bao nhiêu, thân thể vô lực ngã vào trong thân thể thon dài, đôi môi chặt chẽ quấn lấy nhau mới rời ra. Sợi tơ màu bạc liên kết hai đôi môi với nhau, dưới ánh sáng của mặt trăng chiếu lên càng toát ra vẻ ái muội.

Đôi mắt màu đen long lanh mơ màng nhìn chăm chú người đàn ông trước mặt, đại não trống rỗng chỉ còn lại là tiếng thở hỗn hển kịch liệt từ đôi môi sưng đỏ, đến ngay cả thất lưng bị ôm lấy cũng không hề hay biết. Cho đến khi trong cơ thể truyền đến cảm giác đau đớn, Hạ Mộc mới giật mình phát giác.

Gió đêm nóng ẩm phe phẩy trên thân thể xích lỏa, toàn thân chỉ còn khoác cái áo tây trang bên ngoài, hai chân bị tách ra hết mức, đau đớn khi trong cơ thể bị vật thể thật lớn xâm phạm làm Hạ Mộc đau đến nhăn cả hai hàng lông mày lại, hai tay vô lực bám vào thân thể thon dài đang dán lấy trên người.

“Rất... đau... không... muốn...” Biết mình toàn thân đang xích lỏa ở trong hoa viên lộ thiên bất cứ lúc nào cũng có thể bị người khác nhìn thấy, nhưng Hạ Mộc chỉ có thể phát ra âm thanh yết ớt cầu xin “Hi... Nhĩ... không... muốn...”

Nghe Hạ Mộc cầu xin yếu ớt, Hi Nhĩ cúi người tới gần bên tai mỏng manh, trầm thấp nói: “Em không thể không muốn.” Sự xâm phạm hoãn chậm lại để lộ sự quan tâm của Hi Nhĩ.[analin91](#)

Cảm thụ được khuôn mặt truyền đến cảm giác ướt át, thoáng nhìn đôi mắt nhắm chặt không ngừng tuông ra những giọt nước mắt trong suốt, nhẹ nâng thất lưng Hạ Mộc lên lại không kìm được tăng thêm lực làm cho cậu càng thêm áp sát vào trong lòng bản thân, đôi môi ẩm áp thương tiếc hôn nhẹ lên khuôn mặt ướt át.

Nụ hôn khẽ nhỏ vụn trên mặt làm Hạ Mộc mở hai mắt đang nhắm chặt, nhìn chăm chú vào đôi mắt màu xám ôn nhu một lúc lâu, bỗng nhiên mở đôi môi cắn lên bờ vai xích lỏa của người đàn ông. Thân thể rắn chắc không hề phản ứng lại mặc cho Hạ Mộc cắn, cho đến khi trong không khí xuất hiện mùi tanh của máu thì đôi môi cắn chặt mới buông ra.

Con người đen lầy ướt át ai oán nhìn chăm chăm người nam nhân đang ôm mình, không đợi Hạ Mộc phát tiết hết ủy khuất trong lòng thì mùi máu trong miệng đã làm cậu nhịn không được nôn ọe. Ngay giây tiếp

theo đôi môi lại bị che lại, nụ hôn nồng nhiệt kịch liệt làm nhạt đi vị máu, bàn tay to lớn ôn nhu nhẹ vỗ về trên lưng cho đến khi cậu không còn cảm giác muốn nôn nữa mới thôi.

“Hai tuần trước, em đều bị như vậy?” Thân thể vốn đã gầy mỏng hiện giờ đã mang thai lại càng ốm thêm một vòng lớn, điều này làm Hi Nhĩ không khỏi nhăn nhau hàng lông mày ảo não bản thân mình đã không nghĩ đến điểm này.

Đối với người mang thai mà nói, lúc mang thai khẳng định sẽ cảm thấy sợ hãi và bất an. Đàn bà cũng như vậy, huống chi là đàn ông! Khi Hạ Mộc phát hiện mình mang thai, khẳng định là so với bất kỳ ai đều sợ hãi và bất an hơn, rồi rất sợ người khác biết, càng đừng nói đến chuyện làm cậu mang thai lại là một con rắn!

Theo cái bụng mỗi ngày lại một lớn thêm, sầu lo cùng bất an mỗi ngày càng tăng, mà người duy nhất có thể xoa dịu sầu lo của cậu lại không có bên cạnh cậu, cậu cảm thấy ủy khuất và ai oán đều là do Hi Nhĩ một tay tạo thành.

“Xin lỗi, anh nên sớm đi gặp em một chút, không nên để cho em một mình đối mặt với đứa con. Tin tưởng anh, sẽ không có lần sau, được không?”

“Anh... anh biết... em... em” Thấy Hi Nhĩ gật đầu, Hạ Mộc trừng lớn con ngươi màu đen khiếp sợ “Làm sao lại? Anh làm sao... biết?” Xác thực mà nói là lúc nào biết, chỉ dựa vào cử chỉ mới vừa rồi là không có khả năng phán đoán ra.

“Trước khi em đi, anh đã biết.” Bản thân biết Hạ Mộc mang thai mới có thể cố tình không đi gặp cậu, làm cậu một mình đối mặt với đứa con. Mà kết quả lại...analin91

“!” Hi Nhĩ biết? Hi Nhĩ dĩ nhiên biết! Vậy vì sao... lại để cậu một mình đối mặt với tất cả!? Lẽ nào Hi Nhĩ không biết cậu sẽ sợ sao?

Nghĩ đến khoảng thời gian lo lắng mình trải qua thì Hạ Mộc tức giận lại chảy nước mắt, xoay mặt qua một bên không nhìn Hi Nhĩ nữa, hàm răng trắng tinh cắn lên đôi môi sưng đỏ.

Thấy cử động của Hạ Mộc, Hi Nhĩ sâu kín thở dài. Xoay mặt cậu lại lau khô những giọt nước mắt, yêu thương tách ra đôi môi đang cắn chặt, thay vào đó là ngón tay thon dài. Hi Nhĩ căn bản không để ý đến ngón tay có bị thương hay không, chỉ cần Hạ Mộc không tự thương tổn chính cậu là được. Xem ra bản thân không nên để cậu một mình đối mặt tất cả. Đối với những quyết định mình đã làm, Hi Nhĩ lần đầu cảm thấy hối hận.

Hạ Mộc vốn quyết tâm hung ác cắn xuống lần nữa, thoáng nhìn dấu răng huyết hồng trên vai liền do dự. Cậu khẽ cắn thêm một cái cho hả giận, tựa đầu vào vai Hi Nhĩ nói.

“Hỗn đản.”nguyettulai.wordpress.com

Máng nhỏ của Hạ Mộc làm Hi Nhĩ hiểu rõ cậu đã tha thứ cho bản thân, thở phào nhẹ nhõm hơn nữa không khỏi cảm tạ trời xanh đối với Hi Nhĩ nhân từ.

“Chúng ta trở về.” Tâm tình Hạ Mộc phập phồng kịch liệt cả một đêm làm cậu cảm thấy thân thể mệt mỏi rồi càng tựa sát vào trong bờ ngực rộng, mí mắt cũng dần dần hạ xuống.

“Được.” Thấy người trong lòng khuôn mặt mệt mỏi rồi, thương tiếc hạ lên trán cậu một nụ hôn, sử dụng ma pháp trong nháy mắt dịch chuyển đến gian phòng.

Ôm Hạ Mộc nằm trên chiến giường mềm mại, nhìn chăm chú người đang chìm vào giấc ngủ, nghĩ đến không lâu sau đứa con sẽ ra đời, Hi Nhĩ không tiếng động nở một nụ cười.

Xem ra lần sau Hi Nhĩ sẽ dẫn cậu đi gặp đứa nhóc kia, nghĩ đến đứa con sinh ra nếu giống như Dịch Long, Hi Nhĩ không khỏi cảm thấy đau đầu, tên nhóc kia lực phá hoại thật không phải bình thường!

Nhưng mà mặc kệ như thế nào, Hi Nhĩ đều biết bản thân và Mộc nhi sẽ thương yêu đứa con cả đời.

Cầm tách cà phê đứng ở cửa thư phòng, Hạ Mộc do dự mình có nên đi vào hay không.

Từ lúc cậu trở về, bỏ đi thân phận của một nghệ sĩ không cần mỗi ngày đều phải công tác bận rộn, Hạ Mộc có thể nói là sinh hoạt mỗi ngày qua chỉ ăn rồi ngủ và ngủ rồi ăn. Đương nhiên, cậu cũng lo lắng vấn đề

hợp đồng của cậu và công ty, dù sao thời gian kết thúc hợp đồng vẫn chưa tới. Thế nhưng, Hi Nhĩ lại nói với cậu —

“Không cần lo lắng, không có việc gì.”

nguyettulai.wordpress.com

Giống như Hi Nhĩ đã nói, sáng sớm hôm sau, nghe người chủ trì trên TV làm cho người sửng sốt tin tức cậu đã rút khỏi làn giải trí, khiếp sợ và không thể tin được là cảm giác duy nhất trong lòng cậu. Sau cậu mới biết được, hóa ra Khải Dực là bạn hữu của Hi Nhĩ. Thảo nào, Hi Nhĩ lại nói không có việc gì!

Xem ra, hẳn ta từ lâu đã an bài tất cả...

Nghĩ đến sự sẵn sàng của Hi Nhĩ đối với mình, khuôn mặt mỏng gầy của Hạ Mộc nhuộm một tầng đỏ ửng. Cảm thụ được tách cà phê ấm áp trong tay, lại nhớ đến này giờ ngày ngốc tiếp ở đây tách cà phê cũng đã nguội. Đang chuẩn bị gõ cửa thì cửa thư phòng tự động mở ra.

Thấy Hi Nhĩ nhìn mình chăm chú, Hạ Mộc không khỏi cúi đầu.

“Cái này, em nghĩ, anh có thể cần một tách cà phê, cho nên...” Cảm thấy khát nước nên Hạ Mộc đi đến bếp uống nước thì thấy thư phong vẫn còn mở đèn, nghĩ Hi Nhĩ đang còn làm việc chắc cần một tách cà phê, cho nên cậu liền nấu nước pha.

Nhìn trên khuôn mặt trắng gầy đã nhuộm hai má đỏ ửng, cảm giác được khí lạnh ban đêm, thoáng thấy Hạ Mộc chỉ mặc một cái áo ngủ, vùng xung quanh lông mày không khỏi cau lại.

“Em phải mặc nhiều áo hơn.”

“Em...” Không nghĩ tới Hi Nhĩ sẽ nói chuyện này, Hạ Mộc sửng sốt một lúc. Sau khi lấy lại tinh thần thì thân thể đã bị Hi Nhĩ ôm ngang eo.nguyettulai.wordpress.com

Cảm giác mình được đặt lên trên ghế dựa mềm mại, thoáng nhìn thấy Hi Nhĩ dừng dậy rời đi, Hạ Mộc vội vàng nắm lấy góc áo kéo Hi Nhĩ lại. Biết mình nên buông ra, nhưng...

“Làm sao vậy?” Góc áo bị gắt gao kéo lại, thấy được sự bất lực trong đáy mắt Hạ Mộc, Hi Nhĩ ôm lấy cậu đặt lên trên đùi mình, còn bản thân thì ngồi trên ghế dựa.

Tựa trong bờ ngực rộng, ngửi được mùi vị quen thuộc, cơ thể cứng ngắc từ từ thả lỏng, nhắm lại hai mắt cảm thụ sự vuốt ve trên lưng, yết ớt mở miệng nói.

“Em ngủ không được.”

Nhớ tới tình cảnh trong mộng, thân thể vẫn sợ run lên. Không có sự ôm ấp ấm áp, sợ hãi từ đáy lòng từ từ lan tràn toàn thân, thân thể lạnh lẽo làm cho Hạ Mộc ngủ không được nữa. Muốn vắt đi hình ảnh lưu lại trong đầu, tiếc rằng thân rắn rất lớn, lưỡi rắn đỏ thẫm, đôi mắt màu nâu tà ác lại hiện lên trước mặt cậu, muốn quên nhưng quên không được.

Ôm chặt thân thể đang run trong lòng, đôi mắt màu xám hiện lên một tia âm ngoan. Không cần hỏi Hi Nhĩ cũng biết, nguyên nhân Hạ Mộc ngủ không được. Đợi Hạ Mộc ngủ say, Hi Nhĩ đi tới thư phòng xử lý văn kiện đã tích lũy lâu ngày. Không ngờ, khi Hi Nhĩ rời đi chưa lâu, thì trên hành lang có tiếng bước chân nhỏ khê, cuối cùng đứng ở cửa thư phòng.

Vốn tưởng rằng một phút sau sẽ nghe tiếng gõ cửa phòng, không ngờ năm phút đồng hồ trôi qua không có một tia âm thanh nào vang lên. Nghĩ đến Hạ Mộc sợ làm phiền bản thân, Hi Nhĩ liền tự mình mở cửa, quả nhiên Hạ Mộc đang do dự ở ngoài cửa đã chứng thực suy đoán của bản thân mình.

Hiện tại xem ra, Hạ Mộc đối với rắn còn tồn tại sợ hãi.

Nhẹ vỗ về cái bụng ngày càng lớn, Hi Nhĩ dường như vô tình trêu chọc nói: “Thế nào, cục cưng đá em sao? Nếu là như vậy, đợi con đi ra anh nhất định sẽ hảo hảo giáo huấn con.”

“Anh... không cần phải!” Nhớ tới lời trêu chọc bên tai, làm Hạ Mộc đỏ ửng hai gò má, không còn tái nhợt như một phút trước, khuôn mặt căng e thẹn vùi vào trong ***g ngực ôn nhu.

“Này, cục cưng rất ngoan, phải không?” Thoáng nhìn phần da thịt lộ ra bên ngoài của Hạ Mộc ngày càng hồng, Hi Nhĩ ôn nhu nở nụ cười “Được rồi, không trêu em nữa.”

Hóa ra người đàn ông này cũng không giống như vẻ bề ngoài nghiêm túc của mình, Hạ Mộc mềm nhẹ trách mắng: “Hỗn đản!” Lại trêu đùa cậu, hại cậu còn... Nghĩ đến mình đường đường là một đại nam nhân lại giống như con gái đỏ mặt xấu hổ, ngực không khỏi có điểm phiền muộn.

Bỗng nhiên hai mắt ngược lên đối thẳng đôi mắt màu xám thâm trầm, không khỏi ngẩn người. Trông thấy trong đôi mắt màu xám từ từ dấy lên dục vọng, trong thân thể xẹt qua một dòng điện, cảm giác tê dại từ lưng không ngừng lan ra, Hạ Mộc không được tự nhiên vặn vẹo cơ thể, tiếp theo giây sau đó liền bị khóa chặt trong ***g ngực ấm áp.

Trên đôi môi cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng của người kia, đôi mắt đen lầy bắt giác nhắm lại. Hi Nhĩ một bên ôn nhu dụ dỗ cái lưỡi mềm mại trực trắc đáp lại dục vọng nóng rực của mình, một bên ôm lấy thân thể gầy mỏng trong lòng đi đến phòng ngủ.

Nhẹ nhàng đặt Hạ Mộc lên trên giường, bàn tay to lớn cũng bắt đầu tháo nút áo ngủ. Vuốt ve da thịt non mềm bên dưới, một đường rắc lên những nụ hôn nhỏ vun, trên da thịt gầy trắng nở ra từng điểm từng điểm anh hồng.

“Ừ... Hi... Nhĩ... A...”

Đôi tay gầy mỏng ôm chặt lấy thân thể thon dài, đôi môi sưng đỏ không ngừng phát ra tiếng rên rỉ kiều mị, thân thể mang thai càng thêm mẫn cảm run lên. Trong đầu nhớ đến Hi Nhĩ bỏ lại công việc trong thư phòng, nhưng mà khoái cảm lại càng mãnh liệt hơn.

“Ng ngoan, cái gì cũng đừng nghĩ, chuyên tâm cảm thụ là được rồi.” Biết Hạ Mộc đang lo lắng cái gì, Hi Nhĩ mở miệng ngậm lấy vành tai mẫn cảm mà mót, cảm thụ được thân thể dưới thân run lên càng nhiều, giọng nói trầm thấp chậm rãi nói.

“Đừng... Ừ...”

Vành tay bị mót cắn đến ứa máu, khoái cảm không ngừng từ từ lan ra toàn thân từng góc một. Lúc này Hạ Mộc chỉ có thể cảm thụ được trong thân thể tầng tầng dục hỏa đang bị Hi Nhĩ khiêu khích, hoàn toàn không có khoảng trống để cậu tự mình phiêu dạt lên chín tầng mây.

Nhìn chăm chú vào đôi mắt đen đang không thể nhìn được ***, trong đôi mắt màu xám ánh lên một tia sáng, vẫn chưa kịp nhìn kỹ thì đã nhanh chóng bị bao phủ trong trong bể dục vọng nóng rực.

Mộc nhi của mình chỉ cần cảm thụ được mình là đủ rồi, cái khác không cần phải để ý tới. Về phần nguyên nhân làm cậu không ngủ được, âm ngoan trong đôi mắt màu xám đã nói lên tất cả.

Không lâu sau vang lên trong căn phòng tràn đầy tiếng rên rỉ kiều mị cùng với tiếng thở dốc ồ ồ.

Mà đêm còn rất dài rất dài...

8. Chương 8

“Hi Nhĩ, chúng ta đi đâu vậy?”

Sáng sớm đã được nói cho biết hôm nay phải ra ngoài, đến khi ngồi ở trên xe Hạ Mộc vẫn không biết là phải đi đâu. Cho đến lúc này, Hi Nhĩ duy nhất chỉ nói một câu “Anh dẫn em đi gặp một người.”

Rốt cuộc là ai? Hẳn là rất quan trọng, nếu không Hi Nhĩ cũng sẽ không dẫn riêng cậu đi gặp người đó.

Đang lúc Hạ Mộc vẫn còn đang hỏi tiếp, thì Hi Nhĩ trả lời với một nụ cười bí hiểm. Quên đi, cho dù Hi Nhĩ dẫn cậu gặp người nào thì chắc đều là bạn bè cả. Vỡ về bụng, Hạ Mộc nghĩ như thế, cũng sẽ không tiếp tục hỏi nữa. Nhưng mà, người Hi Nhĩ dẫn Hạ Mộc đi gặp lại nằm ngoài dự đoán của cậu.

Xe dừng lại ở trước một tòa biệt thự rộng lớn. Theo cửa lớn mở ra, Hạ Mộc lập tức ngửi được một trận mùi hoa la lan thơm ngát, thoát nhìn hai bên đều trồng đủ loại tử la lan, trong gió nhẹ phe phẩy mà đong đưa. Đang nhìn thì thấy ở giữa có một pho tượng măng xà thật lớn phun nước ra từ trong miệng, thân thể gầy mỏng rõ ràng run lên.

Cảm thụ được thân thể trong lòng cứng ngắc, Hi Nhĩ trấn an.

“Đừng sợ, măng xà kia là tượng trưng của xà giới chúng ta, em cứ xem nó như một món đồ chơi đi.” Nhưng mà, có một món đồ chơi lớn như vậy sao?

Mặc dù cảm thấy sợ, nhưng Hạ Mộc không tự chủ được bị khí thế của nó làm cho chấn động. Uy nghiêm, lạnh khốc, dường như... Liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, khóe miệng không khỏi cong lên, chỉ bất quá người bên cạnh cũng là rắn nhưng không giống với vẻ bề ngoài nghiêm chỉnh kia.

Nụ cười của Hạ Mộc hiển nhiên rơi vào trong đáy mắt Hi Nhĩ, mới một phút trước thấy người vẫn còn đang sợ bây giờ lại mỉm cười, Hi Nhĩ nhướng mi vẫn không nói gì. Dìu Hạ Mộc ra khỏi xe, đi về hướng kiến trúc kiểu Gothic đang tọa trên một diện tích đất lớn.

Không chờ Hi Nhĩ và Hạ Mộc chưa đi đến, một người đàn ông trung niên đã đi đến trước mặt. Y đứng trước mặt họ về mặt cung kính nói.

“Hi Nhĩ đại nhân, chủ nhân ở trong phòng đã đợi ngài đã lâu, mời theo tôi.” Hướng Hi Nhĩ cúi mình chào, Quỳnh Sâm xoay người hướng phòng trong đi vào.

Xem ra, vị bên cạnh Hi Nhĩ đại nhân chính là phu nhân của người. Trước đây Hi Nhĩ đại nhân luôn có vẻ mặt đậm mạc, ôn nhu lại chưa bao giờ xuất hiện qua trên mặt đại nhân! Vĩnh viễn là lạnh lùng như thế. Hôm nay, ôn nhu cùng cương chiều trong đôi mắt xám rõ ràng có thể thấy được, Quỳnh Sâm không khỏi cảm khái chuyện đời khó đoán.

Nhưng mà, nhìn dáng vẻ hạnh phúc của bọn họ, y là thật tâm vì bọn họ cảm thấy vui mừng.

“Chủ nhân, Hi Nhĩ đại nhân cùng phu nhân đã đến.” Lời nói của Quỳnh Sâm dĩ nhiên Hạ Mộc nghe được không khỏi làm mặt nóng lên một trận, mà Hi Nhĩ thì tươi cười dìu cậu ngồi vào ghế sofa.

“Địch Long đâu?” Song song cầm lấy tách cà phê trên bàn, Hi Nhĩ không quên đặt ly nước trái cây vào trong tay Hạ Mộc. Miệng khẽ uống, nhàn nhạt hỏi.

“Đang ngủ trưa, chắc cũng sắp thức dậy.” Liếc mắt Hi Nhĩ, Khải Dực tùy tiện nói. Hóa ra, người yêu của Hi Nhĩ lại là Hạ Mộc. Nghĩ đến qua thêm một chút nữa, Địch Long nhìn thấy cậu thì lúc đó chắc sẽ có phản ứng, trong đôi mắt máu tím hiện lên một tia sáng, rất nhanh làm cho không kịp phát hiện, nhưng mà cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.

Bắt được một tia khác thường chợt lóe lên trong mắt Khải Dực, Hi Nhĩ hơi hơi nhíu lại chân mày. Hi Nhĩ biết rõ, khác thường trong mắt Khải Dực là khi thấy Hạ Mộc xuất hiện. Cho dù Mộc nhi trước đây là mình tình, Khải Dực biết cậu cũng không có gì đáng nói, thế nhưng —

Khải Dực căn bản không phải loại người quan tâm đến người khác.

Mặc dù trong lòng tồn tại nghi hoặc, Hi Nhĩ vẫn bình tĩnh như trước uống cà phê.

Biết Khải Dực là bạn bè của Hi Nhĩ, trong dạ tiệc từ thiện cũng đã từng gặp qua. Nhưng mà, bây giờ tiếp xúc gần như vậy, điều này làm Hạ Mộc có cảm giác không rõ ràng lắm. Người đàn ông này, so với lần trước cậu thấy thì càng băng lãnh hơn. Trong đôi mắt màu tím không hề tồn tại một tia cảm tình nào, cùng Hi Nhĩ mà nói, cũng khiến cho người khác cảm thấy họ đều là một loại lạnh đậm.

Nhớ Hi Nhĩ đã nói qua với cậu, Khải Dực đã kết hôn, hơn nữa còn có một đứa con đã hai tuổi. Hạ Mộc rất khó tưởng tượng, người như vậy cũng sẽ có... vợ.

Khi Hạ Mộc vẫn còn đang suy nghĩ, một thanh âm ôn nhu vang lên trong phòng khách.

“Thức dậy rồi a?” Đờ lấy Địch Long có phần hơi nặng trong lòng Diệp Vũ Khuynh, Khải Dực ôn nhu nói.

“Ừm, nếu không phải Long Long ham ngủ, em đã sớm bắt ra.” Nghĩ đến đứa con hai tuổi về mặt làm nũng gọi y khi đang ngủ, khuôn mặt trẻ con của Diệp Vũ Khuynh tràn ra một nụ cười ôn nhu.

Đối với cuộc sống hiện nay, Diệp Vũ Khuynh rất thỏa mãn. Khải Dực yêu thương đối với y, và đứa con hoạt bát đáng yêu, y thực rất yêu bọn họ.

“Ma ma, Long Long không có ham ngủ, chỉ là có chút buồn ngủ mà thôi, thiết là có một chút buồn ngủ mà thôi!” Địch Long hai tuổi đang nghe mẹ nói bé ham ngủ, mặc dù chiếc đầu nhỏ vẫn không rõ ràng ham ngủ là có ý gì, nhưng mà vẫn phát huy thiên phú của trẻ con— theo đó mà tranh luận.

“Được được được, Long Long không ham ngủ, chỉ là có một chút buồn ngủ mà thôi.” Biểu tình nghiêm túc nhìn đứa con buồn cười, Diệp Vũ Khuynh cứng chiêu vỗ vỗ gương mặt bé.

“Dạ, ma ma phải nhớ nha, tất cả mọi người phải nhớ nha, Long Long không có ham ngủ!” Thấy mình có thể thuyết phục được mẹ, Địch Long không khỏi về mặt kêu ngạo, cuối cùng không quên phải nhắc mọi người đều nhớ kỹ là bé không phải ham ngủ.

“Vâng, tiểu chủ nhân.” Mọi người về mặt muốn cười lại không dám cười cùng hô lên. Bọn họ không có thể như phu nhân cùng chủ nhân, nếu như chọc tiểu chủ nhân mất hứng, ai cũng không gánh nổi cái hậu quả này! Dù sao pháp lực của Địch Long cũng có hạng so với nhiều người, mặc dù bé chỉ mới hai tuổi.

Nhìn qua một màn, ngay cả Khải Dực băng lãnh vô tình cũng nở ra nụ cười. Càng đừng nói đến, Hạ Mộc và Hi Nhĩ.

Từ lúc Diệp Vũ Khuynh và Địch Long mới xuất hiện, Hạ Mộc kinh ngạc phát hiện thanh âm ôn nhu lại xuất ra từ miệng của người đàn ông băng lãnh kia! Nhưng mà ngoài ra điều làm cậu không ngờ chính là, phu nhân của Khải Dực lại là Diệp Vũ Khuynh có khuôn mặt trẻ con như vậy!

Thế nhưng, nhìn người có khuôn mặt trẻ con ôn nhu đùa đứa con, cả người tỏa ra tình thương của người mẹ làm Hạ Mộc không khỏi sửng sốt. Trách không được, mọi người đều nói trên đời vĩ đại nhất là tình thương của mẹ. Nghĩ đến đứa con trong bụng, Hạ Mộc cũng tràn đầy tươi cười. Đứa con của cậu cũng sẽ giống như đứa bé trai kia...

Nghe tiếng cười, Địch Long mới chú ý tới người ngồi trên ghế sofa. Về mặt tiểu ý chính là chú Hi Nhĩ, còn một người khác là —

“Joga!”

Theo một tiếng kêu lên, ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn về người con trai ở bên cạnh Hi Nhĩ. Bây giờ mới phát hiện, người con trai có cái bụng đã lớn dĩ nhiên là Joga trước đó không lâu tuyên bố rời khỏi làn giải trí!

Ý thức được phát hiện chuyện quan trọng này dĩ nhiên là tiểu chủ nhân, mọi người nhất thời về mặt đều hắc tuyến. Bất quá sau một phút, tất cả mọi người đều nhất trí chạy về gian phòng của mình. Không chờ Hạ Mộc kịp phản ứng, đã thấy mỗi người cầm một cái CD xuất hiện trước mặt cậu, về mặt sùng bái và vui sướng làm cậu có hơi giật mình nhìn tất cả mọi người.

“Joga, xin kí tên cho tôi!”

“Tôi cũng muốn!”

“...”

Không ngờ đã rút lui của giới giải trí Hạ Mộc còn gặp tình cảnh này, nhất thời không kịp phản ứng. Cau mày nhìn tất cả, ngay khi Hi Nhĩ chuẩn bị mở miệng thì một âm thanh non nớt nhưng uy lực đến mười phần vang lên.

“Tất cả các người đều tránh ra!”

Nghe tiểu chủ nhân nhà mình lên tiếng thì tất cả mọi người nhất trí ngay ngắn lui về vị trí cũ. Nhìn Địch Long hai tuổi chen qua người hầu trong tay cầm CD đến trước mặt Hạ Mộc, nở ra một nụ cười dễ thương không gì sánh được nói —

“Joga, con muốn kí tên!”

...

Trời, hóa ra Dịch Long cũng giống như mọi người đều muốn Hạ Mộc kí tên! Chỉ bất quá, bé là chủ nhân của mình nên có quyền được ưu tiên mà thôi.

Nhìn chăm chú vào nụ cười trên mặt Dịch Long, các người hầu lần thứ hai vẽ mặt hắc tuyến.

“Ách, được.” Không ngờ đứa nhóc này lại đưa ra yêu cầu này làm Hạ Mộc gật đầu tiếp nhận CD trong tay bé ký lên nghệ danh của mình.

“Ma ma, mẹ xem, con đã có chữ kí của Joga a!” Nhìn chữ ký tung bay trên đĩa CD, khuôn mặt Dịch Long hưng phấn chạy đến bên cạnh Diệp Vũ Khuynh.

“Ha ha, thấy rồi. Cảm ơn cậu, Joga, Long Long vẫn luôn muốn có chữ kí của cậu, hôm nay nó đã thực hiện được nguyện vọng, tôi thực sự rất vui.” Ôm Dịch Long đặt lên trên đùi, Diệp Vũ Khuynh cảm kích nói.

Không chờ Hạ Mộc mở miệng đáp lại, một trận sang sảng tiếng bước chân nhanh đi đến.

“Ai nha, ngày hôm nay sao lại náo nhiệt thế này?”

Theo âm thanh, mọi người đều nhìn về phía cửa. Thì thấy một người đàn ông tướng mạo tuấn lãng trong lòng ôm một thiếu niên phi thường xinh đẹp đứng ở cửa.

“Tây Mông, mau buông em xuống!” Bị mọi người cùng lúc nhìn chăm chăm lại làm thiếu niên xinh đẹp khuôn mặt đỏ bừng, hướng người đàn ông đang ôm y quát.

Chỉ là, giả bộ mà thôi.

Tây Mông cười cười trấn an người trong lòng, lập tức ôm y đi đến sô pha ngồi. Cho đến khi đặt thiếu niên ngồi lên trên ghế sô pha, mới buông y ra.

“Này, Hi Nhĩ, đã lâu không gặp.” Sau khi ngồi lên ghế sô pha, Tây Mông bắt đầu chào hỏi người bạn tốt đã lâu không gặp.

Mấy người bọn họ, giống nhau đều có việc mới tụ lại gặp nhau, thời gian khác muốn gặp mặt cũng khó.

Mấy hôm trước vừa cùng Khải Dực nói điện thoại, nghe y nói hôm nay Hi Nhĩ sẽ đến thăm Dịch Long. Nghĩ đến người kia ‘vô sự bất đang tam bảo điện’, trong đó khẳng định không chỉ có đơn giản như vậy mà thôi. Vừa lúc ngày hôm nay rảnh rỗi, Tây Mông liền mang theo Lam Phong chuẩn khỏi nhà đến đây!

Nhìn đến người bên cạnh Hi Nhĩ, Tây Mông thiếu chút nữa đang uống cà phê phun ra. Cũng may y kịp lúc nuốt xuống, bằng không kiểu này thật là quá mất lịch sự.

Chú ý tới khác thường của Tây Mông, Lam Phong nghi hoặc nhìn theo đường nhìn của y về phía trước. Trái ngược với giết mình của Tây Mông là sự kinh hỉ của Lam Phong thất thanh hô lên.

“Joga!”

Không cần suy nghĩ, tiếng hô này làm mọi người lập tức cũng hiểu được đây cũng là một người hâm mộ của Joga. Còn Hạ Mộc lại mục trừng khẩu ngọc, cậu chưa bao giờ biết bài hát của mình lại được hoan nghênh như thế. Nghe tiếng la vừa rồi, Hi Nhĩ nhướng lên một bên lông mi.

Từ sau khi Hạ Mộc đến nơi đây, phản ứng của mọi người có thể xác định cậu được hoan nghênh đến cỡ nào, càng đừng nói đến lúc khi cậu còn chưa rời khỏi làn giải trí! Nhưng mà, rõ là Khải Dực biết tất cả, mà y lại không nói cho Hi Nhĩ biết.

Liếc mắt bạn tốt, nhận thấy sự trêu tức trong đôi mắt màu tím, đôi mắt xám không khỏi hiện lên một tia ảo não. Y là cố ý làm như vậy, thế nhưng... vì sao? Khóe mắt thoáng nhìn thấy hưng phấn trên mặt Dịch Long cùng Diệp Vũ Khuynh, Hi Nhĩ thở dài một cái thật nhỏ không thể nghe thấy được.

Nhưng một giây sau bị đôi tay nhỏ bé gầy mỏng cầm lấy, Hi Nhĩ vô cùng kinh ngạc nhìn về phía người bên cạnh. Va chạm thấy sự ôn nhu trong đôi mắt đen, khóe miệng không khỏi nở một nụ cười. Được rồi, chỉ cần Mộc nhi ở bên cạnh hắn, bị đùa giỡn một chút cũng không sao.

Thấy Hi Nhĩ nở nụ cười, Hạ Mộc cũng nở nụ cười. Cậu có điểm hiểu được, Hi Nhĩ vì sao lại dẫn cậu đến nơi này. Thấy Dịch Long hoạt bát dễ thương, Hạ Mộc bình thường trở lại. Tuy rằng đã thực sự tiếp nhận chuyện mình mang thai, nhưng theo bụng ngày càng lớn dần... lớn dần hơn, thế nhưng tâm tình lo cho đứa trẻ vẫn không biến mất.

Mà hiện tại, người đàn ông bên cạnh dùng chính phương thức của bản thân vì cậu tiêu trừ đi nỗi sầu lo, Hạ Mộc mới biết được thì ra Hi Nhĩ vẫn biết cậu đang lo lắng đứa trẻ, chỉ là không mở miệng nói ra.

Mọi người thấy sự ân ái của hai người, ai cũng không quá rối. Cảm thụ được thâm tình của bọn họ, đều tự nhìn về người yêu của mình. Cuộc đời này có thể tìm kiếm được một tình cảm chân thành, đã là hạnh phúc vĩnh viễn.

Sau khi kí tên cho mọi người, Hạ Mộc cùng Lam Phong, Diệp Vũ Khuynh dắt Dịch Long ra ngoài vườn hoa đi dạo, để lại mấy người đàn ông trong phòng khách.

Ngồi ở trong vườn hoa, hưởng thụ gió nhẹ phe phẩy, ngửi hương hoa nhàn nhạt xung quanh, Hạ Mộc cảm thấy toàn thân đều thả lỏng ra.

“Joga, sự nghiệp ca hát của cậu tốt như vậy, vì sao phải rời khỏi làn giải trí a?” Từ khi trên TV tin tức này, Lam Phong có điểm không tin được. Một minh tinh sự nghiệp đang như mặt trời ban trưa sao lại rút lui ngay thời điểm huy hoàng nhất.

“Đúng a, cậu không hát nữa, thực sự rất đáng tiếc đó!” Nghe Lam Phong hỏi như thế, Diệp Vũ Khuynh cũng phụ họa nói. Toàn bộ là nhờ công Dịch Long, mọi người mới biết có một người như Joga tồn tại, giọng hát thanh thoát sâu lắng của cậu làm cho người nghe cảm thấy cả người như vừa trải qua một sự thanh sạch làm cho lòng mình thư sướng. Đáng tiếc, bây giờ cậu đã rút lui, sau này sợ là khó nghe được giọng ca thanh thoát như vậy.

Nhìn hai lớn một bé đang nhìn về phía cậu, Hạ Mộc nở nụ cười nhàn nhạt.

9. Chương 9

“Em mệt mỗi, nếu như các anh muốn nghe em hát, chúng ta có thể đi KTV (karaoke).” Làm việc bận rộn mỗi ngày ép cậu đến nỗi không cách nào thở nổi, để làm việc Hạ Mộc phải miễn cưỡng đeo lên các loại mặt nạ để thích ứng với từng nơi. Sự trói buộc về mặt tinh thần làm cậu mất đi tự do, chỉ có thể như con chim chim hoàng yến trong ***g, mà đây là điều cậu không hề muốn.

“Ừ, đi KTV cũng hay. Ha ha, hôm nào cùng đi.” Thoáng nhìn thấy đáy mắt Hạ Mộc chợt lóe qua một tia uể oải, Lam Phong quan tâm chuyển trọng tâm câu chuyện.

“KTV? Không cần phải phiền phức như thế, trong nó có một dàn âm thanh, đúng không, Long Long?” Mỗi ngày, y đều phải nghe giọng hát “đặc biệt” của đứa con nhà mình.

“Dạ, mỗi ngày con đều hát a! Bây giờ chúng ta đi hát sao?” Nghe câu hỏi của mẹ, Dịch Long gật đầu lia lịa. Nghĩ đến bé có thể khoe kỹ thuật ca hát của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi tràn ngập chờ mong cùng hưng phấn.

“Nha, Long Long thật thông minh, chúng ta bây giờ đi hát ha!” Võ vớ khuôn mặt Dịch Long khen ngợi, Lam Phong hưng phấn đề nghị nói. Nói xong liền đứng lên đi vào phòng trong, lại bị một câu nói của Hạ Mộc dừng lại bước chân.

“Cài này, lần sau, được không?” Nhìn vẻ mặt mọi người hưng phấn, Hạ Mộc thực sự không muốn từ chối. Nhưng mà, xoa xoa cái bụng, cậu uyển chuyển cự tuyệt.

“Ý, vì sao?” Bây giờ không được sao?

“Cài này em...”

“Em ấy đang mang thai, lần sau sẽ cùng mọi người hát.”

“Hi Nhĩ?” Kinh ngạc nhìn Hi Nhĩ đi tới, Hạ Mộc thất thanh hô lên.

“A, mang thai?” Nhìn cái bụng nổi lên, Diệp Vũ Khuynh bây giờ mới phát hiện người trước mắt đang mang thai “Thực sự à, thế nào vừa rồi không chú ý đến?”

Vừa rồi các người chỉ chú ý đến cậu là Joga, mỗi người lo xin chữ kí của cậu làm sao chú ý đến cậu đang mang thai hay không!

“Ha ha, chúc mừng nha!” Lam Phong vẽ mặt sung sướng chúc mừng, trong mắt chợt lóe lên một tia mắt mát rơi vào tầm mắt của Tây Mông đang đi về phía y.

“Cám ơn.” Khuôn mặt gầy mỏng bị nhuộm đỏ ửng, Hạ Mộc e thẹn cúi đầu vào vòng tay ôm lấy của Hi Nhĩ.

“Tôi và Mộc nhi đi trước, lần sau gặp lại.” Sau khi mọi người cũng chào hỏi lại, Hi Nhĩ dìu Hạ Mộc rời khỏi vườn hoa.

“Hẹn gặp lại, lúc rảnh rồi đến chơi a!” Diệp Vũ Khuynh chờ mong lần gặp mặt tiếp theo thì mọi người có thể cùng nhau hát.

“Hẹn gặp lại, Joga, Hi Nhĩ thúc thúc!” Thật đáng tiếc a, bọn họ không thể nghe bé hát! Nhưng mà còn có lần sau, Địch Long vui vẻ hươ hươ bàn tay nhỏ bé chào tạm biệt.

“Ừm.” Quay lại cười ôm nhu, Hạ Mộc sau đó ngồi vào trong xe.

Nhìn xe rời khỏi cổng lớn, Tây Mông cũng mở miệng nói. “Chúng ta cũng phải đi.” Nói xong, ôm lấy Lam Phong hướng mấy người Khải Dực gật đầu rồi đi ra xe.

Cảm thụ được cái ôm chặt trên lưng mình, Lam Phong liếc mắt nhìn trên mặt Tây Mông vẫn nở nụ cười như trước, ngoan ngoãn tựa sát vào trong ngực y.

“A, lần sau gặp lại!” Sau khi cùng Tây Mông chào tạm biệt, Diệp Vũ Khuynh ôm Địch Long theo Khải Dực vào trong nhà.

Tòa biệt thự to lớn lại trở về sự an tường yên lặng.

“Đang suy nghĩ chuyện gì?” Thừa dịp lúc bánh xe giảm tốc chờ đèn xanh đèn đỏ, Hi Nhĩ nhìn về phía người bên cạnh. Từ sau khi ngồi vào trong xe, thì vẫn im lặng không nói gì.

“Hả, cũng không nghĩ gì cả.” Liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, Hạ Mộc lập tức cúi đầu “Cám ơn.” Cảm ơn anh đã cho em tất cả.

...

Cảm giác được Hạ Mộc ngược lên, gương mặt thanh tú gần ngay trước mắt, hai gò má từng chút từng chút bị nhuộm đỏ lên.

“Giữa chúng ta không cần phải nói cảm ơn.” Nhìn sâu vào đôi mắt đen ngượng ngùng, Hi Nhĩ thu hẹp khoảng cách, cho đến khi sát lại gần nhau.

Đã quên lúc này mình đang ở ngay ngã tư, quên luôn cả ở ngoài còn có nhiều người, Hạ Mộc chỉ cảm thụ được nụ hôn ôn nhu của Hi Nhĩ dành cho mình. Cho đến khi tiếng kèn chói tay ở phía sau vang lên vào trong tai, mới đột nhiên giật mình hoảng sợ họ hiện tại vẫn còn đang ở trên đường!

Ý thức được mình dĩ nhiên giữa ban ngày ban mặt trước mắt bao người hôn môi cùng Hi Nhĩ, máu toàn thân cậu không khỏi dồn lên trên mặt. Nghe tiếng cười trầm thấp của người đàn ông bên cạnh, hai gò má đã hồng lại càng hồng hơn, không thèm nhìn người bên cạnh, Hạ Mộc quay đầu ra ngoài cửa sổ.

Mà những tòa nhà xa lạ bên ngoài cửa sổ, làm Hạ Mộc khó hiểu nhìn về phía Hi Nhĩ. Bọn họ không phải trở về nhà sao? Nơi này là chỗ nào?

Tiếp nhận nghi hoặc của Hạ Mộc, Hi Nhĩ nhẹ cười không nói.

Không nghe được bất kỳ lời giải thích nào, Hạ Mộc không thể làm gì khác hơn là lại chuyển đường nhìn hướng ngoài cửa sổ. Nhưng không lâu sau lại thấy những tòa nhà quen thuộc, liền kinh ngạc nhìn về phía Hi Nhĩ.

Xe dừng lại trước một căn nhà dân cư hai tầng, Hi Nhĩ nhẹ nhàng nói.

“Tôi rồi.”

Hình như vẫn chưa nghe Hi Nhĩ nói, Hạ Mộc thẳng cúi đầu. Hai tay bấu lấy quần áo, ngực có một nỗi tức giận không nói nên lời, và càng nhiều hơn là... nỗi sợ hãi.

Đã hơn một năm không gặp cha mẹ, không biết khi nhìn thấy cậu ở cùng với một người đàn ông thì họ sẽ nghĩ như thế nào? Càng đừng nói đến chuyện cậu hiện tại đang mang thai, nói vậy bọn họ khẳng định không thể tiếp nhận.

Vốn khi Hạ Mộc rời khỏi làn giải trí, nên gọi điện thoại giải thích cho cha mẹ. Thế nhưng... nghĩ đến tình trạng hiện giờ của mình, cậu không khỏi bắt đầu lo sợ. Vẫn kéo đến bây giờ, vẫn không biết giải thích với họ làm sao cho tốt.

Mà bây giờ, Hi Nhĩ lại đem tất cả bày ra trước mặt cậu, Hạ Mộc cảm thấy hoảng loạn chưa bao giờ có trước đây. Cậu một chút chuẩn bị tâm lý cũng chưa có...

“Mộc nhi.” Đè lên hai tay đang liên tục bấu lấy quần áo, Hi Nhĩ ôn nhu ôm cậu lên trên đùi mình, nhẹ nhàng vỗ về lưng cậu an ủi nói “Đừng sợ, không có việc gì đâu.”

“Nhưng mà... nhưng mà em... anh hẳn là phải nói với em một tiếng...” Tựa vào bờ ngực rộng, Hạ Mộc dần dần thả lỏng thân thể đang cứng ngắc.

Cảm nhận được trong lời nói có phần oán giận, Hi Nhĩ nở nụ cười, Mộc nhi của mình thực sự rất sợ đối mặt với cha mẹ cậu à! Nhưng mà, nếu như cậu biết hẳn đã thuyết phục bọn họ, không biết sẽ có biểu tình như thế nào? Tưởng tượng bộ dạng mục trừng khẩu góc của Hạ Mộc, khóe miệng lại cong lên.

“Mộc nhi, anh yêu em.” Dán bên vành tai non mềm, Hi Nhĩ ôn nhu thổ lộ lời yêu. Cảm thụ được rõ ràng thân thể người trong lòng đang run lên, yêu thương càng ôm chặt lấy cậu.

“Hỗn đản!” Tuy rằng trong lòng nghĩ không thể vì người đàn ông nói thương cậu mà liền dễ dàng tha thứ cho hắn, nhưng mà... âm thanh mềm nhẹ của Hạ Mộc hiển nhiên đã bán đứng cậu.

“Đừng sợ, tất cả đã có anh ở đây, không cần lo lắng, được không?” Ôn nhu dỗ dành, cùng lúc đó một hạt mưa lẻ tẻ rơi trên cái cổ nhỏ, làm thân thể trong lòng run lên một trận.

“Ừ... Hi... Nhĩ... Đừng...” Hai tay ôm chặt lấy thắt lưng nhỏ tinh tế, trong miệng vô thức gọi tên của người yêu, sau một phút đôi môi liền bị che lại.

Kết thúc nụ hôn, Hạ Mộc thở dốc tựa vào trong lòng Hi Nhĩ hít thêm không khí. Cho đến khi trong không gian nhỏ hẹp trở nên yên tĩnh, một lúc sau Hi Nhĩ mới mở miệng nói.

“Chúng ta xuống xe.

“Ừm.”

Âm thanh nhẹ nhàng trả lời, theo cửa xe mở, tâm của Hạ Mộc cũng bắt đầu căng thẳng. Cảm giác được sức mạnh ở bên hông, không khỏi hít sâu một hơi đi vào ngôi nhà đã lâu không đến.

Thấy trước cửa một đôi vợ chồng trung niên hiền lành đứng im lặng nhìn cậu.

“Cha, mẹ.” Nhìn chăm chú vào khuôn mặt quen thuộc trong trí nhớ, Hạ Mộc run run kêu lên. Lúc này, cậu mới biết được mình rất nhớ bọn họ!

“Tiểu Mộc, con rốt cục cũng đã trở về. Mẹ, rất nhớ con!” Nhìn đứa con đã hơn một năm không gặp đứng trước mặt mình, mẹ Hạ xúc động chảy nước mắt. Bình thường chỉ có trên TV mới có thể thấy con trai, hiện giờ mới có thể thật sự gặp cậu. Điều này làm sao không thể làm bà cảm thấy xúc động?

Cảm nhận được cái ôm chặt của mẹ, Hạ Mộc cũng gắt gao ôm lấy bà. Thấy người cha vẫn luôn luôn nghiêm túc viên mãn cũng đã đỏ, thân tình đã lâu làm ông cũng chảy ra nước mắt.

Lặng lặng nhìn bọn họ lâu ngày xa cách mới gặp lại, đôi mắt máu xám hiện lên một tia u buồn. Cùng có người một nhà như nhau, nhưng lại khác biệt lớn đến như vậy...

“Được rồi, trước tiên vào nhà đã. Có chuyện gì trong nhà nói, mọi người đừng đứng ở bên ngoài.” Len lén lau khô đi giọt nước ở khóe mắt, ba Hạ về mặt nghiêm túc nói, lời nói xuất khẩu cũng hiền từ không gì sánh được.

“Đúng đúng, chúng ta vào nhà đã, có chuyện vào nhà hãy nói.” Nghe bạn đời nói, mẹ Hạ cũng lau khô nước mắt kẻo Hạ Mộc đi vào trong nhà.

“Đi thôi.” Thấy Hạ Mộc liên tiếp quay đầu nhìn chăm chú Hi Nhĩ, ba Hạ thở dài một hơi nhìn Hi Nhĩ nói.

Ai, con lớn không giữ lại được a!

Biết ba Hạ luyến tiếc Mộc nhi, Hi Nhĩ vẫn không nói gì, cất bước theo sau.

“Đến, ngồi ở đây, để mẹ nhìn kỹ xem.” Thỏa mãn nhìn con trai, mẹ Hạ khóe miệng tươi cười không hề biến mất từ khi thấy Hạ Mộc đến giờ.

“Thật là, bà làm gì mà giữ lấy con trai như vậy! Con cũng sẽ không biết mất được.” Ba Hạ về mặt nghiêm chỉnh vừa mới nói xong, lại va phải oán giận trong mắt vợ mình thì nhất thời thu mình lại, tự động nhắm mắt đóng miệng.

Cái này cũng khó trách, nếu không phải ban đầu ba Hạ kinh doanh gặp thất bại, Hạ Mộc cũng sẽ không chạy đi hát kiếm tiền trả nợ, làm cho bọn họ người một nhà đã hơn một năm không gặp.

Mỗi khi nhắc đến chuyện này, trong lòng ba Hạ lại tràn ngập tự trách. Nếu như ông có năng lực, cũng sẽ không mắc nợ nhiều như vậy trái lại còn có thể lo cho Hạ Mộc. Cũng may, hiện tại tất cả đều là quá khứ, bọn họ cũng không phải vì trả nợ mà ngăn áo hở tay.

“Cha, con không sao, để mẹ nhìn kỹ đi.” Biết mẹ oán giận cùng với ba đang tự trách, Hạ Mộc mở miệng làm dịu, cũng muốn giữ một chút thể diện cho cha.

“Đúng, đứa con đã hơn một năm không gặp đương nhiên tôi phải nhìn kỹ.” Oán trách liếc mắt ba Hạ, mẹ Hạ chuyển hướng sang Hạ Mộc, vỗ tay cậu nói “Đêm nay ở lại a, mẹ đã chuẩn bị món ăn con thích nhất.”

“Con...” Do dự nhìn về phía Hi Nhĩ, thấy hân hỉ cười nhìn mình, Hạ Mộc gật đầu, “Dạ.”

Thấy đứa con xưa này luôn luôn độc lập lại có vẻ mặt ỷ lại, mẹ Hạ trong ánh mắt yêu thương hiện lên một tia mát mẻ. Bất quá, nghĩ đến Hạ Mộc đã tìm được người có thể cho mình hạnh phúc, cũng thấy yên tâm.

Không biết tâm lý phức tạp của mẹ, Hạ Mộc đơn thuần cho rằng bà vui vẻ khi có thể lưu lại mình. Không ngờ, lại bị một câu nói của bà hù dọa.

“Hiện tại con đang mang thai, mọi việc đều phải cẩn thận. Nhưng mà, có Hi Nhĩ chiếu cố con, mẹ cũng yên tâm. Thế nhưng, bản thân con cũng phải chú ý một chút.” Lúc đầu để tiếp nhận chuyện con trai mang thai, mẹ Hạ có thể nói là đã mất một thời gian thật lớn. Hôm nay, thân tình thấy hạnh phúc trong mắt Hạ Mộc, bà từ đáy lòng hoàn toàn bình thường trở lại.

Bây giờ liền hy vọng ngày đứa trẻ ra đời.

“Mẹ, mẹ... mẹ biết?!” Vừa nghe mẹ nói, Hạ Mộc giật mình không nhỏ. Cậu cũng không biết phải mở miệng làm sao, thế nào mẹ lại biết?

“Sao lại không biết, từ sớm trước đó, Hi Nhĩ đã đến nói với chúng ta.” Liếc mắt Hi Nhĩ, mẹ Hạ tiếp tục nói “Hiện giờ, con chỉ cần chuyên tâm dưỡng thân thể cho thật tốt, đến lúc đó sinh cho chúng ta một đứa cháu mập mạp, như vậy mẹ và cha con sẽ không phải buồn chán.”

“Đúng a, mẹ con nói đúng, phải dưỡng thân thể cho thật tốt.” Ba Hạ phụ họa. Con gái sinh đứa con đã không dễ dàng, huống chi là một người con trai?

Thì ra, đứa con trong bụng Hạ Mộc là niềm vui của mẹ Hạ và ba Hạ nhàn hạ a?

Nghe mẹ nói, Hạ Mộc kinh ngạc nhìn về phía Hi Nhĩ, thấy hắn chỉ cười ôn nhu. Hắn lúc nào nói với bọn họ chuyện này? Muốn cho ba mẹ tiếp thu chuyện cậu sống cùng với đàn ông đồng thời lại đang mang thai, sợ rằng không phải dễ dàng, không biết Hi Nhĩ nói như thế nào để thuyết phục bọn họ...

Từ đầu đến đuôi, Hi Nhĩ vẫn lảng lảng nhìn một nhà bọn họ ôn chuyện. Nhớ lại, lúc ban đầu cha mẹ của Hạ Mộc vừa nghe đứa con của mình lại ở cùng đàn ông đồng thời cũng đang mang thai làm họ khiếp sợ không ít và không thể tin được!

Lo lắng bọn họ là cha mẹ của Mộc nhi, Hi Nhĩ cũng không thể dùng thủ đoạn cưỡng ép bọn họ đồng ý. Hắn mong muốn Hạ Mộc có thể nhận được lời chúc phúc thật sự từ họ, điều đó so với mọi thứ đều quan trọng.

Sau nhiều lần chân thành đến gặp, mẹ Hạ cùng ba Hạ miễn cưỡng tiếp nhận chuyện Hạ Mộc ở cùng hắn là thực sự. Nếu như lúc đầu là họ miễn cưỡng đồng ý, hiện tại thấy được tận mắt sự ỷ lại và thâm tình của Hạ Mộc dành cho Hi Nhĩ, thì bọn họ làm sao còn không muốn tiếp nhận nữa.

Dù sao, cha mẹ trên thế giới này không ai lại không hy vọng con của mình hạnh phúc. Huống chi, đối với Hạ Mộc, bọn họ có một phần hổ thẹn thật sâu. Nếu hiện tại Hạ Mộc có thể tìm được hạnh phúc rồi, lẽ nào còn cần cứ vào đạo đức mà bọn họ phải cứng rắn chia rẽ bọn nhỏ?

Về tình về lý, bọn họ đều làm không được, trong lòng cũng không dứt được, kết quả đã như thế sao không tiếp thu sự thực này.

Hiện tại, Hi Nhĩ có thể cảm giác được bọn họ tiếp nhận là xuất phát từ nội tâm, đồng thời sẽ cho hắn và Hạ Mộc lời chúc phúc chân thành nhất.

Mộc nhi, em có cha mẹ rất yêu thương em.

10. Chương 10

Cùng ba Hạ chơi cờ một buổi tối, Hi Nhĩ cố tình vô ý thả cho ba Hạ thắng thực cũng không có ý gì, như vậy mới kết thúc được ván cờ của hai người.

“Thật là, kỳ nghệ của cậu sao lại kém vậy! Sau này cần luyện tập nhiều hơn, cảm giác giống như tôi là một ông già lớn tuổi đi khi dễ một người trẻ tuổi như cậu vậy.” Tuy rằng ngoại miêng nói như thế, nhưng tâm lý ba Hạ hiểu rõ. Nếu chơi cờ thật sự, khẳng định thua đến tơi bời hoa lá.

Tên nhóc này, cũng thông minh! Làm ông trong lúc vô tình đi theo đường cờ của hắn, thắng được cũng không hề hay biết, còn cho rằng khả năng chơi cờ của mình cao hơn đối phương. Vừa mới bắt đầu, ba Hạ cũng đắc chí, thế nhưng lúc nhìn các hàng cờ, ông bắt đầu cảm thấy không thích hợp.

Nhìn các đường cờ như lung tung rối loạn nhưng khi nghiền ngẫm kỹ càng thì thấy có bí ẩn trong đó, đến ngay cả ba Hạ là cao thủ chơi cờ cũng không dễ dàng nhận ra! Nghĩ hắn để ông có thể thắng được như tự nhiên, khẳng định là tốn rất nhiều công suy nghĩ.

“Ha ha, bác nói phải, sau này cháu hẳn phải luyện tập thêm.” Nghe ba Hạ không hề quanh co lòng vòng phê bình, Hi Nhĩ cười nói, không có một chút tức giận.

Kỳ nghệ của hắn quả thực là cần luyện tập thêm nữa, ba Hạ ắt phải nhìn ra mình cố tình nhường ông, mới có thể mới nói như vậy. Thân là đệ nhất quân sư Xà giới, Hi Nhĩ sao lại không hiểu ý trong lời nói?

Thấy vẻ mặt Hi Nhĩ mỉm cười tiếp thu lời phê bình của mình, ba Hạ gật đầu tán thưởng. Ngày nay có thanh niên chịu cười tiếp thu ý kiến của người khác không nhiều lắm, mà người đàn ông ngồi đối diện vừa nhìn cũng không phải “cóc đày giếng”.

Thật không biết, hắn làm sao mà lại có thể gặp gỡ với con trai mình a? Nếu để ba Hạ biết, bọn họ gặp mặt nhau là nhờ vào một lần anh hùng cứu mỹ nhân, nói như vậy chắc sẽ phải rất kinh ngạc.

Bưng đĩa trái cây vừa mới được gọt ra khỏi nhà bếp, mẹ Hạ thấy ba Hạ đang dọn dẹp cờ, phòng khách cũng không thấy bóng dáng của Hi Nhĩ.

“A, Hi Nhĩ, đi đâu rồi?” Đặt cái đĩa lên trên bàn trà, mẹ Hạ bắt đầu phụ ông dọn dẹp các quân sờ.

“Cậu ấy đi tìm Hạ Mộc rồi.” Thấy mẹ Hạ giúp dọn dẹp, ba Hạ liền để cho bà dọn còn mình thì cầm lấy trái cây ăn.

“Tôi mang trái cây ra cho bọn nhỏ a.” Nhìn về phía đồng hồ treo tường đã điểm lúc 10 giờ, nghĩ là bọn họ cũng sắp xuống. Đang muốn đứng dậy đi vào trong bếp thì lại bị ngăn cản.

“Không cần, đã trễ thế này đừng làm phiền bọn nhỏ, chúng ta ăn đi.” Ngăn lại mẹ Hạ đang vội vàng, ba Hạ cầm lấy một miếng trái cây đưa cho bà.

Cầm lấy miếng trái cây do ba Hạ đưa, mẹ Hạ suy nghĩ một chút cũng thấy đúng, liền ngồi xuống ăn trái cây với ba Hạ. Một lúc lâu, mới nghe người bạn đời của mình nói một câu.

“Giao Hạ Mộc cho cậu ta, tôi rất yên tâm.” Người đàn ông này chiều cố Hạ Mộc rất tốt, nhìn ra được hân hoan với bọn họ còn yêu Hạ Mộc hơn.

“Tôi cũng yên tâm, nhìn ra được cậu ta rất thương con trai chúng ta. Cho dù cậu ta không phải con người, thì làm sao? Chỉ cần tiểu Mộc hạnh phúc, thì không cần phải nói bất cứ điều gì nữa.”

“Đúng vậy.”

Hai người già liếc nhau, đều tự nở nụ cười, cười đến thỏa mãn.

Ngược lại ở trên lầu, Hạ Mộc sau khi từ phòng tắm đi ra, liền thấy Hi Nhĩ nằm ở trên giường cậu xem TV. Vì là con trai một, Hạ Mộc từ nhỏ đã ngủ trên giường đơn, giường đôi với cậu mà nói lại quá lớn ngủ cũng không thoải mái.

Bây giờ nghĩ lại, từ khi ở cùng với Hi Nhĩ lúc ngủ đều là ở trên giường đôi rất lớn, chỉ là cậu luôn ngủ trong lòng hắn, căn bản không nghĩ tới chuyện cái giường có lớn hay không. Hiện tại...

Nhìn Hi Nhĩ nằm trên chiếc giường đơn, thân thể cao to cường tráng làm cái giường thoát nhìn như nhỏ đi. Cậu một mình nằm còn cảm thấy không đủ, huống chi là hai người! Cho dù vóc dáng của Hạ Mộc cực kỳ gầy, nhưng dù sao cũng là hai người đàn ông.

Hạ Mộc do dự có nên để Hi Nhĩ ngủ phòng khách hay không, không hề phát giác thân thể đã bị người đàn ông ôm đặt lên trên đùi. Cho đến khi không khí lạnh xuyên qua cơ thể, cậu mới giật mình phát giác toàn bộ người mình đang bị Hi Nhĩ ôm lấy, áo không biết từ khi nào đã bị cởi ra để lộ ra một mảng lớn da thịt.

Hai tay chống cự yếu ớt chôn sâu vào mái tóc ở trước ngực, cảm thụ được điểm hồng hồng phía trước đang bị đầu lưỡi ẩm áp mút cắn, nén chịu đến sống lưng tê dại từ từ cong lên, Hạ Mộc vất vả nói.

“Hi... Nhĩ, anh ... không... đừng... đến... phòng khách... ngủ.” Thấy nghi hoặc trong đôi mắt xám, đôi mắt màu đen không tự nhiên nhìn về nơi khác “... Cái... giường... này... rất nhỏ.”

Tuy rằng âm thanh như tiếng mũi kêu, nhưng mà Hi Nhĩ nghe thấy được. Hắn nét mặt nhả nhả nở một nụ cười tà mệ hoặc, bàn tay to lớn đặt lên trên bờ mông căng tròn của Hạ Mộc thông thả vừa xoa vừa bóp, Hi Nhĩ khẽ sát vào vành tai mỏng đã đỏ ửng, thở ra hơi thở nóng bức.

“Mộc nhi, em nhắm mắt để anh ngủ một mình sao?” Nói xong, càng ôm chặt thân thể trong lòng, làm cậu hoàn toàn cảm nhận được lửa nóng trong người hắn.

Người trong lòng run lên rõ ràng, thân thể không được tự nhiên giãy dụa không ngờ càng làm vật nóng rực ở đùi mình lớn thêm, dọa Hạ Mộc không dám động đậy nữa.

“Em xem, chỉ cần em nằm sát vào trong lòng anh, cái giường này cũng không nhỏ.” Vuốt ve da thịt trơn mịn, Hi Nhĩ tách hai chân của người trong lòng ra, đặt chúng lên hai bên thắt lưng thon của mình. Bàn tay to đặt ở trên mông, từ từ tham tiến vào mật huyết đóng chặt, mềm nhẹ thăm dò.

“Hi Nhĩ, đừng... sẽ... bị... nghe thấy...”

Cảm thụ được ngón tay thon dài đang thăm dò ở nơi không thể nói được, toàn thân bao phủ một tầng ửng hồng nhàn nhạt, nơi da thịt bị Hi Nhĩ chạm qua như bị lửa nóng thiêu đốt. Tuy nhiên, Hạ Mộc vẫn yếu ớt cự tuyệt sự âu yếm của hắn, chỉ vì nơi này là nhà cậu, lúc nào cũng có thể bị cha mẹ ở ngoài phòng nghe thấy.

“Ngoan, yên tâm, sẽ không nghe được đâu.” Biết Hạ Mộc lo lắng cái gì, Hi Nhĩ lập tức phát tay, tức khắc một tầng kết giới trong suốt vây quanh bọn họ.

Nhìn thấy tầng chất lỏng trong suốt, cảm giác giống như mình đang ngâm mình trong một hồ nước thật lớn, Hạ Mộc không khỏi cảm thấy một tia mới lạ. Giây tiếp theo cảm giác khó chịu khi cơ thể bị xâm nhập làm cậu hô lên, thân thể bất giác căng cứng, mật huyết càng gắt gao cắn lấy ngón tay thon dài.

“A...”

“Ngoan, thả lỏng, không sao...” Ôn nhu dỗ dành người trong lòng, theo cơ thể từ từ thả lỏng, ngón tay cũng theo đó từ từ rút ra.

Ghé vào đầu vai Hi Nhĩ, thân thể yếu đuối ngã vào trong người hắn, Hạ Mộc thỉnh thoảng rên rỉ trong miệng, bên trong kết giới tràn ngập tiếng thở dốc nhỏ vun.

“Ừ...”

Cảm giác mật huyết hình như đã có thể thích ứng, Hi Nhĩ rút ngón tay ra, vật nóng rực để ở huyết khẩu nhẹ nhàng chạm vào. Cho đến khi thân thể gầy mỏng không còn giãy dụa, đôi mắt mê man nhìn về phía hắn, mới bắt đầu chậm rãi tiến vào.

“Đừng... Ừ...”

Cơ thể trống rỗng thoáng bị vật thể thật lớn nhồi vào, Hạ Mộc thở hổn hển tiếp nhận sự xâm nhập của nó. Qua một hồi lâu cũng không thấy động tĩnh làm cậu khó nhịn vịn vào thân thể, cố gắng kìm nén dục vọng trong cơ thể.

“Ngoan, anh vào đây.”

Giữ chặt thắt lưng của Hạ Mộc, làm cậu không thể nhúc nhích chỉ có thể gắt gao tựa vào trong lòng hắn. Hi Nhĩ ôn nhu đẩy cậu ngã lên trên giường, hôn đôi môi đỏ hồng, thông thả từ từ rút ra. Qua một tuần nữa, đứa sẽ con ra đời, trước đó, hắn không hy vọng có bất cứ điều gì ngoài ý muốn xảy ra.

Mà chuyện trên giường vận động kịch liệt quá độ cũng sẽ ảnh hưởng đến đứa trẻ, thậm chí là tính mạng của người mẹ. Vuốt ve cái bụng lớn, nhìn Hạ Mộc đang ngủ say tựa vào trong lòng hắn, đôi mắt màu xám nhu hòa như mặt nước tĩnh lặng.

Một khi, tương lai của chúng ta sẽ rất vui vẻ, nhu động bên dưới tay xác thực cho thấy đứa con trong bụng là song sinh.

Nhẹ nhàng hạ xuống trên chiếc trăn trơn nhẵn một nụ hôn, ôm Hạ Mộc, Hi Nhĩ cũng chìm vào giấc ngủ.

Tạm biệt ba Hạ mẹ Hạ, Hạ Mộc theo Hi Nhĩ về nơi ở của bọn họ. Nghênh tiếp bọn họ chính là –

“Thiếu gia, Xà vương gọi người lập tức quay về, nói là có việc quan trọng phải bàn bạc.” Nghĩ đến biểu tình nghiêm túc trên mặt Lôi Mông, Ước Hàn nhíu mày.

“Chuyện gì?” Tên kia chắc không phải vì trốn tránh đồng văn kiện phải xử lý mới gọi hắn trở về chứ?

“Ngài chỉ nói là...” Liếc mắt nhìn Hạ Mộc, Ước Hàn trầm trọng nói “Xà giới đã xảy ra chuyện.” Về phần chuyện gì thì ông cũng không biết.

...

“Mộc nhi, em ở nhà tịnh dưỡng cho tốt, anh sẽ rất nhanh trở về.” Nghĩ đến Xà giới có thể thực sự đã xảy ra chuyện, bằng không Lôi Mông cũng sẽ không nói như vậy. Trên trán Hạ Mộc đặt xuống một nụ hôn, Hi Nhĩ ôn nhu nói. Hắn sẽ nhanh chóng xử lý mọi chuyện xong xuôi, rồi sẽ trở về.

“Ừm.” Tựa vào trong lòng ngực ấm áp, Hạ Mộc gật đầu, có chút không muốn, nhưng biết Hi Nhĩ không thể không đi.

“Ngoan. Ước Hàn, chiều cố phu nhân thật tốt.”

“Lão biết, thiếu gia, ngài cứ yên tâm đi.” Không cần Hi Nhĩ nói, Ước Hàn cũng sẽ chiều cố tốt Hạ Mộc, huống chi hiện tại trong bụng cậu còn có cốt nhục của thiếu gia.

Mắt nhìn Hạ Mộc lần nữa, Hi Nhĩ bắt đầu niệm chú ngữ, giây tiếp theo liền biến mất trước mặt bọn họ.

Thấy trên mặt Hạ Mộc có vẻ không muốn, Ước Hàn an ủi nói.

“Phu nhân, người yên tâm, thiếu gia sẽ rất nhanh trở về.”

“Cháu biết, cảm ơn bác, Ước Hàn.” Cười với Ước Hàn, Hạ Mộc xoay người đi vào trong phòng.

Cậu đương nhiên biết Hi Nhĩ sẽ rất nhanh trở về, thế nhưng trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy bất an?

Nhìn bóng lưng Hạ Mộc rời đi, Ước Hàn nhẹ thở dài. Kỳ thực, thiếu gia có thể mang phu nhân cùng đi, chỉ là... ông và thiếu gia đều rõ, phu nhân đợi ở chỗ này sẽ an toàn hơn so với ở tại Xà giới.

Sau khi đến Xà giới, Hi Nhĩ liền đi thẳng đến phòng họp.

Thoáng nhìn thấy Khải Dực cũng có mặt, trong đôi mắt xám hiện lên một tia kinh ngạc vô cùng. Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lôi Mông, nhỏ miệng hỏi.

“Chuyện gì?”

“Kết giới thông với nhân loại bị phá hủy.”

...

“Chuyện khi nào?”

“Ngày hôm trước.”

Ngày hôm trước? Chính là lúc hắn đưa Hạ Mộc về nhà cha mẹ cậu.

“Chuyện này bao nhiêu người biết?”

“Tôi đã phong tỏa tin tức này, hiện chỉ có một vài người biết.”

“Hiện tại kết giới đã được tu bổ chưa?”

“Vẫn chưa.” Trả lời Hi Nhĩ là Khải Dực vẫn đứng im lặng một bên này giờ.

Vẫn chưa? Có ý gì? Bọn họ hẳn là rất rõ ràng biết được hậu quả của việc kết giới bị phá hủy. Tạm thời bất luận là ai phát hủy kết giới, nếu để cho người khác biết được chuyện này khẳng định sẽ có người lên lút đi đến nhân giới, đến lúc đó cân bằng giữa nhân giới và xà giới rất có khả năng mất đi.

Trong lúc Hi Nhĩ giật mình vì dự liệu của bản thân, Lôi Mông nhăn lại hai hàng lông mày trầm trọng nói.

“Kết giới là do đại ca cùng với tám vị trưởng lão cùng nhau thiết trí, nếu muốn tu bổ thì nhất định phải có đủ tất cả bọn họ.” Nhắm lại hai mắt, lúc mở ra, trong đôi mắt màu tím hoàn toàn bị băng lãnh bao trùm “Ngày hôm qua, trưởng lão Đặc Lỗ được người phát hiện đã chết ở trong phòng của mình.” Trưởng lão Đặc Lỗ là một vị trưởng lão có pháp lực cực mạnh, muốn giết chết được ông cũng không phải đơn giản.

“Người chết là do trúng độc mãn tính.” Tây Mông chậm rãi nói. Đối với việc Đặc Lỗ là người rất am hiểu về độc dược, dĩ nhiên lại chết vì trúng độc, khi y kiểm tra ra kết quả thì khiếp sợ vô cùng.

“Trúng độc mãn tính?” Lướt đi suy nghĩ, Hi Nhĩ trực tiếp hỏi “Các trưởng lão khác thế nào?” Không nói ra cái nhìn của bản thân, mà là hỏi ý kiến của bảy vị trưởng lão khác.

“Bọn họ cho rằng việc cấp bách là phải tìm ra một người có pháp lực tương đương với trưởng lão Đặc Lỗ, liền hợp sức mạnh của chín người để tu bổ kết giới.”

Vấn đề là tìm ai? Nhìn ra toàn bộ Xà giới, ngoại trừ Khải Dực, không ai có pháp lực so được với Đặc Lỗ.

“Ha ha, nhưng tôi lại nghĩ đến một người.” Nhìn chăm chú vào Khải Dực, Hi Nhĩ trêu tức cười nói “Địch Long, tên nhóc kia lần này không tới sao?”

...

Nghe Hi Nhĩ nói, Lôi Mông và Tây Mông không khỏi ngẩn người. Đúng vậy, bọn họ thế nào lại không nghĩ tới tên nhóc kia! Địch Long lúc sinh ra, có vòng bảo hộ màu tím đến cả Tây mông cũng không thể tiếp cận. Lúc Khải Dực mang bé rời khỏi Xà giới, căn bản chỉ có một vài người biết được pháp lực của Địch Long.

Mà mọi người chỉ nhớ kỹ: lực phá hoại cực mạnh của tên nhóc kia, đã lâu như vậy, nếu không phải Hi Nhĩ nhắc tới, chỉ sợ bọn họ đã quên đi điểm này.

Nhưng mà...

Lôi mông nhìn về phía đại ca sắc mặt không thay đổi ở đối diện, không biết thế nào mở miệng. Tuy rằng thật phần khởi khi tìm được người, thế nhưng đối phương chỉ là một đứa trẻ hai tuổi!

Tu bổ kết giới cũng không phải là chuyện dễ dàng, nếu là mọi người phối hợp không thể không chế tốt sức mạnh, rất có khả năng sẽ bị kết giới nuốt lấy. Chuyện này không phải chỉ cần có pháp lực cao siêu, quan trọng là sự ăn ý giữa chín người.

Nghĩ đến nụ cười ngây thơ đáng yêu của tên nhóc con kia, Lôi mông thở dài. Lại nghe thấy, giọng nói bằng lãnh của Khải Dực vang lên trong phòng họp.

“Lôi mông, thông báo cho bảy vị trưởng lão, ngày mai cùng nhau đến kết giới.”

11. Chương 11

Khải Dực nói, làm những người khác đều ngẩn người ngoại trừ Hi Nhĩ. Sau một hồi mới phản ứng, Lôi mông không khỏi hô lên.

“Đại ca?!” Anh... thực sự quyết định gọi Địch Long đến? Câu nói tiếp theo, y nói không nên lời.

Liếc mắt nhìn Lôi Mông, Khải Dực đứng dậy rời khỏi phòng họp.

“Tôi sẽ không để cho bọn họ xảy ra chuyện.”

“Thế nhưng...” Y thế nào có thể bảo đảm? Mắt thấy Khải Dực đi xa, Lôi Mông đang chuẩn bị đứng dậy đuổi theo, lại bị Hi Nhĩ ngăn cản lại.

“Yên tâm đi, Địch Long không sao đâu. Nếu có chuyện thì là... bảy vị trưởng lão.”

“Có ý gì?” Tiểu ý trong đôi mắt màu xám thâm trầm, thấy Tây Mông không khỏi da đầu tê dại. Tên này, mỗi lần cũng không nói cho hết lời, luôn làm người ta tò mò! Thật không biết, Hạ Mộc làm sao lại thích hắn.

“Thế nào, các người đã quên Địch Long mới chỉ có hai tuổi?” Như đang kinh ngạc vì bọn họ sao lại không biết chuyện này, Hi Nhĩ hơi nhướn một bên lông mi. Thoáng nhìn về mặt hắc tuyến của hai người, tiếp tục chậm rãi nói “So với mọi người, đứa trẻ hai tuổi thì không có khả năng không chế được sức mạnh!”

“Chuyện này chúng ta đương nhiên biết, thế nhưng chuyện đó có liên quan gì đến chuyện này?” Không thể nén lòng chờ Hi Nhĩ nói xong, mọi người đều muốn biết được sự thực. Điều này làm cho hai người bọn họ tức giận đồng thanh quát lên.

Nhưng mà giây tiếp theo, Tây Mông nhất thời thất thần.

“Cậu... là nói, Địch Long có khả năng: bởi vì không không chế được sức mạnh mà làm cho bảy vị trưởng lão bị kết giới nuốt lấy?” Nếu quả thực như vậy, Khải Dực nói lo lắng ngược lại, là bảy vị trưởng lão kia... chẳng phải nguy hiểm sao?!

Thế nào người nguy hiểm ngược lại thành các vị trưởng lão?

Nghe giải thích của Tây môn, Lôi Môn cũng trầm mặc, Tây Môn nói chuyện rất có khả năng xảy ra.

“Nhưng mà, các người không cần lo lắng, Khải Dực sẽ bảo vệ bọn họ.” Thỉnh thoảng, Hi Nhĩ phát hiện đôi khi các bằng hữu của hắn thực sự là ... trì độn.

“Cậu thế nào biết?” chẳng lẽ là câu nói khi này của đại ca?

Bất đắc dĩ thở dài một hơi, đang lúc Hi Nhĩ chuẩn bị mở miệng, Tây Môn nói.

“Tôi nhớ kỹ, vừa rồi Khải Dực nói là ‘Tôi sẽ không để cho bọn họ xảy ra chuyện’ mà không phải là ‘hắn.’”

“Ừ, xem ra trí nhớ của cậu cũng không tệ, không đến mức giống như người nào đó.” Cố tình hay vô tình liếc mắt Lôi môn, Hi Nhĩ gật đầu thỏa mãn.

Lời nói đáng tiếc của hắn làm cho hai người kia lần nữa về mặt hắc tuyến, nhưng mà hai người cũng thật là... trì độn.

Nghĩ đến, từ đầu đến đuôi cũng chỉ có hai người bọn họ là nghĩ nhầm đối tượng cần phải lo lắng.

Lôi Môn và Tây Môn liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều là bất đắc dĩ. Ai bảo bọn họ không bằng quân sư Xà giới? Càng đừng không cần phải nói đến Khải Dực.

Ngày tiếp theo, lúc Diệp Vũ Khuynh vừa ôm Dịch Long đến xuất hiện trước mặt mọi người, sắc mặt của bảy vị trưởng lão có thể nói là biến hóa thất thường. Có người mừng, có người lo, có người buồn, có người giận, nhưng mà khi mọi người nhìn thấy ánh mắt Khải Dực quét về bọn họ thì tất cả đều nhất thời cung kính.

Nhìn qua tất cả, Lôi Môn nhin không được cười khinh ra tiếng, nhưng lại rước lấy bảy ánh mắt hung ác. Dù sao y cũng là Xà vương chưa từng có điểm uy tín nào, bị bọn họ trừng mắt cũng là chuyện thường. Chỉ bất quá, y thật sự không ngờ, các vị trưởng lão bình thường nhìn như nghiêm túc lại có biểu tình phong phú như vậy!

“Bắt đầu đi.” Thấy tất cả mọi người đã đến đông đủ, Hi Nhĩ bắt đầu bố trí kết giới, phòng ngừa người bên ngoài xông vào phá hư.

“Long Long a, ngoan ngoan đợi một chút nha, nghe ba ba nói, biết không?” Tuy rằng không biết Dịch Long cùng mọi người vì sao lại phải tu bổ kết giới, thế nhưng Diệp Vũ Khuynh biết chuyện này khẳng định không phải chuyện dễ dàng. Khuôn mặt trẻ con khó có khi xuất hiện nghiêm túc.

Không rõ ma ma ôn nhu vì sao lại thoáng trở nên căng thẳng như vậy, trong đầu nhỏ của Dịch Long tràn ngập nghi vấn. Bất quá, là vẫn gật đầu vâng lời.

“Vũ nhi, chờ ở đây.” Ở bên tai Diệp Vũ Khuynh nói, Khải Dực tiếp nhận Dịch Long trong lòng y ôm ở trước ngực.

“Ừm, các anh phải cẩn thận.” Liếc mắt đứa con, Diệp Vũ Khuynh dặn dò.

Khải Dực vẫn không nói thêm cái gì, hạ xuống trên trán y một nụ hôn liền đi về phía bảy vị trưởng lão.

“Đại tẩu, yên tâm đi, bọn đại ca không có việc gì đâu.” Từ nhỏ đến lớn, y vẫn rất tin tưởng Khải Dực.

“Ừm.” Hướng Lôi Môn cười, Diệp Vũ Khuynh không nói chuyện nữa, chuyên chú nhìn bọn họ.

Không để ý đến tất cả các trưởng lão đều hiếu kỳ nhìn Dịch Long, Khải Dực quay về phía đứa con hai tuổi, ôn nhu nói.

“Long nhi, lời ba ba nói ngày hôm qua, đều nhớ kỹ chứ?”

“Dạ, Long Long nhớ kỹ.” Mở to mắt hiếu kỳ nhìn các lão gia gia râu bạc, Dịch Long căn bản không có một tia sợ hãi nào.

Thấy đứa con trừng mắt nhìn các vị trưởng lão, Khải Dực vẫn không nói thêm gì. Sửa lại giọng nói ôn nhu, băng lãnh nói.

“Chúng ta bắt đầu đi.”

“Vâng.” Mặc dù Khải Dực không còn là Xà vương, thế nhưng khi nghe âm thanh băng lãnh thì mọi người không tự chủ đều run rẩy.

Đứng thành một vòng tròn, mọi người bắt đầu yên lặng niệm chú ngữ, ngay cả Dịch Long bộ dạng cũng như vậy niệm chú, thấy thế Lôi Mông không khỏi trờn lớn hai mắt. Chú ngữ sâu xa như vậy mà tên nhóc này lại có thể nhớ tất cả, liếc mắt khuôn mặt trẻ con của Diệp Vũ Khuynh bên cạnh, y lần thứ hai cảm khái, thế sự vô thường!

Chỉ thấy một vầng sáng nhàn nhạt từ từ vây quanh bọn họ, ánh sáng nhạt rồi từ từ tỏa sáng, sau đó hội tụ thành một quả cầu ánh sáng ở giữa chín người. Cho đến khi mặt ngoài của quả cầu không ngừng có những dòng điện nhẹ nhẹ quần lấy, phát sinh ra âm thanh xẹt xẹt, mọi người mới dừng niệm chú lại.

Bảy vị trưởng lão tất cả đều đồng loạt nhìn về phía Khải Dực, đợi chỉ lệnh tiếp theo của y, lại nghe thấy y nói –

“Long nhi, đem quả cầu này ném vào trong động.”

...

Vừa thoáng nghe, tất cả mọi người đều khiếp sợ nhìn về phía Khải Dực. Quả cầu ánh sáng này là do pháp lực của chín người ngưng tụ lại mà thành, một người bình thường không thể tiếp nhận như vậy. Mà Khải Dực dĩ nhiên lại để cho một đứa trẻ hai tuổi đi lấy cái cầu kia?!

Này không thể nghi ngờ là muốn đưa bé tự sát! Nhưng mà Khải Dực nét mặt vẫn không biểu tình, bảy vị trưởng lão không khỏi bắt đầu lo lắng nhìn về phía Dịch Long. Chỉ thấy bé sau khi nghe cha nói, vô cùng phấn khởi chạy về phía quả cầu ánh sáng, trong khi tim của mọi người sắp ngừng đập thì cầm lấy quả cầu ánh sáng kia chạy về phía trước hang núi.

Đang chuẩn bị làm thì, khuôn mặt nhỏ nhắn vòng vo nhìn về phía cha mình.

“Ba ba, cái hang động này sao?”

“Ừm.”

“Dạ, Long Long ném đây.” Thấy cha gật đầu, Dịch Long giơ quả cầu ánh sáng lên cao ném về vào trong hang núi.

Động tác mạch thành thạo, thấy mọi người đều miệng há hốc mắt trờn lớn kinh ngạc. Khi Dịch Long vừa xoay người, thấy Khải Dực đã ở ngay ở phía sau, không khỏi nở nụ cười.

“Ba ba, con đã làm tốt.”

“Ngoan, trước đứng qua một bên.” Hiền lành xoa xoa đầu của đứa con, Khải Dực nhàn nhạt nói. Dịch Long nghe lời rút lui đứng ở một bên, mới bắt đầu niệm chú ngữ.

Hang núi tối om nhất thời phát ra một tia sáng nhỏ, dần dần tia sáng từ từ chiếu sáng toàn bộ hang động, ánh sáng mạnh mẽ dội vào làm mọi người không khỏi nhắm hai mắt lại. Nhưng một giây sau, tia sáng biến mất, bên trong hang núi tràn ngập hào quang màu tím nhạt, tạo một cảm giác man mát nhẹ nhẹ.

Ôm lấy Dịch Long, Khải Dực đi đến bên người Diệp Vũ Khuynh, đặt Dịch Long vào trong lòng y, mới hướng mọi người nói.

“Được rồi.”

...

Nghe Khải Dực tuyên bố tu bổ đã hoàn tất, mọi người trong nháy mắt đều trầm mặc, rồi bùng nổ âm thanh vui mừng.

“Chúc mừng vương, Xà giới cuối cùng cũng tốt rồi.” Bảy vị trưởng lão vẻ mặt vui sướng hướng Lôi Mông nói. Bọn họ hoàn toàn không nghĩ ra, pháp lực của đứa bé trai hai tuổi kia lại có thể cường đại đến như

vậy! Nhìn Dịch Long núp trong lòng Diệp Vũ Khuynh làm nũng, trên mặt các trưởng lương đều lộ ra nụ cười vui mừng.

“Không, so với trước đây càng cường đại hơn.” Cảm thụ được dòng khí trong sơn động, Hi Nhĩ neho lại đôi mắt màu xám. Pháp lực Dịch Long xem ra so với tưởng tượng của hắn càng mạnh hơn.

Nghe Hi Nhĩ nói, mọi người bắt đầu cảm giác dòng khí quả thực so với trước đây tốc độ nhanh hơn, vẻ mặt khó hiểu nhìn về phía Khải Dực.

Đối mặt với nghi hoặc của mọi người, Khải Dực nhàn nhạt nói.

“Pháp lực của các người cần tăng thêm.” Ý ở trong lời nói, chuyện kết giới hiện giờ đã qua họ phải tăng pháp lực của mình mới được.

...

Nghe Khải Dực nói, mọi người vẻ mặt đều đen. Cũng không nghĩ lại, pháp lực của y ở Xà giới không ai có thể bằng, khi nhìn đến pháp lực của con y chỉ mới hai tuổi cũng lớn không thua kém gì Khải Dực! Hai người kia căn bản không phải — người bình thường!

Khi mọi người không tiếng động kháng nghị, một đạo âm thanh ôn ạp đột ngột vang lên.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía nơi thanh âm phát ra, đã thấy trên khuôn mặt lạnh giá của Hi Nhĩ trên mép có vết máu, rất nhanh niệm chú ngữ, sau một phút liền biến mất trước mặt mọi người.

Xảy ra chuyện gì? Thế nào quân sư Hi Nhĩ luôn luôn trầm ổn lại có bộ dạng muốn giết người!? Mọi người tất cả đều lộ vẻ mặt khó hiểu.

“Đã xảy ra chuyện.”

Bỏ lại một câu, Khải Dực cùng Diệp Vũ Khuynh và Dịch Long ba người tất cả đều mất đi thân ảnh. Nhìn thoáng qua, Lôi Mông và Tây Mông cũng biến mất thân ảnh.

Lưu lại các vị trưởng lão vô cùng khó hiểu nhìn nhau.

Từ sau khi Hi Nhĩ quay về Xà giới, Hạ Mộc bắt đầu đếm lịch những ngày đã qua. Trên lịch đánh thêm một dấu X, nhìn chằm chằm vào con số bên dưới, lâm vào trầm tư.

Hi Nhĩ vừa mới rời đi hai ngày, cậu thế nào lại cảm thấy như hai người đã xa nhau như cả thế kỷ? Thật không biết những ngày kế tiếp sẽ qua như thế nào...

Người khác đều nói ba ngày không gặp, như cách ba thu. Lúc đó cậu chỉ cười nhàn nhạt, trên đời này nào có tình cảm như vậy? Hai người xa lạ không hề có quan hệ huyết thống thế nào lại ở chung với nhau một đoạn thời gian lại có thể nhớ thương đối phương như vậy? Căn bản chỉ có trong tiểu thuyết mới có thể xuất hiện như thế!

Hôm nay, cậu lại cười nhạo tầm nhìn nông cạn của mình lúc đó. Đụng phải những người đang yêu nhau, mỗi một giây mỗi một phút đều muốn ở cùng nhau, có thể nào còn sợ thời gian nhiều? Chỉ sợ dùng thời gian cả đời để yêu còn sợ thiếu, hận không thể đời đời kiếp kiếp ở cùng một chỗ, vĩnh viễn không chia ly.

Nhớ lại từng điểm từng điểm lúc mình cùng Hi Nhĩ, Hạ Mộc không khỏi nở nụ cười. Gặp được người đàn ông này, mình thực sự rất may mắn. Hắn thương cậu, đau cho cậu, cái gì cũng đều vì tốt cho cậu, làm tốt, an bài tốt, tình cảm như vậy làm cậu sao có thể không cảm động?

Mà cậu cũng thương hắn như vậy ... vuốt ve cái bụng tròn vo, Hạ Mộc nở nụ cười thỏa mãn. Hai ngày này, cậu có thể cảm giác được biến hóa của sinh mệnh bé nhỏ ở trong bụng. Có đôi khi, thậm chí sẽ nghịch ngợm đá cậu, thời gian buổi tối còn phải xoa dịu cùng đi vào giấc ngủ.

Mặc dù như vậy, Hạ Mộc vẫn cười thật ngọt, chỉ vì đứa trẻ trong bụng là cốt nhục của cậu và Hi Nhĩ.

Tiếng nổ ở cửa phòng cất ngang suy nghĩ của Hạ Mộc, cậu đang nghi hoặc chuyện gì xảy ra khi quay đầu lại thì thấy Ước Hàn một thân đầy máu hướng cậu nói.

“Phu nhân, chạy mau! A –” Thân thể bị hung hăng đánh văng lên tường, máu trong miệng không ngừng từ trong miệng nôn ra. Cho dù thân thể đau đến không được, Ước Hàn vẫn kiên trì nó “Mau... chạy...”

“Hừ, bản thân còn khó bảo toàn, còn muốn cứu người khác! Không biết lượng sức.” Liếc mắt Ước Hàn trên mặt đất, La Khắc đi thẳng hướng Hạ Mộc.

Thấy người đến là La Khắc, Hạ Mộc thoáng cái trắng xanh mặt mày. Trước mắt liền hiện ra một màn: thân rắn thật lớn, lưỡi rắn đỏ thẫm, mắt nâu tà ác. Bên tai truyền đến thanh âm yếu ớt của Ước Hàn, Hạ Mộc ngốc lảng giết mình bưng tỉnh. Nhìn về phía La Khắc đang đi đến, cố gắng trấn định, lời nói có thể xuất ra nhưng lại có vẻ lực bất tòng tâm.

“Người muốn làm gì?”

“Làm gì, đương nhiên là đến thăm đại tẩu này nha!” Đi tới trước mặt Hạ Mộc, tay của gã hướng về trước mặt cậu lại bị một dòng khí mạnh mẽ cản trở lại. Sau khi không tin thử lại vài lần, đôi mắt nâu bắt đầu xuất hiện không kiên nhẫn.

Thoáng nhìn tay La Khắc muốn tiến lại phía cậu, Hạ Mộc sợ đến vội vã lui về sau. Nhưng khi thấy gã thử vài lần cũng không chạm được, trong lòng hiện lên một tia vô cùng kinh ngạc. Thừa dịp lúc La Khắc đang chán nản, thân thể gầy mỏng rất nhanh chạy về phía cửa. Lại bị một cánh tay mạnh mẽ kéo lại, Hạ Mộc không suy nghĩ bắt đầu giãy dụa.

“Buông!”

“Ha ha, cậu nói xem, tôi thật vất vả mới bắt được cậu, thế nào lại có thể dễ dàng buông tha?” Thoáng nhìn cái bụng tròn của Hạ Mộc, trong đôi mắt màu nâu hiện lên một tia u ám, Hạ Mộc nhìn thấy mà giết mình.

“Đại tẩu, nhìn bụng cậu chắc là sắp sinh, tôi đã quên chúc mừng cậu. Nhưng mà, cậu nói xem, nếu không có đứa trẻ, đại ca sẽ thế nào?” Thấy hai mắt Hạ Mộc trừng lớn, La Khắc nở nụ cười “Hắn là sẽ rất tức giận a?”

Nghe La Khắc nói, Hạ Mộc giãy dụa càng thêm mãnh liệt. Cậu không thể để đứa con của cậu gặp chuyện không may, không thể!

12. Chương 12

“Cậu giãy dụa cũng vô dụng, tốt nhất đừng nhúc nhích, có thể tôi sẽ suy nghĩ cho cậu chết thoải mái một chút.” Theo lời nói của mình, nhìn Hạ Mộc giãy dụa càng thêm kịch liệt, La Khắc không khỏi càng tăng thêm sức mạnh giữ chặt Hạ Mộc.

Thoáng nhìn Hạ Mộc đau đến nhăn lại hai hàng lông mày, khuôn mặt tái xanh, La Khắc càng cười càng thỏa mãn. Niệm chú ngữ, trong tay lập tức xuất hiện một chiếc dao găm sắc bén.

Cầm dao găm, La Khắc chậm rãi đưa lại gần Hạ Mộc.

Thoáng nhìn dao găm trên tay La Khắc, Hạ Mộc sợ hãi trừng lớn hai mắt. Cố gắng vận dụng sức mạnh của toàn thân đẩy gã đàn ông đang giữ lấy mình, sau một phút trên lưng liền cảm giác được một sự đau nhức không thể nào diễn tả nổi. Biết rõ hiện giờ không phải lúc để kiểm tra vết thương, Hạ Mộc cắn chặt môi chạy về phía trước cửa. Mắt thấy còn một chút nữa đã chạy đến ngoài cửa, lại lần nữa bị một cánh tay bắt lại.

Không nghĩ tới, người đang đau đến toàn thân run rẩy lại có sức đẩy gã ra, La Khắc sau một giây sửng sốt rất nhanh phản ứng lại, giơ lên dao găm đâm về phía sau lưng cậu. Nhìn máu rất nhanh sẽ chảy ra, đang chuẩn bị kéo xuống, thì bị một dòng khí mạnh mẽ đánh văng.

“Ặc.” Xóa đi vết máu bên khóe môi, La Khắc nhìn theo thân ảnh, thoáng nhìn qua chỗ tay áo bị rách, trên cánh tay gầy mỏng là thân rắn màu bạc, khóe miệng cong lên một nụ cười giễu cợt.

“Trách không được, hóa ra là hấn cho mày Xà ấn. Đáng tiếc, mày chết chắc!” Nói xong, giơ lên dao găm trong tay, nhắm ngay trái tim Hạ Mộc đâm xuống.

“Hi... Nhĩ...”

Thấy thân dao sắc bén phản chiếu khuôn mặt tái nhợt của mình, Hạ Mộc tuyệt vọng nhắm lại hai mắt, trong lòng nhớ kỹ tình yêu duy nhất của mình, khóe miệng nở ra một nụ cười thê lương tuyệt đẹp.

Không cảm nhận được đau đớn đang chậm rãi kéo đến, trái lại lại cảm thấy được mùi vị quen thuộc, Hạ Mộc cả kinh mở hai mắt, thấy người ôm mình dĩ nhiên lại là Hi Nhĩ. Nước mắt thoáng cái chảy ra ở khóe mắt, tuông xuống khuôn mặt.

“Hi Nhĩ, thật là anh?” Vuốt ve gương mặt ấm áp, cảm giác được nhiệt độ truyền đến trong tay, Hạ Mộc mới tin tưởng đây là sự thực, đây không phải nằm mơ! Kích động ôm lấy thân thể thon dài, nhưng động đến vết thương trên lưng, đau đến mặt đều trắng xanh.

Thấy tảng lớn vết máu trên lưng, ống tay áo bị xé rách, nhiệt độ trong đôi mắt màu xám hạ thấp. Sau khi xử lý vết thương của người trong lòng, Hi Nhĩ ôm lấy cậu nhẹ nhàng đặt lên trên giường. Xoay người rời đi, gót áo lại bị kéo siết lại.

“Anh đi đâu?” Thoảng nhìn Hi Nhĩ buông cậu ra rồi xoay người rời đi, Hạ Mộc hoảng sợ kéo áo hấn lại.

“Ngoan, em đợi một chút anh sẽ nhanh trở lại, buông tay ra trước, được không?” Đặt lên trên đôi môi tái nhợt của cậu một nụ hôn, Hi Nhĩ ôn nhu nói, trong đôi mắt ôn nhu hay không tích một giọt nước mắt.

“Ừm, vậy anh nhanh một chút rồi quay lại.” Nụ hôn trên môi làm khuôn mặt tái nhợt hiện lên một tia ửng hồng, buông lỏng gót áo ra, đôi mắt đen ngượng ngùng không dám nhìn người đàn ông trước mắt.

“Ừm, ngoan ngoan ở chỗ này chờ anh, anh rất mau sẽ trở lại.” Thấy Hạ Mộc gật đầu, Hi Nhĩ mới đứng dậy rời đi. Bất đồng với sự dịu dàng một phút trước, trên mặt thoáng hiện lên tia giết người khát máu, đôi mắt màu xám lạnh đến cực điểm.

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng, cắt đứt tất cả thanh âm đang ở bên ngoài. Rất nhanh đi đến trước người La Khắc, không chờ gã phản ứng, Hi Nhĩ vùng quỳn đâm vào trong mặt gã. Giây tiếp theo, các cú đâm ác liệt mạnh mẽ như mưa đánh vào trên người La Khắc, làm gã căn bản không kịp phát ra bất kỳ âm thanh gì.

Chờ đoàn người Khải Dực xuất hiện tại phòng khách, chỉ thấy La Khắc đã bị đánh đến ngất xỉu, toàn thân đều là máu me, mà Hi Nhĩ cũng không ngừng động tác xuống tay.

“Hi Nhĩ, dừng tay! Còn đánh tiếp như vậy, hấn sẽ chết.” Tuy rằng sống chết của La Khắc, Lôi Mông một chút cũng không quan tâm. Thế nhưng, y không thể để Hi Nhĩ cứ như vậy đánh chết gã, có một số việc y còn phải hỏi cho rõ ràng, như là việc Đặc Lỗ chết và kết giới bị phá hư. Y dám khẳng định, La Khắc xuất hiện ở chỗ này tuyệt đối không phải trùng hợp.

Lôi Mông tiến lên phía trước, đang chuẩn bị ngăn cản cú đánh tiếp theo của Hi Nhĩ. Vừa mới đụng tới hấn, lại bị một cước đá dính tường.

“Đau quá.” Người này, ra tay thật không phải ác bình thường! Xoa cái bụng, Lôi Mông chậm rãi đứng lên. Cũng không xông vào ngăn cản nữa, ngược lại dựa vào vách tường quan sát tất cả.

“Không sao chứ?” Đi tới bên cạnh Lôi Mông, Tây Mông vỗ vỗ vai y, nhìn y từ trên xuống dưới. Dựa theo lý thuyết mà nói, người này sẽ không khinh địch mà bị đánh như vậy.

“Tôi không sao, có việc chính là hấn.” Chỉ vào phía trước, không nhìn Tây Mông, Lôi Mông nói.

“Người nói La Khắc?” Tên kia chết chưa hết tội. Nghĩ cũng biết, khẳng định là làm chuyện xấu. Khóe mắt thoáng nhìn nghiêm túc trong mắt Lôi Mông, Tây Mông có một dự cảm không lành “Cậu không phải nói Hi Nhĩ chứ?”

“Nhân thân của tên kia bình thường không lớn như vậy.” Trong mắt căn bản không có một tia nhiệt độ chỉ còn có biểu tình khát máu trên khuôn mặt, Lôi Mông có chút lo lắng cho Hạ Mộc. “Tây Mông, cậu mau đi xem Hạ Mộc có sao không?” Hôm nay, có thể khiến Hi Nhĩ như thế cũng chỉ có thể vì Hạ Mộc.

“Ừ.” Mặc dù trong lòng có nghi vấn, nhưng Tây Mông cũng theo lời Lôi Mông đi về hướng gian phòng. Càng tới gần, y càng có loại dự cảm không tốt. Ngoài cửa phòng mơ hồ có mùi máu. Mùi máu? Nguy rồi!

Mạnh mẽ mở cửa phòng, thấy được –

“Hi Nhĩ, nếu cậu còn không ngừng tay, Hạ Mộc sẽ chết!”

Theo tiếng gọi, tất cả mọi người đều tụ tập ở cửa, Hi Nhĩ cũng đình chỉ động tác vội vã chạy đến trước cửa. Thấy cũng giống như tình cảnh Diệp Vũ Khuynh nằm trong vũng máu, chỉ là bên người Hạ Mộc không có đứa con mà thôi.

Đứa con...?!

Giật mình bừng tỉnh, Hi Nhĩ nhanh chóng chạy đến bên người Hạ Mộc, run rẩy ôm lấy cậu, nhìn gắt gao vào khuôn mặt tái nhợt của cậu, trong mắt tràn đầy lo lắng.

“Mộc nhi, em làm sao vậy?” Bên tai truyền đến âm thanh run rẩy của mình, Hi Nhĩ cũng không rảnh bận tâm, một lần lại một lần lặp lại.

“Cậu ấy nhất định là đã bị hoảng sợ nên động thai, hiện tại đứa trẻ phải sinh non.” Nhìn ra giường trắng tinh không ngừng bị nhiễm đỏ máu, Tây Mông nhả lại hai hàng lông mày. “Các người đều đi ra ngoài.”

Nhặt lên dao găm trên mặt đất, Tây Mông niệm chú ngữ. Trong nháy mắt, trên tay đã xuất hiện một quả cầu lửa, chăm chú tỉ mỉ trừ độc trên dao găm, ngẩng đầu lại phát hiện –

“Các người thế nào còn ở đây? Còn không mau ra ngoài, Hạ Mộc phải sinh.” Đừng nói không phải mọi người muốn ở đây xem người khác sinh con chứ? Y thế nào cho tới bây giờ không phát hiện bọn họ có sở thích này.

“Người phải đi ra là cậu và chúng ta.” Nhàn nhạt nói, Khải Dực ôm người trong lòng rời khỏi phòng. Thân thể trong lòng run lên làm y nhúm mày.

“A?” Có ý gì?

“Anh em, tự người lo.” Người này thật đúng là... Lôi Mông thở dài, chỉ chỉ Hi Nhĩ.

Theo chỉ thị của Lôi Mông, Tây Mông nhìn về phía Hi Nhĩ. Trong đôi mắt máu xám hiện lên dục vọng chiếm hữu rõ ràng, không nói thêm gì nữa, yên lặng đem dao găm để vào trong lòng bàn tay Hi Nhĩ. Cùng Lôi Mông rời khỏi căn phòng, quan tâm thay bọn họ đóng cửa phòng lại.

Nhìn La Khắc ngất xỉu, Lôi Mông lộ ra nụ cười không mấy tốt đẹp, Tây Mông thấy không khỏi da đầu một trận tê dại. Người này có cần phải cười đến gian trá như vậy không?

Vỗ lưng của người trong lòng, Khải Dực ôn nhu trấn an nói.

“Đừng sợ, không có việc gì.”

“Dực, lúc em sinh Long Long có phải cũng như vậy không?” Nhớ lại cảnh Hạ Mộc cũng nằm trong vũng máu giống như mình, nghĩ tới hình ảnh đó, thân thể nhỏ gầy không khỏi càng rút vào trong lòng Khải Dực. “Vì sao... em một chút ký ức cũng không có.” Khi tỉnh lại, chỉ nhớ Long Long đã ở bên cạnh y. Thế nhưng, vì sao y lại một chút đau đớn cũng không cảm thấy?

“Vũ nhi, em hồi hận đã sinh Long nhi?” Biết rõ không có khả năng này, nhưng Khải Dực vẫn hỏi.

“Không, em không hối hận!” Nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Dịch Long, Diệp Vũ Khuynh lắc đầu liên tục. Y thế nào lại có khả năng hối hận? Đây là đứa con của y và Dực a!

“Hãy nghe lời, đừng nghĩ nữa, chuyện quá khứ hãy để nó theo quá khứ. Hiện tại, mới là quan trọng nhất, chúng ta ở cùng với nhau là đủ.” Khải Dực tuyệt không muốn cho Diệp Vũ Khuynh nhớ lại chuyện trước đây, đó là nỗi đau của y, trách y lúc đó không thể bảo vệ tốt cho người trong lòng.

“Dực?” Cảm giác được người đang ôm mình trong nháy mắt cứng ngắc, Diệp Vũ Khuynh nghi hoặc ngược lên khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Không có gì.” Ôm chặt thân thể trong lòng, Khải Dực nhàn nhạt nói, y sẽ không để chuyện như vậy lại xảy ra, vĩnh viễn cũng sẽ không!

Nghe cha mẹ trò chuyện, tiểu não của Dịch Long căn bản không biết bọn họ đang nói cái gì. Nhưng mà thấy bọn họ ôm nhau, tên nhóc kia vui vẻ nở nụ cười.

“Ba ba, ma ma, con cũng muốn được ôm một cái.”

Nghe đứa con làm nũng, Khải Dực cùng Diệp Vũ Khuynh không hẹn mà cùng nở nụ cười.

Xem ra chuyện ngoài phòng đã xử lý xong, mà bên trong phòng –

Ôm chặt thân thể gầy mỏng trong lòng, dán vào vành tai của cậu, Hi Nhĩ ôn nhu nói.

“Mộc nhi, nếu như đau thì hãy cắn vai anh.”

Bụng đau quặn làm Hạ Mộc đau đến cả người đều run, vươn đôi tay ôm lấy cổ của Hi Nhĩ xem như là trả lời, bây giờ cậu không có sức lực dư thừa để nói.

Cởi ra quần áo của Hạ Mộc, nhìn cái bụng tròn, hít sâu một hơi, Hi Nhĩ vững chắc cầm lấy dao găm, rất nhanh hạ xuống một dao. Không chút nào để ý đến đau đớn truyền đến ở vai, Hi Nhĩ cẩn thận cắt mở lấy đứa trẻ trong bụng ra. Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, là một cặp song sinh.

Theo tiếng khóc của đứa trẻ vang lên, Hi Nhĩ rất nhanh niệm chú ngữ, cái bụng bị cắt mở nhanh chóng khép lại, giống như chưa từng cắt mở.

Sau đó vung tay lên, đứa trẻ bị tăng tăng bằng vải vây quanh, an trí ở bên cạnh Hạ Mộc.

“Mộc nhi, em xem, là song sinh.”

Bên tai truyền đến lời thì thầm ôn nhu của Hi Nhĩ, Hạ Mộc chậm rãi mở mắt. Thấy đứa con bên cạnh, không khỏi lộ ra một nụ cười có hơi suy yếu.

Mà cặp song sinh cũng dường như cảm ứng được, mở hai mắt đáng đáng đóng chặt, lộ ra đáng tươi cười. Cả hai hé ra khuôn mặt giống nhau như đúc, một bé mắt xám, một bé mắt đen.

“Hi... Nhĩ... Em... yêu... anh...” Nói xong, Hạ Mộc liền hôn mê bất tỉnh.

Vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của Hạ Mộc, Hi Nhĩ chậm rãi nở nụ cười.

“Anh cũng yêu em, Mộc nhi.”

Một tuần sau.

Ngủ trên cái nệm mềm mại, hướng thụ gió nhẹ thổi qua, Hạ Mộc thoải mái trở mình. Cảm thụ được nhiệt độ cơ thể quen thuộc ở phía sau, thỏa mãn mở hai mắt.

“Tỉnh ngủ?” Cưng chiều hạ lên đôi môi hồng hào một nụ hôn, thoáng nhìn người dưới thân đôi mắt đen e thẹn, không khỏi bật cười.

“Cực cưng đâu?” Chủ động tiến vào trong ***g ngực ấm áp, Hạ Mộc lập tức cảm thấy thân thể toàn thân bị ôm lấy đặt lên trên đùi thon dài.

“Đang được ba mẹ cùng với Ước Hàn ôm cho uống sữa bột.” Ngay ngày hôm sau Hạ Mộc sinh ra đôi song sinh, Hi Nhĩ liền thông báo cho ba Hạ mẹ Hạ. Không ngờ tới, bọn họ sau một phút buông điện thoại xuống liền thu dọn quần áo cấp tốc đến nhà hắn.

Nhìn bọn họ đoạt lấy đứa con trong tay Ước Hàn, thỏa mãn ôm dỗ dành, Ước Hàn biểu tình lên án, Hi Nhĩ nở nụ cười. Hắn tin tưởng, sau này cặp song sinh chắc không cần hắn và Hạ Mộc chiếu cố.

Quả nhiên, giây tiếp theo mẹ Hạ liền đề nghị ở lại để chiếu cố cháu ngoại. Cũng không quản Hi Nhĩ có đáp ứng hay không, trực tiếp đem hành lý giao cho Ước Hàn, để ông thay bọn họ chuẩn bị gian phòng.

Nhìn bọn họ là cha mẹ của phu nhân, Ước Hàn cũng không thể làm gì hơn là đem hành lý của họ lên phòng, nhưng không ngờ là lúc bọn họ ở lại. Mỗi ngày cùng ông tranh cướp ôm các tiểu thiếu gia! Vì thế, Ước Hàn thường nhìn Hi Nhĩ với ánh mắt lên án.

Một bên là quần gia giống như người thân của hắn, một bên là cha mẹ vợ của hắn, nói thật Hi Nhĩ mong muốn bọn họ có thể chung sống hòa bình. Cũng may, bọn họ cũng không phụ đi mong muốn của hắn, quả nhiên đến cuối cùng bọn họ trở thành bạn bè tốt.

“Ha ha.” Nhớ tới lúc ban đầu, tình cảnh cha mẹ cùng với Ước Hàn giành cục cưng, Hạ Mộc không khỏi bật cười. Không ngờ tới, ba người bọn họ cộng lại cũng phải hai trăm tuổi dĩ nhiên lại có thể buồn cười như thế! Để giành cục cưng, đen cũng nói thành trắng được.

Ngay cả cha cũng như vậy, bộ dạng dụi dằm dỏ dành cục cưng đâu còn hình ảnh nghiêm túc bình thường? Căn bản là hai người a.

“Đang cười cái gì, nghĩ đến chuyện gì mà cười vậy?” Bên tai trường đến âm thanh cười mềm mại của người trong lòng, không cần phải nói, Hi Nhĩ tất nhiên là biết cậu đang nghĩ cái gì.

Liếc mắt tiểu ý trong đôi mắt màu xám, Hạ Mộc hơi bĩu môi. Người này, biết rõ mà còn hỏi! Trước đây, đã bị bộ dáng của hắn lừa, hiện tại nghĩ lại, kỳ thực người không đứng đắn nhất chính là người đàn ông trước mắt này!

“Ha ha, đừng nóng giận, nóng sẽ làm hại thân thể, anh đau lòng.” Ngay khi khoe miệng Hạ Mộc hơi bĩu môi Hi Nhĩ liền hôn xuống.

Cả người như nhũn ra tựa vào trong bờ ngực rộng, khuôn mặt đỏ bừng, Hạ Mộc hơi hơi thở hổn hển. Nghe bên tai truyền đến lời yêu, thân thể không khỏi run lên, nhưng mà... Hạ Mộc nở nụ cười ngọt ngào.

Xuyên thấu qua tấm màn cửa sổ trắng tinh bằng lụa mỏng, nhìn về phía cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, mùa hè đã qua.

“Hi Nhĩ.”

“Hửm?” Trong lòng ôm thân thể non mềm, Hi Nhĩ miễn cưỡng đáp lại.

“Sau đó...” Do dự có gì đó muốn nói lại không ra khỏi miệng, dù sao lúc trước hỏi, hàn ý trong đáy mắt Hi Nhĩ làm cậu sợ hãi. Không biết, bây giờ... Hạ Mộc bất an nhìn mắt Hi Nhĩ, lập tức chôn vào trong lòng hắn.

“Làm sao vậy?” Thấy bất an trong mắt Hạ Mộc, Hi Nhĩ ôm chặt thân thể trong lòng, càng thêm ôn nhu hỏi.

“Anh... anh hứa với em không được tức giận.”

Thanh âm rầu rĩ trong lòng truyền ra, Hi Nhĩ mơ hồ biết Hạ Mộc muốn hỏi điều gì. Nhớ tới lúc đó cả người hắn tỏa ra tức giận đầy băng lãnh, cậu khẳng định là sợ hãi.

“Được, anh hứa với em không tức giận. Mộc nhi, muốn hỏi cái gì? Anh đều nói cho em biết.” Dụi dằm vuốt ve mái tóc mềm mại, Hi Nhĩ bảo đảm nói.

Từ trong lòng ngẩn đầu lên, nhìn về phía Hi Nhĩ. Tuy rằng không tin lắm, nhưng mà, Hạ Mộc vẫn hỏi ra miệng, dù sao cậu cũng thật sự muốn biết.

“Sau đó, sau đó người kia như thế nào?” Rất nhanh nói xong, Hạ Mộc lập tức cúi đầu, thân thể khẽ run.

Cảm nhận được hai tay ôm mình đang không ngừng siết chặt lại, thân thể hai người càng dán sát vào nhau. Hơi thở của Hi Nhĩ thổi trên cổ cậu, thân thể không được tự nhiên vận vẹo, giây tiếp theo lại bị giữ lại càng chặt. Tựa ở bờ ngực rộng, nghe lời thì thâm truyền đến bên tai, Hạ Mộc không động đậy nữa.

“Xin lỗi, anh lần trước đã làm em sợ, sau này sẽ không thế nữa.”

“Hắn như thế nào? Anh còn chưa nói.” Thân thể thả lỏng, gắt gao dựa sát vào ***g ngực ấm áp, nghe tiếng tim đập làm cho trong lòng yên tâm, mí mắt Hạ Mộc từ từ khép lại.

“Hắn đã bị nghiêm phạt.”

La Khắc bị Lôi Mông mang về Xà giới, trước mặt các vị trưởng lão thú nhận đã giết Đặc Lỗ trưởng lão, cũng thừa nhận chuyện gã phá hỏng kết giới. Tất cả động cơ là muốn chứng minh năng lực của gã không thua Hi Nhĩ, lại không nghĩ gặp phải người như Dịch Long.

Sau khi biết Hi Nhĩ đề nghị để Dịch Long thay thế Đặc Lỗ tu bổ kết giới, oán giận trong lòng La Khắc bùng nổ. Vì vậy liền xuất hiện trước mặt Hạ Mộc, muốn giết chết Hạ Mộc để đạt được mục đích trả thù Hi Nhĩ.

Cũng may, đúng lúc ấn ký trên người Hạ Mộc báo cho Hi Nhĩ biết cậu đang có nguy hiểm, bằng không...

Sau khi thú nhận tất cả hành vi phạm tội, các trưởng lão đưa ra hình phạt nghiêm khắc nhất — bị kết giới nuốt lấy linh hồn.

Nhìn đứa con không được để ý và coi trọng hôm nay lại bị nuốt đi linh hồn, bọn họ khóc, chỉ là khóc đã quá muộn! Nhìn cha mẹ quỳ gối trước mặt, cầu khẩn cầu tình cho La Khắc, Hi Nhĩ sắc mặt không thay đổi bỏ mặc họ, xoay người rời đi, đồng thời lúc đó cũng từ chức quân sư Xà giới.

Có nhân tất có quả, bọn họ gieo nhân nào ắt sẽ gặp quả nấy, vô luận là kẻ nào, đều phải vì hành động lúc đầu mà trả một cái giá.

Nhớ tới Lôi Mông cắn hờn rồi lại bất đắc dĩ mà ký tên, Hi Nhĩ không khỏi bật cười. Người đang buồn bực trong lòng thế nào lại không phản ứng, cúi đầu lại thấy cậu khoe miệng đang nhếch lên nụ cười ngọt ngào mà ngủ.

Nhìn cảnh này, khoe miệng Hi Nhĩ cũng cong lên tươi cười. Cuộc đời này, hẳn đã không hối tiếc.

Mộc nhi, chúng ta sẽ rất hạnh phúc rất hạnh phúc, mãi cho đến vĩnh viễn...

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doat-tinh-quan-su>